Al cincilea volum al seriei
ALEX RIDER, SUPERSPIONUL ADOLESCENT

SCORPIONUL

ANTHONY HOROWITZ

www.virtual-project.eu

Înțepat o dată, de două ori mai ucigător.
Alex Rider dorește răzbunare.

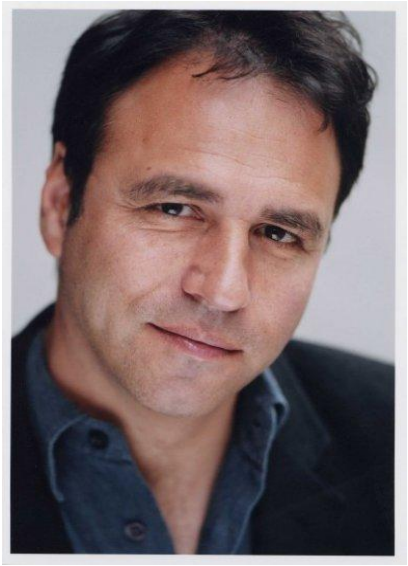

Acesta este al cincilea volum al seriei „Alex Rider, superspionul adolescent”, despre care Anthony Horowitz spune: „Această carte completează multe dintre detaliile despre trecutul lui Alex Rider şi în final dezvăluie adevărul despre tatăl său. Şi mai sunt câteva surprize...” Munca de cercetare a lui Anthony a fost, ca de obicei, minuțioasă. „Există o armă secretă în *Scorpionul* numită Sabia Invizibilă. Deşi pare fantastic, după câte pot spune eu tehnologia există şi ar putea fi folosită oricând. N-am inventat asta. De aceea este atât de înfricoşător.”

ANTHONY HOROWITZ

SCORPIONUL

Original: *Scorpia* (2004)

Al cincilea volum al seriei

ALEX RIDER,
SUPERSPIONUL ADOLESCENT

Traducerea din limba engleză:
DIANA GEORGIANA VLASE

virtual-project.eu

Editura: RAO
2007

Pentru M.N.

STUDIU ÎN PLUS

Pentru cei doi hoți de pe motocicleta Vespa 200cc, era cazul unei victime nepotrivite aflate la locul nepotrivit, într-o duminică nepotrivită din septembrie.

Părea că toată lumea se adunase în Piața Esmeralda, la câțiva kilometri în afara Veneției. Slujba de duminică tocmai se terminase şi o mulțime de familii se plimbau împreună agale sub soarele strălucitor: bunicuțe în negru, băieți purtând cele mai bune costume ale lor şi fete în rochițe de comuniune. Cafenelele şi gelateriile erau deschise, cu clienții împrăştiați pe trotuar şi în stradă. O fântână uriaşă – cu statui reprezentând nuduri de zei şi şerpi – împroşca jeturi de apă rece ca gheața. Şi acolo se afla o piață. Fuseseră instalate tarabe la care se vindeau zmeie, flori uscate, vederi vechi, ceasuri cu cuc şi pungi cu semințe pentru sutele de porumbei care se fâțâiau țanțoş de jur împrejur.

În mijlocul tuturor se găsea un grup de vreo doisprezece elevi britanici. Ghinionul celor doi hoți era că unul dintre aceştia era Alex Rider.

Era începutul lui septembrie. Trecuse mai puțin de o lună de la confruntarea finală a lui Alex cu Damian Cray în Air Force One – avionul prezidențial american. Fusese sfârşitul unei aventuri care-l purtase de la Paris la Amsterdam şi, în final, pe pista principală a Aeroportului Heathrow, exact când douăzeci şi cinci de proiectile nucleare fuseseră lansate către ținte în întreaga lume. Alex reuşise să distrugă aceste proiectile. Fusese acolo când Damian Cray murise, şi în final ajunsese acasă cu colecția obişnuită de vânătăi şi de zgârieturi pentru a o găsi pe Jack Starbright cu o figură încruntată şi hotărâtă, aşteptându-l. Jack era menajera lui, dar îi era totodată şi prietenă, şi, ca de obicei, era îngrijorată pentru el.

— N-o mai poți ține aşa, Alex, spuse ea. Aproape că nu mai dai pe la şcoală. Ai lipsit jumătate din trimestrul al treilea când ai fost pe Insula rechinilor şi o mare parte din al doilea când ai fost în Cornwall şi apoi la acea îngrozitoare Academie

Point Blanc. Dacă vei continua aşa, vei pica toate examenele, şi apoi ce vei face?

— Nu e vina mea, începu Alex.

— Ştiu că nu e vina ta. Dar e de datoria mea să fac ceva în privința asta, şi am decis să-ți angajez un meditator pentru restul verii.

— Doar nu vorbeşti serios!

— Ba da. A mai rămas ceva din vacanța asta. Şi poți începe chiar acum.

— Nu vreau un meditator, începu Alex să protesteze.

— Nu ai de ales, Alex. Nu mă interesează ce dispozitive noi ai sau ce mişcări deştepte vrei să încerci – de data asta nu scapi!

Alex ar fi vrut să mai comenteze, dar în adâncul sufletului ştia că femeia avea dreptate. MI6 îi oferise mereu o adeverință medicală pentru a justifica îndelungata absență de la şcoală, dar profesorii începeau să-l cam lase baltă. În ultimul referat se spunea clar:

> Alex continuă să petreacă mai mult timp în afara şcolii decât la ore, şi, dacă va merge în ritmul ăsta, îşi poate lua gândul de la examene. Deşi nu poate fi învinovățit pentru numeroasele sale probleme medicale, dacă rămâne în continuare în urmă, mă tem că se va pierde de tot.

Deci asta era. Alex împiedicase un cântăreț pop multimilionar nebun să distrugă jumătate din lume – şi cu ce se alesese? Cu studiu în plus!

Începu fără prea mare avânt – mai ales când află că meditatorul pe care i-l găsise Jack preda de fapt la Brookland, şcoala la care învăța el. Alex nu îl avea ca profesor la clasă, dar şi aşa se simțea stânjenit şi spera că nimeni nu avea să afle. Totuşi, se văzu nevoit să recunoască faptul că domnul Grey era într-adevăr bun în ceea ce făcea. Charlie Grey era tânăr şi de treabă, şi venea la meditație pe o bicicletă, cu un rucsac plin cu cărți. Preda ştiințele umaniste, dar părea să se priceapă la toate obiectele din programă.

— Avem doar câteva săptămâni la dispoziție, anunță el. Poate că nu pare mult, dar ai fi surprins de câte poți învăța în acest timp. Voi lucra cu tine şapte ore pe zi şi, pe deasupra, îți voi da şi teme acasă. La sfârşitul vacanței, probabil că mă vei urî. Dar măcar la începutul noului an şcolar vei fi cât de cât pe linia de plutire.

Alex nu-l ura pe Charlie Grey. Cei doi lucrau în linişte şi cu viteză, trecând în timpul unei zile de la matematică la istorie, la ştiințe şi aşa mai departe. La fiecare sfârşit de săptămână, profesorul îi dădea teste, şi, treptat, Alex constată că notele sale cresc. Şi apoi domnul Grey veni cu o surpriză.

— Te-ai descurcat foarte bine, Alex! Nu aveam de gând să-ți spun despre asta, dar ce-ai zice să vii cu mine într-o excursie cu şcoala?

— Unde mergeți?

— Ei bine, anul trecut am fost la Paris; cu un an înainte, la Roma. Vizităm muzee, biserici, palate... chestii de genul ăsta. Anul acesta mergem la Veneția. Vrei să vii?

Veneția.

Numai asta avusese în minte tot timpul – ultimele minute petrecute în avion după moartea lui Damian Cray. Yassen Gregorovici era acolo, asasinul rus care aruncase o mare parte din viața lui Alex într-un con de umbră. Yassen era pe moarte, cu un glonț în piept. Dar, chiar înainte de a-şi da sufletul, reuşise să dezvăluie un secret îngropat de paisprezece ani.

Părinții lui Alex fuseseră ucişi la scurt timp după ce acesta se născuse, iar el fusese crescut de fratele tatălui său, Ian Rider. La începutul acestui an, Ian Rider murise şi el... într-un accident de maşină. Alex suferise un adevărat şoc atunci când aflase că unchiul său era de fapt spion şi fusese ucis într-o misiune în Cornwall. Atunci îşi făcuseră apariția cei de la MI6. Reuşiseră cumva să-l atragă pe Alex în lumea lor, şi el începuse să lucreze pentru ei din acel moment.

Alex ştia foarte puține lucruri despre părinții lui, John şi Helen Rider. Avea o fotografie cu ei în dormitor: un bărbat chipeş, vigilent, cu părul tuns scurt, ținându-şi brațul în

jurul unei femei drăguțe, care zâmbea cam pe jumătate. El fusese în armată şi în poză arăta în continuare ca un soldat. Ea fusese asistentă la radiologie. Dar pentru Alex erau ca doi străini; nu-şi putea aminti nimic despre ei. Ei muriseră când el era încă bebeluş. Într-un accident aviatic. Asta i se spusese.

Acum ştia altceva.

Prăbuşirea avionului fusese o minciună, ca şi accidentul de maşină al unchiului său. Yassen Gregorovici îi spusese adevărul în Air Force One. Tatăl lui Alex fusese asasin – ca şi Yassen. Cei doi chiar lucraseră împreună; John Rider îi salvase o dată viața lui Yassen. Dar apoi, tatăl său fusese ucis de MI6 – aceiaşi oameni care îl forțaseră pe Alex să lucreze pentru ei de trei ori, mințindu-l, manipulându-l şi, în final, abandonându-l când nu le mai fusese de ajutor. Era aproape imposibil de crezut, dar Yassen îi oferise o cale de a găsi dovezi.

„Mergi la Veneția. Găseşte Scorpionul. Şi-ți vei găsi destinul…"

Alex trebuia să afle ce se întâmplase cu paisprezece ani în urmă. Să descopere adevărul despre John Rider ar fi fost ca şi când ar fi aflat mai multe despre sine. Dacă tatăl lui ucisese cu adevărat oameni pentru bani, atunci el ce era? Alex era furios, nefericit… şi confuz. Trebuia să găsească Scorpionul, orice ar fi fost acesta. Scorpionul i-ar fi spus ceea ce voia să ştie.

O excursie cu şcoala nu ar fi putut veni într-un moment mai potrivit. Şi Jack nu-l împiedică să meargă. De fapt, chiar îl încurajă.

— Este exact ceea ce-ți trebuie, Alex! O şansă de a fi cu prietenii tăi şi de a te comporta ca un elev obişnuit. Sigur te vei distra de minune.

Alex nu zise nimic. Ura faptul că trebuia să o mintă, dar n-avea cum să-i spună adevărul. Jack nu-l cunoscuse pe tatăl lui; nu era treaba ei.

Aşa că o lăsă să-l ajute la împachetat, ştiind că, pentru el, excursia nu prea avea de a face cu biserici şi cu muzee. Urma să se folosească de acest prilej pentru a explora oraşul

şi pentru a vedea ce scoate la iveală. Cinci zile nu era chiar aşa de mult. Dar era un început. Cinci zile la Veneţia. Cinci zile pentru a găsi Scorpionul.

Şi acum se afla acolo. Într-o piaţă italiană. Trecuseră deja trei zile din excursie şi încă nu aflase nimic.

— Alex, vrei o înghețată?

— Nu. Mi-e bine aşa.

— Mie mi-e cald. Îmi voi cumpăra o chestie din aceea despre care mi-ai povestit. Cum ai spus că se cheamă? *Granada* sau aşa ceva...

Alex stătea lângă un alt băiat de paisprezece ani, cel mai bun prieten al său de la Brookland. Fusese surprins să afle că Tom Harris mergea în excursie, pentru că Tom nu părea foarte interesat de artă sau de istorie. Tom nu era atras de nicio materie, şi de obicei era codaş la toate. Dar cel mai bun lucru era că nu-i păsa. Rămânea mereu vesel, şi chiar şi profesorii se vedeau nevoiţi să admită că era distractiv să-i fii în preajmă. Şi, dacă la învăţătură nu se descurca de minune, pe terenul de sport îşi lua revanşa. Era căpitanul echipei de fotbal a şcolii şi principalul adversar al lui Alex la orele de sport, învingându-l la cursa de garduri, la cea de patru sute de metri şi la săritura cu prăjina. Prea mic de statură pentru vârsta lui, Tom era un băiat brunet cu ochi albaştri strălucitori. Nu-l găseai nici mort într-un muzeu, aşa că, de ce oare se afla aici? Alex află în curând. Părinţii lui Tom treceau printr-un divorţ urât şi-l trimiseseră ca să nu fie prins la mijloc.

— Se cheamă *granita,* spuse Alex.

El comanda mereu asta când se afla în Italia: gheaţă zdrobită cu suc proaspăt de lămâie. Era ceva între o înghețată şi o băutură, şi nu exista nimic mai răcoritor.

— Haide. Poţi să comanzi una pentru mine. Când cer ceva în italiană, se uită la mine de parcă aş fi nebun.

Nici Alex nu ştia decât puţine cuvinte în italiană. Era una dintre limbile pe care Ian Rider nu îl învăţase. Chiar şi aşa, merse cu Tom şi comandă două înghețate la un magazin de lângă tarabele din piaţă, una pentru prietenul său şi una – insistase acesta – pentru el. Tom avea o grămadă de bani.

Părinții îl burduşiseră cu euro înainte de a pleca.

— Vei da pe la şcoală trimestrul acesta? întrebă el.

Alex ridică din umeri.

— Bineînțeles.

— Nu prea ai fost în ultimul trimestru... Nici în cel de dinainte.

— Am fost bolnav.

Tom dădu din cap. Purta ochelari de soare Diesel cumpărați la magazinul duty-free de pe Heathrow. Erau prea mari pentru fața lui şi îi tot alunecau de pe nas.

— Cred că îți dai seama că nimeni nu crede asta, comentă el.

— De ce nu?

— Pentru că nimeni nu este chiar atât de bolnav. Nu e posibil. Tom vorbi mai în şoaptă. Se zvoneşte că eşti hoț, îi mărturisi el.

— Cum?

— De asta lipseşti atât de mult. Ai probleme cu poliția.

— Tu asta crezi?

— Nu. Dar domnişoara Bedfordshire mi-a pus întrebări despre tine. Ştie că suntem prieteni. A spus că ai intrat în bucluc odată pentru că ai şterpelit o barcă sau altceva. A auzit asta de undeva şi crede că faci terapie.

— Terapie?

Alex era uimit.

— Mda. Îi pare rău pentru tine. Crede că de asta trebuie să lipseşti atât de mult. Ca să te consulte un psihiatru.

Jane Bedfordshire era secretara de la şcoală, o femeie atrăgătoare de douăzeci şi ceva de ani. Şi ea venise în excursie, ca în fiecare an. Alex o vedea acum de cealaltă parte a pieței, discutând cu domnul Grey. Multă lume spunea că ar fi ceva între ei, dar Alex presupuse că zvonul era la fel de adevărat ca şi acela despre el.

Un orologiu anunță ora douăsprezece. În jumătate de oră urmau să ia prânzul la hotelul la care erau cazați. Şcoala Brookland era una obişnuită din vestul Londrei, şi deciseseră să facă economie, cazându-se în afara Veneției. Domnul Grey alesese un hotel în orăşelul San Lorenzo, la zece minute de

mers cu trenul. În fiecare dimineață soseau la gară şi luau vaporaşul către centrul oraşului. Dar nu şi astăzi. Era duminică şi aveau dimineața liberă.

— Deci eşti... începu Tom.

Se opri. Se întâmplase foarte repede, dar amândoi băieții văzuseră.

Pe partea cealaltă a pieței o motocicletă țâşni înainte. Era o Vespa Granturismo 200cc, aproape nouă, cu doi bărbați în şa. Amândoi purtau jeanşi şi cămăşi largi cu mâneci lungi. Pasagerul avea o cască, atât pentru a-şi ascunde identitatea, cât şi pentru a se proteja în caz de accident. Şoferul – care purta ochelari – se năpusti către domnişoara Bedfordshire, ca şi cum ar fi avut de gând să dea peste ea. Dar, cu o fracțiune de secundă înainte de contact, trase de ghidon. În acelaşi timp, celălalt se întinse şi îi înşfăcă poşeta. Totul fusese făcut cu atâta precizie, încât Alex îşi dădu seama că sunt profesionişti – *scippatori,* cum erau numiți în Italia. Hoți de poşete.

Unii dintre ceilalți elevi văzuseră şi ei. Unul sau doi strigau şi arătau cu degetul, dar nu puteau face nimic. Motocicleta se îndepărtase deja. Şoferul era ghemuit peste ghidon; partenerul său îngrămădise poşeta de piele în poală. Mergeau cu viteză de-a lungul pieței, îndreptându-se către Alex şi către Tom. Cu câteva momente înainte, vedeai oameni peste tot, dar deodată centrul pieței se golise şi nu mai rămăsese niciun obstacol în calea fugarilor.

— Alex! strigă Tom.

— Stai deoparte, îl avertiză Alex.

Se gândi rapid cum să blocheze calea motocicletei Vespa. Dar nu avea nicio şansă. Motocicleta se putea strecura uşor pe lângă el – şi, dacă ar fi ales să nu o facă, Alex ar fi petrecut cu siguranță trimestrul următor în spital. Motocicleta avea deja peste 30 de kilometri la oră, motorul într-un singur cilindru purtându-i pe cei doi hoți fără efort către el. Alex n-avea de gând să le stea în cale.

Privi în jurul său, încercând să vadă ceva cu care ar putea arunca înspre ei. O plasă? O găleată cu apă? Dar nu exista nicio plasă, şi fântâna se afla prea departe, deşi găleți erau...

Motocicleta se găsea la mai puțin de douăzeci de metri distanță, accelerând în continuare. Alex se repezi şi smulse o găleată de la taraba cu flori, o goli, împrăştiind flori uscate pe pavaj, şi o umplu cu semințe pentru păsări de pe taraba de alături. Amândoi proprietarii tarabelor strigau ceva către el, dar Alex îi ignoră. Fără să se oprească, se răsuci şi azvârli semințele către Vespa exact când aceasta trecea pe lângă el. Tom privea – mai întâi minunat, apoi dezamăgit. Dacă Alex crezuse că duşul de semințe avea să-i doboare pe cei doi bărbați de pe motocicletă, se înşelase. Ei îşi vedeau de drum.

Dar nu acesta fusese planul său.

Probabil că erau vreo două, trei sute de porumbei în piață, şi toți văzuseră semințele împrăştiindu-se din găleată. Cei doi hoți erau acoperiți din cap până-n picioare. Semințele le umpluseră hainele şi pantofii. Unele căzuseră în poala şoferului. Altele, în poşeta domnişoarei Bedfordshire; se prinseseră unele chiar şi în părul şoferului.

Pentru porumbei, hoții de poşete deveniseră un ospăț pe roți. Cu o explozie bruscă de pene gri, se năpustiră asupra celor doi din toate direcțiile. Deodată, o pasăre se prinse de capul şoferului, lovindu-l cu ciocul şi culegându-i semințele din păr. Un alt porumbel îi stătea pe gât, şi un al treilea, între picioare, ciugulind în zona cea mai sensibilă dintre toate. Pasagerul avea doi pe gât, un altul atârnat de cămaşă şi un altul îngropat în poşeta furată. Şi mulți alții li se alăturau. Erau cel puțin douăzeci de porumbei, un vârtej de pene, de gheare şi – rezultat al lăcomiei şi al bruştei emoții – de împroşcături albe ce se abăteau asupra lor.

Şoferul era orbit. Una din mâini ținea bine ghidonul, cealaltă era pe față. Alex privi cum motocicleta făcu o întoarcere la 180 de grade, astfel încât acum se îndrepta direct către ei, mai repede ca niciodată. O secundă, rămase nemişcat, aşteptând să fie trântit la pământ. Ciocnirea părea inevitabilă. Dar apoi motocicleta se roti pentru a doua oară, îndreptându-se către fântână, cei doi de-abia distingându-se din norul de aripi fâlfâinde. Roata din față lovi marginea fântânii, şi motocicleta se făcu praf. Amândoi bărbații fură aruncați din şa. Păsările se împrăştiară. În răstimpul

dinainte de a atinge apa, bărbatul de pe locul din spate scoase un țipăt şi dădu drumul poşetei. Aproape cu încetinitorul, geanta se roti în aer. Alex făcu doi paşi şi o prinse.

Şi apoi totul se sfârşi. Cei doi hoți erau grămadă, pe jumătate scufundați în apa rece. Vespa zăcea strivită pe pământ. Doi polițişti, care sosiseră cam la spartul târgului, se grăbeau către ei. Proprietarii tarabelor râdeau şi aplaudau. Tom se holba. Alex se duse la domnişoara Bedfordshire şi-i dădu poşeta.

— Cred că vă aparține, spuse el.

— Alex... Domnişoara Bedfordshire nu-şi găsea cuvintele. Cum...?

— E ceva ce am învățat la şedințele de terapie, spuse Alex.

Se întoarse şi se duse înapoi la prietenul său.

PALATUL VĂDUVEI

— Iată, această clădire se numeşte Palazzo Contarini del Bovolo, anunță domnul Grey. *Bovolo* înseamnă „cochilie de melc”; după cum vedeți, această scară aduce cu o cochilie.

Tom îşi înăbuşi un căscat.

— Dacă mai văd vreun palat, un muzeu sau un canal, mormăi el, mă voi arunca în fața unui autobuz.

— Nu există autobuze în Veneția, îi reaminti Alex.

— Un vaporaş, atunci. Dacă nu mă răneşte, atunci poate că am noroc şi mă înec. Tom oftă. Ştii care e problema acestui palat? Este ca un muzeu imens. Mi se pare că am petrecut aici jumătate din viață.

— Plecăm mâine.

— Nu e destul de repede, Alex.

Alex nu era deloc de acord. Nicăieri nu se simțise ca la Veneția – dar nu exista niciun loc în lume care să se compare cu aceasta, cu străzile sale înguste şi cu canalele întunecate şerpuind într-o încurcătură imensă. Fiecare clădire părea să concureze cu vecina în ornamente şi în spectaculozitate. O plimbare scurtă te putea duce cu patru secole în urmă şi fiecare colț părea să-ți ofere o altă surpriză. O piață pe marginea canalului, cu hălci de carne aşezate pe mese şi cu peşte din care se scurgea încă sângele. Sau o biserică, înconjurată de apă pe toate părțile, ce părea că pluteşte. Un hotel mare sau un restaurant mic. Chiar şi magazinele erau adevărate opere de artă, cu vitrinele ce expuneau măşti exotice, vaze din sticlă în culori aprinse, paste uscate sau antichități. Era un muzeu, poate, dar unul cât se poate de viu.

Dar Alex îl înțelegea pe Tom. După patru zile, chiar şi el începea să creadă că stătuseră suficient. Destule statui, biserici, mozaicuri. Şi destui turişti îngrămădiți laolaltă sub soarele înăbuşitor de septembrie. La fel ca Tom, începea să se simtă supraîncălzit.

Dar cum rămânea cu Scorpionul?

Problema era că nu avea nicio idee despre sensul ultimelor

cuvinte ale lui Yassen Gregorovici. Scorpionul putea fi o persoană. Alex se uitase în cartea de telefon şi găsise nu mai puțin de paisprezece persoane cu acest nume în Veneția. Putea fi o firmă. Sau o clădire. *Scuole* erau case pentru oamenii săraci. La Scala era opera din Milano. Dar Scorpionul nu părea să fie nimic. Niciun semn nu arăta asta; nicio stradă nu purta numele acesta.

De-abia acum, când excursia se apropia de final, Alex realiză că totul fusese în van, încă de la început. Dacă Yassen îi spusese adevărul, cei doi bărbați – el şi John Rider – fuseseră asasini plătiți. Lucraseră oare pentru Scorpion? Dacă era aşa, atunci acesta era foarte bine ascuns... poate că în interiorul unuia dintre aceste palate. Alex privi din nou către scara pe care o descria domnul Grey. De unde putea el şti că aceste trepte nu duceau către Scorpion? Acesta putea fi oriunde. Putea fi peste tot. Şi, după patru zile petrecute la Veneția, Alex nu aflase nimic.

— Ne ducem înapoi la Frezzeria, către piața principală, anunță domnul Grey. Putem mânca tartinele acolo, şi apoi vom vizita Biserica San Marco.

— Grozav! exclamă Tom. O altă biserică!

Porniră, o duzină de elevi englezi, cu domnul Grey şi domnişoara Bedfordshire în față, discutând aprins unul cu celălalt. Alex şi Tom erau la urmă, amândoi posomorâți. Mai rămăsese o zi, şi, după cum zisese Tom, însemna cu o zi mai mult decât era necesar. După cum el însuşi spunea, dădea pe dinafară de atâta cultură. Dar el nu se întorcea la Londra cu restul grupului. Avea un frate mai mare la Napoli, şi avea să-şi petreacă ultimele zile din vacanța de vară cu el. Pentru Alex, sfârşitul excursiei ar fi însemnat eşecul. S-ar duce acasă, ar începe imediat trimestrul de toamnă şi...

Şi atunci îl văzu, o scânteie argintie reflectată de soare în colțul ochilor. Îşi întoarse capul. Nu era nimic. Un canal drept în față. Un altul intersectându-se cu acesta. O singură ambarcațiune ce aluneca uşor pe sub un pod. Fațada înălțându-se pe deasupra acoperişurilor cu țiglă roşie. Îşi închipuise.

Dar apoi vaporaşul începu să se întoarcă, şi atunci îl zări

pentru a doua oară şi avu certitudinea că era cu adevărat acolo: un scorpion argintiu ce decora o laterală a bărcii, prins de marginea de lemn. Alex îl privi cum se strecoară pe al doilea canal. Nu era o gondolă sau un vaporaş de transport public, ci o ambarcaţiune uşoară particulară – făcută toată din tec, cu perdele la ferestre şi cu scaune de piele. Se zăreau doi membri ai echipajului, cu jachete albe imaculate şi pantaloni scurţi, unul la cârmă, iar celălalt servind o băutură singurului pasager. Acesta era o femeie, aşezată, care privea drept înainte. Alex de-abia avu timp să-i zărească părul negru, nasul cârn şi faţa fără nicio expresie. Apoi vaporaşul se întoarse complet şi dispăru.

Un scorpion ce decora un vaporaş.

Scorpionul.

Era o legătură foarte slabă, dar brusc Alex îşi puse în cap să afle unde mergea barca. Era ca şi cum scorpionul de argint fusese trimis să-l ghideze către ceea ce trebuia să afle el.

Şi mai era ceva. Rigiditatea femeii. Cum se putea să fii purtat prin acest oraş nemaipomenit fără să arăţi pic de emoţie, fără ca măcar să-ţi mişti capul în stânga şi în dreapta? Alex se gândi la Yassen Gregorovici. Şi el ar fi făcut la fel. Rusul şi femeia aceasta erau la fel.

Alex se întoarse către Tom.

— Acoperă-mă, spuse el grăbit.

— Ce mai e acum? întrebă Tom.

— Spune-le că nu mă simţeam bine. Spune că m-am întors la hotel.

— Unde mergi?

— Îţi voi spune mai târziu.

Cu acestea, Alex se îndepărta deja, strecurându-se printre un magazin cu antichităţi şi o cafenea, către aleile cele mai înguste, încercând să nu piardă din vedere barca.

Dar imediat îşi dădu seama că are o problemă. Veneţia fusese construită în jurul a mai bine de o sută de insule. Domnul Grey explicase asta în prima zi. În Evul Mediu zona nu era altceva decât o mlaştină. De aceea nu existau şosele – doar canale şi fâşii de pământ cu formă ciudată legate între

ele prin poduri. Femeia era pe apă; Alex, pe uscat. Să o urmeze ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să-şi facă drum printr-un labirint în care drumurile lor nu s-ar fi intersectat niciodată.

O pierduse deja. Aleile pe care o luase ar fi trebuit să continue drept înainte. În schimb, făceau o curbă, întrerupte de un bloc de locuințe înalte. Fugi după colț, privit de două italience îmbrăcate în rochii negre, care stăteau afară pe scăunele din lemn. Se vedea un canal în fața lui, dar era gol. Un şir de pietre grele ducea la apa murdară, dar nu putea înainta... decât dacă alegea să înoate.

Se uită în stânga, dar nu se alese decât cu o bucată de lemn şi cu nişte stropi de apă dinspre vaporaşul ce trecea pe lângă nişte gondole legate una lângă cealaltă aproape de un dig dărăpănat. Femeia era acolo, aşezată încă, acum sorbind dintr-un pahar de vin. Barca trecu pe sub un pod atât de jos, încât de-abia era loc să se strecoare.

Nu putea face decât un lucru. Se răsuci şi o luă înapoi, alergând cât de tare putea. Cele două femei îl văzură din nou şi dădură din cap dezaprobator. El nu-şi dădea seama cât de cald era. Soarele părea prins între străduțele înguste, şi chiar şi la umbră era zăpuşeală. Transpirând deja, se întoarse pe străzile de unde plecase. Din fericire, nu se vedea nici urmă de domnul Grey.

Pe unde să o ia?

Fiecare stradă şi fiecare intersecție arătau la fel. Bazându-se pe spiritul său de orientare, Alex alese să meargă în stânga şi trecu în fugă pe lângă un magazin de fructe, unul de lumânări şi o terasă unde chelnerii pregăteau deja masa pentru prânz. Ajunse la un colț, şi acolo zări un pod – atât de scurt, încât îl traversă din cinci paşi. Se opri în mijlocul lui şi se aplecă peste margine, privind în josul canalului. Mirosul de apă stătută îi umplu nările. Nu se zărea nimic. Vaporaşul dispăruse.

Dar el ştia încotro se îndrepta. Nu era prea târziu – dacă se putea mişca în continuare. Plecă. Un turist japonez tocmai făcea o fotografie cu soția şi cu fiica lui. Alex auzi declicul aparatului când trecu printre ei. La întoarcerea în Tokio,

aveau să aibă o fotografie cu un băiat atletic, subțirel, cu părul blond atârnându-i pe frunte, îmbrăcat în pantaloni scurți şi într-un tricou Billabong, cu transpirația curgându-i pe față şi cu privirea trădându-i determinarea. Ceva care să le amintească de el.

O mulțime de turişti. O persoană care cânta la chitară. O altă cafenea. Chelneri cu tăvi argintii. Alex trecu printre toți aceştia, ignorând țipetele de protest pe care le isca. Acum nu mai era nici urmă de apă; strada părea să continue la nesfârşit. Dar ştia că trebuia să existe un canal pe undeva.

Îl găsi. Drumul se sfârşi. Apa gri se scurgea la vale. Ajunsese la Marele Canal, zona de apă cea mai întinsă din Veneția. Şi acolo era ambarcațiunea cu scorpionul argintiu acum cât se poate de vizibil. Se afla la cel puțin treizeci de metri distanță, înconjurată de alte vase şi îndepărtându-se cu fiecare secundă.

Alex ştia că, dacă o pierdea acum, nu avea să o mai găsească. Erau prea multe canale ce porneau în ambele părți. Putea să se îndrepte către zona privată a vreunuia dintre palate sau să se oprească la vreunul dintre hotelurile elegante. Observă o platformă din lemn ce plutea pe apă exact în fața lui şi îşi dădu seama că era una dintre stațiile de plecare pentru vaporaşele publice din Veneția. Exista un chioşc unde se vindeau bilete şi o mulțime de oameni mişunau pe acolo. Un semn galben arăta numele acestui punct de pe canal: SANTA MARIA DEL GIGLIO. O barcă mare, ticsită, tocmai acosta. Grupul său luase o ambarcațiune similară de la gara centrală în ziua când sosiseră, şi Alex ştia că traseul acesteia era de-a lungul canalului. Se deplasa rapid, îl separau deja câțiva metri de rampa de acostare.

Alex privi înapoi. Nu avea cum să-şi facă drum prin labirintul de străzi, în urmărirea vaporaşului. Ambarcațiunea reprezenta singura lui şansă. Dar era prea departe. O pierduse, şi probabil că următoarea venea peste vreo zece minute. Trecu o gondolă, cu gondolierul cântând în italiană pentru familia de turişti pe care o plimba. Preț de o secundă, lui Alex îi trecu prin cap să fure gondola. Dar avu imediat o

idee mai bună.

Se întinse şi apucă vâsla, smulgând-o din mâna gondolierului. Luat prin surprindere, acesta trase un țipăt, se întoarse şi-şi pierdu echilibrul. Familia privi alarmată cum acesta căzu pe spate în apă. Între timp, Alex analiză rapid vâsla. Avea cam cinci metri lungime şi era grea. Gondolierul o ținuse vertical, folosind capătul lat pentru a-şi ghida barca. Alex îşi făcu vânt, cu vâsla înainte, sperând că apa nu se va dovedi prea adâncă.

Avu noroc. Fluxul era mic, şi fundul canalului era plin cu tot ce-ți putea trece prin minte, de la maşini de spălat vechi la biciclete şi roabe, aruncate într-o veselie de către localnici, fără a le păsa de consecințe. Capătul vâslei atinse ceva tare, şi Alex se folosi de aceasta pentru a face un salt înainte. Era aceeaşi tehnică folosită la săritura cu prăjina, la orele de sport. Timp de o secunda, se află în aer, înclinat pe spate, suspendat deasupra Marelui Canal. Apoi se răsuci, se îndreptă către uşa deschisă a vaporaşului şi ateriză pe punte. Vâsla rămase undeva în spate, iar el stătea acum şi privea în jur. Ceilalți pasageri se uitau la el uimiți. Dar ajunsese la bord.

Erau puțini controlori de bilete în vaporaşele publice din Veneția, aşa că nimeni nu îl luă la rost pe Alex pentru modul neortodox în care ajunsese pe punte şi nici nu i se ceru să-şi cumpere bilet. Se aplecă peste margine, bucurându-se de briza ce sufla deasupra apei. Şi nu pierduse din raza vizuală ambarcațiunea privată. Era încă în fața lui, îndepărtându-se de laguna principală şi întorcându-se înspre centrul oraşului. Un pod din lemn se întindea deasupra canalului, şi Alex îşi dădu pe dată seama că era Podul Academiei, ce ducea la cea mai mare galerie de artă din oraş. Petrecuse o dimineață întreagă acolo, contemplând lucrări de Tintoretto, de Lorenzo Lotto şi de mulți alți artişti ale căror nume păreau să se termine toate în „o”. Brusc, începu să se întrebe ce făcea. Abandonase excursia. Domnul Grey şi domnişoara Bedfordshire probabil că sunau deja la hotel, dacă nu chiar la poliție. Şi pentru ce? Ce date avea pentru a putea merge mai departe? Un scorpion ce decora o barcă privată. Probabil

că îşi pierduse mințile.

Vaporaşul public începuse să încetinească. Se apropia de următorul ponton de acostare. Alex deveni agitat. Ştia că, dacă aştepta ca un grup de pasageri să coboare şi un altul să urce, nu mai avea să vadă ambarcațiunea cu motor. Se afla de partea cealaltă a canalului acum. Străzile erau mai puțin aglomerate. Alex îşi trase răsuflarea. Se întreba cât avea să mai fie în stare să alerge.

Apoi văzu, uşurat, cum ambarcațiunea privată ajunsese şi ea la destinație. Trăgea lângă un palat aflat ceva mai departe, oprindu-se în spatele unui şir de stâlpi din lemn ce ieşeau haotic din apă, ca şi cum ar fi fost aruncați la întâmplare. În timp ce privea, Alex văzu doi servitori în uniformă ieşind din palat. Unul prinse barca; celălalt întinse o mână cu mănuşă albă. Femeia apucă mâna şi păşi pe mal. Purta o rochie crem mulată şi un sacou până deasupra taliei. O poşetă îi atârna pe braț. Părea a fi un model decupat de pe coperta unei reviste. Foarte sigură pe ea. În timp ce servitorii erau ocupați cu descărcatul bagajelor, ea urcă treptele şi dispăru după o coloană de piatră.

Vaporaşul public era pe punctul de plecare. Alex ieşi repede pe platforma de acostare. Trebui să-şi facă iar drum printre clădirile îngrămădite în Marele Canal. Dar acum ştia după ce să se uite. Câteva minute mai târziu, găsi exact ce căuta.

Era un palat venețian tipic, roz cu alb, cu ferestrele înguste construite într-o dantelărie fantastică de stâlpi, de arcuri şi de balustrade, amintind de *Romeo şi Julieta.* Dar ceea ce făcea ca locul să fie de neuitat era poziția acestuia. Nu numai că dădea înspre Marele Canal. Era scufundat în acesta, cu apa bătându-i zidul de cărămidă. Femeia din barcă trecuse printr-un fel de grilaj cu țepi, ca şi când ar fi intrat într-un castel. Dar era un castel plutitor. Părea imposibil să spui unde se termina apa şi unde începea palatul.

Palatul avea cel puțin o latură prin care se putea ajunge pe uscat. În spatele său se afla o piață largă, cu pomi şi cu tufe ornamentale. Se vedeau bărbați – servitori – peste tot,

punând bariere din frânghii, aşezând torțe cu ulei şi derulând un covor roşu. Tâmplarii erau la lucru, construind ceea ce părea a fi un foişor. Alți bărbați cărau lăzi şi cutii în palat. Alex văzu sticle de şampanie, artificii, diferite feluri de mâncare. Se pregăteau, cu siguranță, pentru o petrecere serioasă.

Alex îl opri pe unul dintre ei.

— Scuzați-mă, spuse el. Puteți să-mi spuneți cine locuieşte aici?

Bărbatul nu vorbea engleza. Nici măcar nu încercă să fie prietenos. Alex întrebă pe un al doilea, dar cu exact acelaşi rezultat. Recunoscu genul ăsta de oameni: mai întâlnise bărbați precum aceştia. Paznicii de la Academia Point Blanc. Tehnicienii de la Cray Software Technology. Genul de indivizi care lucrează pentru cineva care-i intimidează. Plătiți să facă o treabă, ei nu calcă pe lângă. Oare aceştia aveau ceva de ascuns? Poate.

Alex părăsi piața şi se îndreptă către laterala palatului. Un al doilea canal trecea de-a lungul întregii clădiri, şi de data aceasta avu mai mult noroc. Văzu o femeie mai în vârstă într-o rochie neagră cu şorț alb, care mătura cărarea. Se duse la ea.

— Vorbiți engleza? întrebă el. Mă puteți ajuta?

— *Si, con piacere, mio piccolo amico.* Femeia dădu din cap. Puse mătura jos. Petrecut mulți ani în Londra. Vorbesc engleza bună. Cine pot face?

Alex arătă înspre clădire.

— Ce este acest loc?

— Este Ca' Vedova. Încercă să explice. *Ca...* ştii... în Veneția noi spunem *casa.* Înseamnă palat. Şi *vedova?* Căută cuvântul. Este Palatul Văduvei.

— Ce se petrece?

— Este o petrecere mare diseară. Pentru o aniversare. Măşti şi costume. Mulți oameni importanți vin.

— A cui zi de naştere?

Femeia ezită. Alex punea prea multe întrebări şi se vedea lesne că ea începuse să devină suspicioasă. Dar, încă o dată, vârsta fu de partea băiatului. Avea doar paisprezece ani. Ce

conta dacă era curios?

— *Signora* Rothman. Ea este femeie foarte bogată. Stăpâna casei.

— Rothman? Precum țigările?

Dar gura femeii se închise deodată şi frica apăru în ochii ei. Alex privi în jur şi văzu unul dintre bărbații din piață stând la un colț de stradă, privindu-l. Îşi dădu seama că rămăsese prea mult acolo – şi că nimeni nu era prea fericit să-l vadă prin zonă.

Decise să mai încerce totuşi ceva.

— Caut Scorpionul, spuse el.

Femeia se holbă la el de parcă fusese plesnită peste față. Ridică mătura, şi ochii i se îndreptară către bărbatul care îi urmărea. Noroc că acesta nu auzise schimbul de replici. Sesizase că era ceva în neregulă, dar nu se urnise. Chiar şi aşa, Alex ştia că venise timpul să plece.

— Nu contează, spuse el. Mulțumesc pentru ajutor.

Se îndreptă repede către canal. Un alt pod se întindea în fața lui; îl traversă. Deşi nu ştia exact de ce, era recunoscător că lăsa Palatul Văduvei în urmă.

De cum îl pierdu din priviri, se opri să analizeze tot ce aflase. O barcă privată cu un scorpion argintiu pe ea îl dusese la un palat, ce îi aparținea unei femei frumoase şi bogate care nu zâmbea. Palatul era protejat de un grup de bărbați care arătau înfricoşător, şi, în momentul în care menționase numele Scorpionului unei femei de serviciu, devenise deodată la fel de bine-venit cum ar fi ciuma.

Nu avea prea multe date, dar deocamdată era suficient. În seara aceea, urma să aibă loc un bal mascat, o petrecere aniversară. Fuseseră invitate persoane importante. Alex nu era una dintre ele, dar luase deja decizia. Plănuise să fie acolo, cu orice preț.

SABIA INVIZIBILĂ

Numele întreg al femeii care intrase în *palazzo* era Julia Charlotte Glenys Rothman. Aceasta era casa ei – sau una dintre ele, oricum. Mai avea un apartament în New York, o casă în Londra şi o vilă cu vedere la Marea Caraibilor şi la nisipul alb al Golfului Ţestoaselor de pe insula Tobago.

Merse de-a lungul coridorului ce traversa clădirea către un lift privat, cu tocurile ţăcănind pe plăcile de gresie. Nu era niciun servitor la vedere. Se întinse şi apăsă butonul liftului; mătasea albă a mănuşii ei abia atinse argintul, că uşa se şi deschise. Era un lift mic, în care abia de încăpea o persoană. Dar ea locuia singură. În plus, servitorii foloseau scările.

Liftul o duse la etajul trei şi se deschise direct într-o sală de conferinţe modernă, fără covoare, fără tablouri pe pereţi şi fără decoraţiuni. Şi, mai ciudat, deşi ar fi trebuit să ofere una dintre cele mai frumoase privelişti din lume, camera fusese construită fără nicio fereastră. Dar, dacă nimeni nu putea privi afară, nici înăuntru nu se putea privi. Era mai sigur aşa. Iluminatul se făcea cu ajutorul unor lămpi cu halogen mascate în pereţi, şi singura mobilă din cameră o reprezenta o masă lungă din sticlă înconjurată de scaune din piele. Exista o uşă de partea cealaltă a liftului, dar era încuiată. Doi paznici stăteau acolo, înarmaţi şi gata să ucidă pe oricine s-ar fi apropiat în următoarea jumătate de oră.

În jurul mesei se aflau opt bărbaţi care o aşteptau. Unul avea peste şaptezeci de ani, era chel şi gâfâia, avea ochii afectaţi de boală şi purta un costum gri, boţit. Bărbatul care şedea lângă el era chinez, în timp ce acela aşezat faţă în faţă, blond, cu o cămaşă deschisa la gât, era australian. Nu exista niciun dubiu că oamenii adunaţi în acest loc veneau din diferite părţi ale lumii, dar aveau un lucru în comun: o stare de imobilitate, o răceală chiar, care făcea încăperea la fel de veselă ca o morgă. Nimeni nu o salută pe doamna Rothman când aceasta îşi luă locul în capul mesei. Nici măcar nu se obosiră să se uite la ceas. Dacă ea sosise, era exact ora unu. Atunci trebuia să înceapă întâlnirea.

— Bună ziua, spuse doamna Rothman.

Câteva capete se mişcară, dar nimeni nu scoase un cuvânt. Saluturile erau o risipă de cuvinte.

Cei nouă oameni care stăteau la masa de la etajul trei al Palatului Văduvei formau comitetul executiv al uneia dintre cele mai nemiloase şi mai de succes organizaţii criminale din lume. Numele bărbatului în vârstă era Max Grendel; chinezul era dr. Three. Australianul nu avea niciun nume. Veniseră în camera aceasta fără ferestre pentru a pune la punct ultimele detalii ale unei operaţiuni care, în câteva săptămâni, avea să-i facă mai bogaţi cu o sută de milioane de lire sterline.

Organizaţia se numea Scorpionul.

Era un nume cam ciudat, ştiau toţi asta, pus de cineva care probabil citise prea multe cărţi cu James Bond. Dar trebuiau să îşi spună cumva, şi într-un final aleseseră un nume care să aibă legătură cu cele patru domenii de activitate ale lor.

Sabotaj. Corupţie. Informaţii secrete. Omoruri.

Scorpionul. Un nume sugestiv într-un număr surprinzător de limbi şi care făcea să se împleticească limba oricui dorea să îi angajeze pe membrii acestei organizaţii. Scorpionul. Cuvântul care se găsea în baza de date a fiecărei secţii de poliţie şi a fiecărei agenţii de securitate din lume.

Organizaţia fusese formată la începutul anilor optzeci, în timpul aşa-numitului Război Rece, războiul secret purtat de decenii între Uniunea Sovietică, China, America şi Europa. Fiecare guvern din lume avea armata sa de spioni şi de asasini, toţi pregătiţi să ucidă sau să moară pentru ţara lor. Totuşi, nu erau pregătiţi să rămână fără lucru; şi doisprezece dintre ei, văzând că Războiul Rece avea să se termine în curând, îşi dăduseră seama că exact asta avea să li se întâmple. Să nu mai fie de folos nimănui. Era timpul să intre în afaceri pe cont propriu.

Se adunaseră laolaltă la Paris, într-o duminică dimineaţă. Prima întâlnire a lor avusese loc la Maison Berthillon, o gelaterie vestită de pe L'Île Saint-Louis, nu departe de Notre-Dame. Se cunoşteau cu toţii: încercaseră să se ucidă unii pe ceilalţi de multe ori. Aflaţi în drăguţa cameră lambrisată cu

oglinzi vechi şi cu perdele de dantelă, în faţa a doisprezece porţii din vestita înghețată de căpşune Berthillon, discutaseră despre cum ar putea lucra împreună pentru a se îmbogăți. La acea întâlnire se născuse Scorpionul.

De atunci organizaţia înflorise. Scorpionul era peste tot în lume. Dăduse jos două guverne şi aranjase ca un al treilea să fie ales pe nedrept. Distrusese zeci de afaceri, corupsese politicieni şi funcţionari publici, aranjase dezastre ecologice majore şi ucisese pe oricine îi stătuse în cale. Era acum responsabil pentru o zecime dintre acţiunile teroriste ce aveau loc la nivel mondial, pe care le executa pe bază de contract. Scorpionului îi plăcea să creadă că în sfera crimei organizate el avea aceeaşi greutate ca IBM-ul în lumea calculatoarelor – dar de fapt, în comparaţie cu Scorpionul, IBM-ul era nimic.

Din cei doisprezece de la început, rămăseseră doar nouă. Unul murise de cancer; doi fuseseră ucişi. Dar acesta nu era un record negativ după douăzeci de ani de crime violente. Nu existase niciun lider al Scorpionului. Toţi nouă erau parteneri egali, dar pentru fiecare proiect se desemna mereu un director, în ordine alfabetică.

Proiectul pe care îl discutau în această după-amiază primise un nume de cod: Sabia Invizibilă. Julia Rothman era la comandă.

— Aş dori să raportez comitetului că totul decurge conform programului, anunţă ea.

Era o urmă de accent galez în vocea femeii. Se născuse în Aberystwyth. Părinţii ei fuseseră naţionalişti galezi, din rândul celor care incendiau casele de vacanţă ale englezilor. Din nefericire, uneia dintre acestea îi dăduseră foc cu tot cu familia de englezi aflată înăuntru, aşa că, la vârsta de şase ani, Julia se trezi instituţionalizată, în timp ce părinţii ei primiseră sentinţa de închisoare pe viaţă. Acesta a fost, într-un fel, începutul vieţii ei criminale.

— Sunt deja trei luni, continuă ea, de când am fost contactaţi de către clientul nostru, un domn din Orientul Mijlociu. Să-l numim bogat ar fi mult prea puţin. Este multimiliardar. Omul acesta a privit lumea, balanţa de

putere, şi a decis că este ceva în neregulă. Ne-a cerut să remediem lucrul acesta. Pe scurt, clientul nostru crede că Vestul a devenit prea puternic. El şi-a îndreptat atenţia înspre Marea Britanie şi America. Prietenia dintre acestea a câştigat cel de-al Doilea Război Mondial. Şi aceeaşi prietenie permite acum Vestului să invadeze orice ţară doreşte pentru a lua orice îi pofteşte inima de acolo. Clientul nostru ne-a cerut să punem capăt alianţei britanico-americane o dată pentru totdeauna. Ce vă pot spune despre clientul nostru? Doamna Rothman zâmbi dulce. Poate că este un vizionar, interesat doar de pacea mondială; poate că este total nebun. Oricum ar fi, pentru noi nu contează. Ne-a oferit o sumă de bani enormă – o sută de milioane de lire sterline, mai exact – pentru a face ceea ce doreşte. Să îngenunchem Marea Britanie şi America şi să ne asigurăm că ei încetează să mai lucreze împreună ca putere mondială. Şi sunt fericită să vă spun că douăzeci de milioane de lire, prima tranşă de bani, a intrat în contul nostru elveţian chiar ieri. Acum suntem gata să trecem la etapa a doua.

Se făcu tăcere în cameră. În timp ce bărbaţii aşteptau ca doamna Rothman să vorbească din nou, se putea auzi zgomotul slab al unui aparat de aer condiţionat. Dar niciun zgomot de afară.

— Faza a doua – cea finală – va avea loc în mai puţin de trei săptămâni. Vă promit că foarte curând britanicii şi americanii vor sări unii la gâtul celorlalţi. Mai mult decât atât: până la sfârşitul lunii, ambele ţări vor fi în genunchi. America va fi urâtă în întreaga lume; britanicii vor fi fost martorii unei orori pe care nu şi-ar fi putut-o imagina vreodată. Noi vom fi toţi cu mult mai bogaţi. Şi prietenul nostru din Orientul Mijlociu va considera că banii săi au fost cheltuiţi cu folos.

— Scuză-mă, doamnă Rothman. Am o întrebare...

Dr. Three dădu din cap politicos. Faţa sa părea făcută din ceară, iar părul – negru intens – părea al unui om cu douăzeci de ani mai tânăr. Cu siguranţă şi-l vopsea. Era foarte scund şi dădea impresia unui profesor pensionar. Putea fi orice, dar era de fapt expertul mondial în tortură şi

în durere. Scrisese mai multe cărți pe marginea acestor subiecte.

— Câți oameni intenționați să ucideți? întrebă el.

Julia Rothman se gândi.

— E încă dificil să vă spun exact, dr. Three, răspunse ea. Dar cu siguranță vor fi mii. Multe mii.

— Şi vor fi toți copii?

— Da. În principal vor fi copii de doisprezece şi de treisprezece ani. Oftă. Este, trebuie să spunem, un lucru nefericit. Iubesc copiii, deşi mă bucur că nu am şi eu. Dar acesta este planul. Şi trebuie să spun că efectul psihologic al morții atâtor tineri va fi, cred, de mare ajutor. Sunteți cumva îngrijorat?

— Deloc, doamnă Rothman.

Dr. Three dădu din cap.

— Are cineva obiecții?

Nimeni nu vorbi, dar, cu coada ochiului, doamna Rothman îl observă pe Max Grindel foindu-se în scaunul său din capătul mesei. La şaptezeci şi trei de ani, era cel mai în vârstă de acolo, cu pielea atârnând şi cu pete pe frunte. Suferea de o boală care îl făcea să lăcrimeze mereu. Acum îşi ştergea ochii cu un şervețel. Era greu de crezut că fusese comandant în poliția secretă germană şi că odată sugrumase cu mâinile lui un spion străin.

— Sunt gata pregătirile la Londra? întrebă australianul.

— Construcția din biserică s-a încheiat acum o săptămână. Platforma, cilindrele de gaz şi restul maşinăriei vor fi livrate astăzi, puțin mai târziu.

— Va funcționa Sabia Invizibilă?

Era tipic pentru Levi Kroll să fie scurt şi la obiect. El se alăturase Scorpionului din Mossad, serviciul secret israelian, şi se considera încă soldat. Timp de douăzeci de ani dormise cu un pistol FN de 9 mm sub pernă. Apoi, într-o noapte, acesta se descărcase. Era un bărbat masiv, cu o barbă ce îi acoperea mai toată fața, mascându-i cele mai urâte răni. Avea un fel de plasture care îi ascundea orbita în care fusese cândva ochiul lui stâng.

— Bineînțeles că va funcționa, i-o trânti doamna Rothman.

— A fost testată?

— O testăm chiar acum. Dar trebuie să vă spun că doctorul Liebermann este un geniu. Un om plictisitor, dacă trebuie să petreci mai mult timp cu el – şi Dumnezeu mi-e martor că a trebuit să o fac din plin. Dar a creat o armă nouă-nouță, şi frumusețea acesteia constă în faptul că niciun expert din lume nu va şti ce este sau cum funcționează. Bineînțeles că-şi vor da seama la sfârşit, şi am luat în calcul această eventualitate. Dar va fi prea târziu. Străzile Londrei vor fi pline de cadavre. Va fi cel mai rău lucru care s-a întâmplat copiilor dintr-un oraş de la treaba cu Pied Piper[1] încoace.

— Dar cum rămâne cu Liebermann? întrebă dr. Three.

— Nu m-am hotărât încă. Probabil că va trebui să-l ucidem şi pe el. A inventat Sabia Invizibilă, dar habar nu are la ce intenționăm să o folosim. Mă aştept să se opună. Aşa că va trebui să dispară. Doamna Rothman privi în jur. Mai e ceva? întrebă ea.

— Da.

Max Grendel îşi întinse mâinile pe suprafața mesei. Doamna Rothman nu fu surprinsă că el avea ceva de spus. Era tată şi bunic. Mai mult decât atât, la vârsta lui înaintată, devenise sentimental.

— Sunt în Scorpion de la început, spuse el. Îmi amintesc de prima noastră întâlnire de la Paris. Am câştigat multe milioane lucrând cu voi şi m-am bucurat de tot ce am realizat împreună. Dar acest proiect... Sabia Invizibilă. Chiar vom ucide atâția copii? Cum vom putea trăi după aceea?

— Chiar mai bine decât înainte, mormăi Julia Rothman.

— Nu, nu, Julia. Grendel clătină din cap. O lacrimă apăru în ochii săi bolnavi. Poate nu vă va surprinde. Am vorbit despre asta ultima dată când ne-am întâlnit. Dar am decis că e destul. Sunt bătrân. Vreau să mă retrag la castelul meu din

[1] Personaj al unei poveşti germane (Der Rattenfänger von Hemeln – „Prinzătorul de şoareci din Hamelin") care, drept răzbunare pentru faptul că nu a fost răsplătit atunci când a scăpat un orăşel de invazia şobolanilor, a atras – cântând din fluier – copiii localnicilor într-o peşteră din afara oraşului; aceştia nu au mai fost găsiți vreodată (n.red.).

Viena. Sabia Invizibilă va fi cea mai mare realizare a voastră, sunt sigur de asta. Dar eu nu mai pot. Este timpul să mă retrag. Trebuie să continuați fără mine.

— Nu te poți retrage! protestă Levi Kroll vehement.

— De ce nu ne-ai spus despre asta mai devreme? întrebă nervos un alt bărbat.

Era negru, dar avea ochi de japonez. Avea un diamant de mărimea unei boabe de mazăre încastrat într-unul din dinții din față.

— I-am spus doamnei Rothman, spuse Max Grendel. Ea este conducătorul proiectului. N-am crezut că e necesar să informez întregul comitet.

— Nu trebuie să ne certăm din cauza asta, domnule Mikato, spuse Julia Rothman blând. Max a vorbit despre retragere de multă vreme şi cred că trebuie să-i respectăm dorința. Este păcat. Dar, cum spunea răposatul meu soț, toate lucrurile bune au un sfârşit.

Soțul multimilionar al doamnei Rothman murise căzând de la etajul şaptesprezece al unei clădiri. Se întâmplase la doar două zile de la căsătoria lor.

— E foarte trist, Max, continuă ea. Dar sunt sigură că faci ceea ce trebuie. Este timpul să pleci.

Ea coborî cu bătrânul până la ponton. Ambarcațiunea cu motor plecase, dar era o gondolă care-l aştepta să-l ducă înapoi pe canal. Păşeau încet, braț la braț.

— Îmi va fi dor de tine, spuse ea.

— Îți mulțumesc, Julia. Max Grendel îi mângâie brațul. Şi mie îmi va fi dor de tine.

— Nu ştiu cum ne vom descurca fără tine.

— Sabia Invizibilă nu are cum să dea greş. Nu cu tine la cârmă.

Femeia se opri brusc.

— Aproape că am uitat, exclamă ea. Am ceva pentru tine.

Pocni din degete, şi un servitor alergă înspre ei cărând o cutie mare împachetată în hârtie roz cu albastru, legată cu o fundă argintie. Este un dar pentru tine, spuse ea.

— Un cadou de retragere?

— Ceva care să-ți amintească de noi.

Max Grendel se opri lângă gondolă. Aceasta se legăna pe suprafața neregulată. Un gondolier îmbrăcat într-un jerseu cu dungi tradițional stătea în spate, sprijinit în vâslă.

— Mulțumesc, draga mea, spuse el. Şi baftă!

— Să te distrezi, Max! Ținem legătura.

Ea îl sărută, buzele atingând uşor obrazul său uscat. Apoi îl ajută să urce în gondolă. Bărbatul se aşeză, punând cutia colorată pe genunchi. Pe dată, gondolierul porni. Doamna Rothman ridică o mână în chip de rămas-bun. Bărcuța îşi croia drum prin apa gri.

Doamna Rothman se întoarse în Palatul Văduvei.

Max Grendel o privi cu tristețe. Ştia că viața nu va fi la fel fără Scorpion. Timp de două decenii, îşi dedicase toată energia acestei organizații. Asta îl păstrase tânăr, viu. Dar acum trebuia să se gândească şi la nepoți. Gândul îi zbură la gemeni, micii Hans şi Rudi. Aveau doisprezece ani. Aceeaşi vârstă precum țintele din Londra ale Scorpionului. Nu putea lua parte la aşa ceva. Luase decizia corectă.

Aproape că uitase de pachetul de pe genunchi. Era tipic pentru Julia. Poate pentru că era singura femeie din comitetul executiv, dar ea fusese mereu cea mai emotivă. Se întreba ce-i cumpărase. Pachetul era greu. Dintr-un impuls, desfăcu funda, apoi rupse hârtia.

Era o servietă managerială, cu siguranță foarte scumpă. Îşi putea da seama după calitatea pielii, după cusăturile de mână... şi după etichetă. Era făcută de Gucci. Inițialele sale – MUG – fuseseră gravate cu aur chiar sub mâner. O deschise cu un zâmbet.

Şi, în vreme ce conținutul se revărsa asupra lui, slobozi un țipăt.

Scorpioni. Zeci. Aveau cel puțin zece centimetri lungime, erau maro-închis cu cleşti mici şi corpuri umflate. În timp ce curgeau în poala lui şi începură să urce pe cămaşă, bătrânul îşi dădu seama ce erau: scorpioni cu coada groasă din specia *Parabuthus,* una dintre cele mai mortale din lume.

Max Grendel căzu pe spate, tremurând, cu ochii holbați, cu brațele şi cu picioarele zbătându-se în timp ce creaturile

hidoase găseau găurile din hainele lui şi se târau înăuntrul cămăşii şi jos, sub centura pantalonilor. Primul îl înțepă în gât. Apoi fu înțepat peste tot, zbătându-se fără rost, cu țipetele stingându-i-se în gâtlej.

Inima îi cedă cu mult înainte ca neurotoxinele să îl ucidă. În timp ce gondola plutea încet în continuare, fiind acum ghidată către cimitirul din Veneția, turiştii putură observa un bătrân care zăcea nemişcat, cu brațele larg deschise, privind cu ochi fără suflare către seninul cer venețian.

DOAR PE BAZĂ DE INVITAȚIE

În acea seară, Palatul Văduvei se întoarse în timp cu trei sute de ani.

Era o privelişte extraordinară. Torțele cu ulei fuseseră aprinse şi flăcările aruncau umbre pâlpâind peste piață. Servitorii se schimbaseră în costume din secolul optsprezece, cu peruci, ciorapi strâmți, pantofi ascuțiți şi veste. Un cvartet de coarde cânta sub cerul înstelat, în foişorul care fusese ridicat acolo în acea după-amiază. Stelele erau cu miile, şi era chiar şi lună plină. Părea că organizatorii petrecerii reuşiseră să controleze şi vremea.

Invitații soseau pe apă sau pe jos. Şi aceştia erau costumați, purtând pălării fistichii şi pelerine din catifea viu colorate care măturau pământul. Unii purtau bastoane de abanos; alții aveau săbii sau pumnale. Dar nicio față nu putea fi văzută în mulțime croindu-şi drum către uşă. Chipurile erau ascunse în spatele unor măşti albe şi aurii, incrustate cu bijuterii sau înconjurate de pene imense. Era imposibil să ştii cine fusese invitat la petrecerea doamnei Rothman – dar nu putea intra chiar oricine. Intrarea dinspre Marele Canal în palat era închisă, şi toată lumea era direcționată către uşa principală pe care Alex o văzuse mai devreme în acea zi. Patru paznici purtând tunici roşu aprins ca ale curtenilor venețieni erau aşezați acolo, verificând fiecare invitație.

Alex privea toate acestea din partea cealaltă a pieței. Era ghemuit în spatele unuia dintre pomii miniaturali, împreună cu Tom, amândoi în afara razelor de lumină aruncate de torțe. Nu fusese uşor să îl convingă pe Tom să vină. Dispariția lui Alex de dinainte de prânz fusese observată aproape imediat, şi Tom fusese nevoit să scornească o poveste neconvingătoare despre o durere de stomac în fața unui domn Grey foarte nervos. Alex dăduse de necaz când se întorsese în sfârşit la hotel, şi, dacă n-ar fi fost domnişoara Bedfordshire – care îi era încă recunoscătoare pentru că îi recuperase geanta –, ar fi fost pedepsit în seara aceea.

Oricum, acesta era Alex. Toți ştiau că puteau conta pe el în materie de comportament ciudat.

Dar să dispară din nou! Era ultima seară a excursiei, şi grupul primise două ore libere pe care să le petreacă în San Lorenzo, în cafenele sau în piață. Alex avea alte planuri. Găsise tot ce îi trebuia în Veneția în acea după-amiază înainte de a se duce înapoi la hotel. Dar ştia că nu putea face asta singur. Trebuia ca Tom să-l însoțească.

— Alex, nu-mi vine să cred că faci asta, şoptea Tom acum. De ce este petrecerea asta aşa de importantă?

— Nu-ți pot explica.

— De ce nu? Uneori chiar nu te înțeleg. Se presupune că suntem prieteni, dar nu-mi spui niciodată nimic.

Alex oftă. Era obişnuit cu asta. Când se gândea la toate lucrurile care i se întâmplaseră în ultimele şase luni, la modul în care fusese târât într-o lume a spionajului, o rețea de secrete şi de minciuni... aceasta era partea cea mai rea. MI6 îl transformase în spion. Şi, în acelaşi timp, făcuse imposibil pentru el să fie ceea ce dorea – un elev obişnuit. Jonglase cu două vieți, într-o zi salvând lumea de la un holocaust nuclear, în următoarea luptându-se cu tema la chimie. Două vieți paralele, dar sfârşise prin a fi prins la mijloc. Nu mai ştia căreia îi aparținea. Tom, Jack Starbright şi Sabina Pleasure – deşi ea se mutase în America acum. În afara lor, nu avea prieteni adevărați. Nu fusese deloc intenția lui, dar cumva rămăsese singur.

Alex se decise.

— Bine, spuse el. Dacă mă ajuți, îți voi spune totul. Dar nu încă.

— Când?

— Mâine.

— Mâine merg la Napoli să stau cu fratele meu.

— Înainte de a pleca.

Tom se gândi.

— Te ajut oricum, Alex, spuse el. Pentru asta sunt prietenii. Şi, dacă vrei cu adevărat să-mi spui, o poți face când ne întoarcem la şcoală. OK?

Alex dădu din cap şi zâmbi.

— Mulțumesc.

Întinse mâna în spate după rucsacul sport pe care-l adusese cu el de la hotel. Înăuntrul acestuia erau mai multe lucruri pe care le cumpărase în după-amiaza aceea. Îşi dădu repede jos pantalonii şi tricoul, apoi îşi puse o pereche de pantaloni de mătase largi şi o vestă de catifea care îi lăsa brațele şi pieptul dezgolite. Apoi luă un tub cu ceva gelatinos, de culoare aurie. Vopsea de corp. Stoarse puțină şi o frecă între palme, apoi o întinse peste brațele sale, peste gât şi peste față. Îi făcu semn lui Tom, care se strâmbă, şi apoi îşi termină de acoperit umerii. Toată pielea rămasă la vedere era acum aurie.

În final, scoase nişte sandale aurii, un turban cu o singură pană mov şi o mască, suficient de mare pentru a-i acoperi ochii. Ceruse la magazinul de costume să i se dea tot ce-i trebuia pentru a deveni sclav turc. Spera ca rezultatul final să nu fie la fel de dezastruos ca starea lui de spirit.

— Eşti gata? întrebă Alex.

Tom dădu din cap, ştergându-şi mâinile de pantaloni.

— Ştii, arăți cam trist, mormăi el.

— Nu mă interesează... atâta timp cât funcționează.

— Cred că eşti nebun de-a binelea!

Alex privi cum alți oameni soseau la palat. Dacă planul său avea să funcționeze, trebuia să aleagă momentul potrivit. Trebuia şi să aştepte invitații potriviți. Veneau în continuare, înghesuindu-se la intrarea principală, în timp ce paznicii le verificau invitațiile. Privi către canal. Un taxi pe apă tocmai acostase şi un cuplu coborî, un bărbat în sutană şi o femeie într-o pelerină neagră ce atârna în urma ei. Amândoi erau mascați. Reprezentau ocazia perfectă.

Alex dădu din cap către Tom.

— Acum!

— Baftă, Alex!

Tom scoase ceva din rucsac şi se repezi înainte, fără a se strădui să nu fie văzut. Câteva secunde mai târziu, Alex se strecură pe la marginea pieței, rămânând în umbră.

Era aglomerație la intrare. Un paznic ținea o invitație şi îl chestiona pe unul dintre invitați. Acest lucru îi era de folos

lui Alex, care avea nevoie de cât mai multă agitație. Tom observase probabil că era momentul potrivit, deoarece se auzi dintr-odată un zgomot puternic, şi toate capetele se întoarseră pentru a vedea în piață un băiat sărind, râzând şi țipând. El tocmai pornise un set de artificii şi, în timp ce lumea se uita, mai aprinse unul.

— *Come stai?* strigă el. Ce mai faci? *Quanto tempo ci vuole per andare a Roma?* Cât durează să ajungi la Roma?

Alex alesese frazele dintr-un ghid turistic. Erau singurele cuvinte în italiană pe care Tom reuşise să le învețe.

Tom aruncă al doilea set de artificii, şi se auzi un nou bubuit. În acelaşi timp, Alex se grăbi către canal, exact când cei doi invitați urcau treptele către piață. Sandalele lui clămpăneau pe pavajul pietruit în timp ce alerga, dar nimeni nu-l observă. Toți se holbau la Tom, care cânta *You'll Never Walk Alone*[2] cât putea de tare. Alex se aplecă şi apucă trena femeii. În timp ce ea se îndrepta către intrarea principală, el păşea în urma ei, ținând materialul în aer.

Totul se întâmplă exact cum sperase. Mulțimea se plictisi repede de băiatul englez nebun care se dădea în stambă. Unul dintre paznici fusese deja trimis să se ocupe de el. Cu coada ochiului, Alex îl văzu pe Tom întorcându-se şi luând-o la fugă. Cuplul ajunse la uşă, şi bărbatul în sutană înmână invitația. Un paznic îi privi pe nou-veniți şi le făcu semn să intre. Presupuse că Alex era cu invitații; aduseseră un băiat turc la petrecere ca parte a deghizării lor. Între timp, oaspeții presupuseră că Alex lucra la palat şi că fusese trimis să îi escorteze. Din ce alt motiv ar fi apărut?

Cei trei intrară pe uşă în sala de recepții imensă cu tavanul acoperit cu mozaic, cu coloane albe şi cu podea din marmură. O pereche de uşi din sticlă foarte înalte se deschise către o curte interioară cu o fântână înconjurată de tufe ornamentale şi de flori. Cel puțin o sută de invitați erau adunați acolo, vorbind, râzând şi bând şampanie din pahare de cristal. Era evident că se bucură să se afle acolo. Servitori,

[2] „Nu vei merge niciodată singur" – imnul echipei de fotbal F.C. Liverpool (n.red.).

îmbrăcați identic cu cei de afară, circulau cu tăvi argintii cu mâncare. Un bărbat cânta la un clavecin piese de Mozart şi de Vivaldi. Pentru a completa această atmosferă, toate becurile fuseseră stinse, dar fuseseră aşezate pe pereți torțe ale căror flăcări dansau în briza serii.

Alex urmă stăpânul şi stăpâna, dar acum dădu drumul la pelerină şi se ascunse într-o parte. Privi în sus. Palatul se ridica deasupra lui cu trei niveluri, legate între ele printr-o scară în formă de spirală asemenea aceleia pe care o văzuse la Palazzo Contarini del Bovolo. Primul etaj dădea într-un balcon cu şi mai multe arcade şi coloane, iar unii dintre invitați se îndreptaseră într-acolo şi se adunau încet laolaltă, privind către mulțimea de jos. Uitându-se în jurul său, lui Alex îi venea cu greu să creadă că este în secolul douăzeci şi unu. Între pereții palatului fusese creată o iluzie perfectă.

Acum că se afla acolo, nu era sigur de ce urma să facă. Oare găsise cu adevărat Scorpionul? Cum putea fi sigur? Îi trecu prin minte că, dacă Yassen Gregorovici spusese adevărul şi tatăl său lucrase cândva pentru aceşti oameni, poate că vor fi bucuroşi să-l vadă. I-ar fi întrebat ce se întâmplase, cum murise tatăl său, şi ei i-ar fi spus. Nu trebuia să se strecoare deghizat.

Dar dacă se înşela? Îşi aminti de privirea îngrozită a femeii bătrâne atunci când menționase numele Scorpionului. Şi mai erau şi oamenii care lucrau din greu în afara palatului. Nu vorbeau engleza, şi Alex se îndoia că le putea explica motivul pentru care se afla acolo, dacă l-ar fi prins. Până ar fi apucat cineva să pună mâna pe un dicționar englez, existau toate şansele ca Alex să fie găsit plutind cu fața în jos în canal.

Nu. Trebuia să afle mai multe înainte de a face o mişcare. Cine era femeia aceea – doamna Rothman? Ce făcea ea acolo? I se părea incredibil că un mare bal mascat într-un palat venețian putea fi legat de o crimă ce se petrecuse cu paisprezece ani în urmă.

Clavecinul tăcu. Conversația se auzea din ce în ce mai tare, pentru că mulțimea devenea tot mai numeroasă. Majoritatea invitaților îşi scoseseră măştile – altfel s-ar fi dovedit imposibil să mănânce şi să bea –, şi Alex constată că

era o reuniune internațională. Invitații vorbeau în principal în italiană, dar erau multe fețe de culoare şi asiatice în mulțime. Văzu un chinez scund adâncit în discuții cu un alt bărbat care avea un diamant într-unul din dinții din față. O femeie cu o figură familiară traversă curtea prin fața lui, şi el o recunoscu ca fiind o actriță vestită. Acum, când privi în jur, văzu că locul era plin de staruri de la Hollywood. De ce fuseseră invitate? Apoi îşi aminti. Era începutul lui septembrie, perioada Festivalului Internațional de Film de la Veneția. Ei bine, asta îi spunea ceva despre doamna Rothman, dacă îşi permisese să invite asemenea celebrități.

Alex ştia că nu trebuia să stea prea mult. Era singurul adolescent din palat şi nu avea să treacă prea mult timp până să-l observe cineva. Ieşea în evidență. Avea brațele şi umerii dezgoliți. Pantalonii de mătase erau atât de subțiri, încât nici nu-i simțea pe el. Costumul turcesc îi fusese de ajutor ca să poată intra, dar era cam ciudat şi nu-i mai folosea la nimic acum că ajunsese înăuntru. Se hotărî să facă următorul pas. Doamna Rothman nu părea a se afla la parter. Ea era persoana pe care dorea cel mai mult să o vadă. Poate că avea s-o găsească undeva la etaj.

Se strecură printre petrecăreți şi urcă scara în spirală. Ajunse la balcon şi văzu o serie de uşi ce duceau în palat. Locul era mai puțin aglomerat, şi câțiva oameni îl priviră curioşi în timp ce trecea. Alex ştia că era foarte important să nu ezite. Dacă se lăsa luat la întrebări, avea să fie aruncat afară cât de curând. Trecu printr-o uşă şi se trezi într-un culoar care se intersecta cu un altul foarte lat şi care dădea într-o cameră. O oglindă cu ramă aurie atârna pe un perete deasupra unei mese vechi ornamentate, pe care se afla o vază mare cu flori. Un dulap imens se găsea de partea cealaltă. În afară de acestea, locul era gol.

Exista o uşă la capătul celălalt, şi Alex era gata să-şi continue drumul, când auzi nişte voci apropiindu-se. Se uită în jur după o ascunzătoare. Singurul obiect care-i putea oferi adăpost era dulapul. Nu avea timp să se strecoare înăuntru, dar se lipi de perete, în spatele acestuia. Ca şi curtea, holul era luminat numai de lămpi cu ulei. Spera ca masivul dulap

să-l poată ascunde.

Uşa se deschise. Ieşiră doi oameni vorbind în engleză: un bărbat şi o femeie.

— Am primit certificatele de eliberare, şi încărcătura va fi pe drum poimâine. Vorbea bărbatul. După cum v-am explicat, doamnă Rothman, execuția la timp este foarte importantă.

— Transport frigorific.

— Exact. Acesta nu poate fi întrerupt. Cutiile vor zbura în Anglia. După asta...

— Mulțumesc, doctore Liebermann. V-ați descurcat de minune!

Cei doi se opriseră, în apropiere de locul în care se ascunsese Alex. Totuşi, aplecându-se uşor înainte, le putea vedea reflecțiile în oglindă.

Doamna Rothman arăta nemaipomenit. Alex nu avea cuvinte să o descrie. Arăta ca un star de cinema mai mult decât oricare dintre actrițele pe care le văzuse jos, cu părul lung căzându-i în valuri pe umeri. Avea o mască, prinsă la capătul unui băț de lemn, dar o ținea în mână, astfel încât îi putea vedea fața: ochii negri strălucitori, buzele roşii ca sângele, dinții perfecți. Purta o rochie fantastică din dantelă de culoarea fildeşului, şi Alex îşi dădu seama că aceasta nu era o simplă costumație, ci o veritabilă piesă de muzeu. Un colier din aur cu safire îi înconjura gâtul fin.

Şi partenerul său era costumat: o pelerină lungă din blană, o pălărie cu boruri largi şi mănuşi din piele. Şi el ținea o mască, dar era o chestie neagră cu ochi mici şi cu un cioc lung. Încercase să întruchipeze un personaj hidos, şi, se gândi Alex, nici nu trebuia să se costumeze prea mult. Fața îi era palidă şi fără viață, buzele – mânjite de salivă. Era foarte înalt, privind-o de undeva de sus pe doamna Rothman. Totuşi, ea îl eclipsa. Alex se întreba de ce fusese bărbatul invitat.

— Îmi promiteți, doamnă Rothman, spuse doctorul Liebermann, scoțând o pereche de ochelari şi ştergându-i nervos, că nimeni nu va fi rănit?

— Contează? răspunse ea. Sunteți plătit cu cinci milioane

de euro. O mică avere. Gândiți-vă la asta, doctore Liebermann. Sunteți aranjat pe viață.

Alex mai riscă o privire, şi văzu femeia stând într-o parte, aşteptând ca bărbatul să vorbească. Doctorul Liebermann încremenise. Prins între lăcomie şi frică.

— Nu ştiu, bălmăji el. Poate că, dacă m-ați plăti mai mult...

— Da, poate că ar trebui să ne gândim la varianta asta! Doamna Rothman părea complet relaxată. Dar să nu stricăm petrecerea vorbind despre afaceri! Vin şi eu la Amalfi în două zile. Vreau să fiu acolo când pleacă încărcătura, şi putem vorbi despre bani atunci. Zâmbi. Acum să mergem să bem un pahar de şampanie şi să vă prezint unor vestiți prieteni de-ai mei!

O porniră din loc, şi, în timp ce vorbeau, trecură pe lângă Alex. Timp de o secundă, băiatul fu tentat să iasă din ascunzătoare. Aceasta era femeia pe care venise să o vadă. Ar fi trebuit să o abordeze înainte ca ea să dispară în mulțime. Dar, în acelaşi timp, era intrigat. Certificate de eliberare şi transport frigorific. Se întreba despre ce era vorba. Încă o dată, decise că e mai bine să afle mai multe înainte de a-şi dezvălui prezența.

Păşi pe coridor şi merse la uşa prin care ieşiseră doamna Rothman şi partenerul ei. O deschise şi se trezi într-o cameră imensă – ce putea fi cu adevărat numită somptuoasă. Avea cel puțin treizeci de metri lungime, cu un şir de ferestre din podea până în tavan ce ofereau o privelişte minunată înspre Marele Canal. Podeaua era din lemn lustruit, dar în rest aproape totul era alb. Exista un şemineu masiv făcut din marmură albă, cu un covor din blană de tigru deschisă la culoare (Alex se încruntă; nu îşi putea imagina ceva mai dezgustător) întins în fața lui. Rafturi cu cărți albe se găseau pe peretele opus, şi, lângă o a doua uşă, Alex văzu o masă antică albă pe care era ceva ce arăta ca o telecomandă TV. În centrul camerei se găsea un birou din nuc masiv. Al doamnei Rothman? Alex se duse înspre el.

Era gol, cu excepția unei mape de piele albă şi a unei tăvi cu două stilouri din argint. Alex şi-o imagină pe doamna

Rothman aşezată aici. Era un birou ca al judecătorilor sau al directorilor de companii, din acela menit să impresioneze. Privi repede în jur, verificând să nu fie camere de supraveghere, apoi încercă unul dintre sertare. Era descuiat, dar avea în el doar hârtie de scris şi plicuri. Încercă sertarul de mai jos. În mod surprinzător, şi acela se deschise, şi de data aceasta găsi un fel de broşură cu copertă galbenă şi cu un nume scris cu negru:

CONSANTO
ENTERPRISES

Deschise broşura. Pe prima pagină văzu imaginea unei clădiri. Era, evident, de înaltă tehnologie, lungă şi cu multe colțuri, cu pereți făcuți în întregime din sticlă reflectorizantă. Exista şi o adresă: Via Nuova, Amalfi.

Amalfi. Acesta era locul pe care-l menționase doamna Rothman ceva mai devreme.

Dădu la altă pagină. Erau fotografii cu diferiți bărbați şi femei în costume albe. Personalul de la Consanto, poate? Unul dintre ei – în mijlocul rândului de sus – era Harold Liebermann. Numele său era scris dedesubt, dar textul era în italiană. Alex nu putea afla nimic de aici. Închise broşura şi încercă alt sertar.

Ceva se mişcă.

Alex fusese convins că nu mai era nimeni acolo. Se mirase că încăperea nu era supravegheată, mai ales dacă găzduia biroul doamnei Rothman. Dar îşi dădu deodată seama că între timp ceva se schimbase. Îi luă câteva secunde pentru a înțelege despre ce era vorba şi pe dată simți părul de pe ceafă cum i se ridică.

Ceea ce crezuse inițial a fi un covor din blană de tigru tocmai se ridicase.

Era un tigru, cât se poate de viu şi de furios.

Un tigru siberian. De unde ştia că e siberian? După culoare, bineînțeles! Dungile erau mai mult albe şi aurii decât portocalii şi nu erau foarte numeroase. Când creatura se uită la el, cântărindu-l din priviri, Alex încercă să-şi

amintească tot ce ştia despre această specie rară. Existau mai puțin de cinci sute de tigri siberieni rămaşi în sălbăticie, iar în captivitate, şi mai puțini. Era cea mai mare pisică din lume. Şi... da! Avea gheare care se retrag. Aceasta reprezenta o informație bună de luat în calcul în timp ce animalul se pregătea să-l sfâşie.

Pentru că Alex nu avea niciun dubiu că asta urma să se întâmple. Tigrul părea să se fi trezit dintr-un somn adânc, dar ochii săi galbeni erau acum fixați asupra lui, şi aproape că putea auzi cum informația este transmisă către creier. Mâncare. Îşi aminti de altceva acum. Un tigru siberian putea mânca 45 de kilograme de carne la o masă. După această masă, n-ar mai fi rămas mare lucru din trupul băiatului.

Capul lui Alex vâjâia. Peste ce dăduse el în Palatul Văduvei? Ce fel de femeie nu îşi bătea capul cu încuietori şi cu camere de supraveghere, dar ținea un tigru viu lângă birou? Creatura se întinse. Alex văzu muşchii perfecți încordându-se sub blana groasă. Încercă să se mişte, dar nu putea. Se întrebă ce se întâmplase cu el, apoi îşi dădu seama. Era înspăimântat. Se afla la câțiva paşi de un prădător, care, de-a lungul secolelor, inspirase groază în întreaga lume. Era aproape de necrezut că acest animal poate fi ținut prizonier într-un palat venețian. Dar se găsea acolo. Asta era tot ce conta. Şi, oricare ar fi fost împrejurările, măcelul ar fi fost acelaşi.

Tigrul mârâi. Era un zgomot puternic, mai groaznic decât orice auzise Alex vreodată. Încercă să găsească puterea de a se mişca, de a pune o barieră între ei. Dar nu avea ce.

Tigrul făcu un pas înainte. Se pregătea să sară. Ochii i se întunecară. Maxilarul îi atârna deschis, dezvăluind două rânduri de colți albi, ascuțiți ca un pumnal. Mai mârâi o dată, mai tare şi mai prelung.

Apoi sări.

FLUX PERICULOS

Alex făcu singurul lucru pe care-l putea face. Pus față în față cu peste două sute de kilograme de fiară sălbatică urlând şi repezindu-se asupra lui, căzu în genunchi, alunecă pe podeaua de lemn şi dispăru sub birou. Tigrul ateriză deasupra acestuia. Îi putea simți corpul masiv, separat de el doar de partea superioară a biroului – şi îi putea auzi ghearele zgâriind lemnul. Îi trecură două lucruri prin minte. Primul – şansele minime de a înfrunta un tigru viu. Al doilea, faptul că ştia că, dacă nu găsea un mod de a ieşi din cameră, acesta putea fi cel din urmă gând al său.

Avea de ales între două uşi. Cea prin care intrase el se afla cel mai aproape. Tigrul era jumătate pe covor, jumătate pe birou, pe moment confuz. În sălbăticie, l-ar fi găsit pe dată, dar lumea aceasta îi era complet străină. Alex profită de ocazie şi se târî înainte. Doar când se află la vedere, departe de protecția biroului, îşi dădu seama că nu avea să reuşească.

Tigrul îl privea. Alex se răsucise, cu mâinile în spate, cu picioarele îndoite într-o parte, pe cale de a se ridica. Labele din față ale tigrului se odihneau pe birou. Niciunul nu se mişcă. Alex ştia că uşa era prea departe. Nu avea unde să se ascundă. Un val de mânie îl cuprinse. N-ar fi trebuit să vină aici. Ar fi trebuit să fie mai precaut.

Tigrul mârâi. O explozie de aer horcăit ce făcea ca fiecare muşchi să tremure. Era, pur şi simplu, sunetul terorii.

Şi atunci se deschise a doua uşă şi un bărbat intră în încăpere.

Toată atenția lui Alex era fixată asupra tigrului, dar observă că bărbatul nu purta costumație. Avea un pulover pe gât, jeanşi şi adidaşi; hainele păreau foarte scumpe, dar nu într-un mod strident. Şi după felul în care se mulau pe muşchii brațelor şi ai pieptului, Alex îşi putu da seama că bărbatul era foarte în formă. Tânăr, cam de vreo 25 de ani. Un tip de culoare.

Dar era ceva în neregulă.

Bărbatul îşi întoarse capul, şi Alex văzu că un obraz îi era acoperit cu nişte pete albe ciudate, ca şi cum fusese victima unui accident chimic sau poate a unui incendiu. Apoi Alex îi observă mâinile. Şi acestea erau de culori diferite. O fi fost cândva bărbatul ăsta chipeş. Dar acum era o catastrofă.

Bărbatul îşi dădu pe loc seama de ceea ce se întâmpla. Văzu că tigrul era gata să atace. Fără să se gândească prea mult, se întinse şi ridică telecomanda pe care Alex o văzuse pe masă. O îndreptă în direcția tigrului şi apăsă un buton.

Şi atunci se întâmplă imposibilul. Tigrul se dădu jos de pe birou. Alex văzu cum ochii acestuia se micşorează, iar animalul se întinse pe podea. Alex se uita uimit. Tigrul fusese transformat, în câteva secunde, dintr-un monstru de temut în nimic altceva decât o pisicuță exagerat de mare. Şi apoi animalul adormi, cu pieptul ridicându-se şi coborând regulat şi cu ochii închişi.

Cum se întâmplase asta?

Alex privi din nou către bărbatul care tocmai intrase. El ținea încă telecomanda, sau ce-o fi fost aceea, în mână. Alex se întrebă dacă animalul era într-adevăr real. Oare avea în față un fel de robot care putea fi dirijat cu o telecomandă? Nu, era ridicol! Fusese îndeajuns de aproape de tigru pentru a observa orice detaliu. Îi simțise respirația. Îl putea vedea acum, gâfâind, cum se întorsese în pădurile din care venise… în visele sale. Era cât se poate de viu. Dar fusese cumva oprit la fel de rapid şi de uşor ca un bec electric. Alex nu se simțise niciodată mai derutat. Urmărise o ambarcațiune cu un scorpion argintiu pe ea, şi aceasta îl purtase într-un fel de lume a minunilor italiană.

— *Chi sei? Cosa fai qui?*

Bărbatul îi vorbea. Alex nu înțelese cuvintele, dar îşi dădu seama de sens. „Cine eşti? Ce cauți aici?” Se ridică, dorindu-şi să fi apucat să se schimbe. Se simțea gol şi îngrozitor de vulnerabil. Se întreba dacă Tom îl mai aştepta încă afară. Nu. Îi spusese să se întoarcă la hotel.

Bărbatul îi vorbi din nou. Alex nu avea de ales.

— Nu vorbesc italiana, spuse el.

— Eşti britanic?

Bărbatul trecu fără efort la limba engleză.

— Da.

— Ce faci în biroul doamnei Rothman?

— Mă numesc Alex Rider…

— Şi eu mă numesc Nile. Dar nu asta te-am întrebat.

— Caut Scorpionul.

Bărbatul – Nile – zâmbi, etalând nişte dinţi perfecţi. Cu tigrul neutralizat, Alex putea să-l examineze mai îndeaproape. Fără problemele de piele, ar fi fost foarte chipeş. Era proaspăt bărbierit, elegant, într-o formă fizică perfectă. Avea părul tuns foarte scurt, cu un model de linii curbe rase în jurul urechilor. Deşi părea relaxat, Alex ştia că era deja în poziţie de luptă, gata să sară în orice clipă. Era un om periculos; radia de încredere în sine şi de autocontrol. Nu păruse alarmat să găsească un adolescent în birou, ci, mai degrabă, amuzat.

— Ce ştii despre Scorpion? întrebă bărbatul.

Alex nu spuse nimic.

— Este un nume pe care l-ai auzit jos, spuse Nile. Sau poate l-ai găsit pe birou. Ai căutat prin birou? De asta eşti aici? Eşti un hoţ?

— Nu.

Alex hotărî că era destul. În orice moment putea sosi altcineva. Era timpul să plece. Se întoarse şi începu să se îndrepte către uşa prin care venise.

— Dacă mai faci un pas, mă tem că va trebui să te ucid, îl avertiză Nile.

Alex nu se opri.

Auzi paşii slabi pe podea în urma lui şi calculă totul cu precizie. În ultimul moment, se opri şi se răsuci, lovind cu călcâiul în spate, sperând să atingă abdomenul bărbatului, dezechilibrându-l sau chiar doborându-l. Dar Alex fu şocat să lovească în gol. Nile fie anticipase ceea ce urma el să facă, fie se răsucise cu o viteză de necrezut.

Alex se întoarse complet, încercând să continue cu un pumn frontal – *kizami-zuki,* mişcare pe care o învăţase la karate. Dar era prea târziu. Nile se feri din nou, şi urmă o mişcare neclară. Era ca şi cum ar fi fost lovit de o bucată de

lemn. Alex fu aproape aruncat din picioare. Întreaga cameră se cutremură şi el văzu negru în faţa ochilor. Disperat, încercă să adopte o poziţie de apărare, încrucişându-şi mâinile, ţinându-şi capul jos. Nile se aşteptase la asta. Alex simţi un braţ aproape de gâtul său. O mână îi apăsa pe cap. Cu o singură răsucire, Nile îi putea rupe gâtul acum.

— N-ar fi trebuit să faci asta, spuse Nile, adresându-i-se ca unui copil mic. Te-am avertizat, şi n-ai ascultat. Aşa că acum eşti mort.

Urmă un moment de durere ucigătoare, o licărire de lumină albă. Apoi nimic.

Alex îşi reveni, având senzaţia că îi fusese smuls capul. Chiar şi după ce-şi deschise ochii, îi luă câteva secunde până îşi recăpătă vederea. Încercă să mişte o mână, şi fu uşurat să vadă că îşi poate îndoi degetele. Deci nu avea gâtul rupt. Încercă să rememoreze ceea ce se întâmplase. Nile probabil că-i dăduse drumul la gât în ultimul moment şi îi aplicase o lovitură cu cotul. Alex îşi mai pierduse şi altă dată cunoştinţa, dar niciodată nu se trezise cu asemenea dureri. Oare Nile dorise să îl ucidă? Se îndoia de asta. Chiar dacă întâlnirea lor fusese de scurtă durată, Alex era conştient de faptul că întâlnise un maestru al luptelor fără arme, care ştia exact ce face şi nu comitea greşeli.

Nile îl doborâse pe Alex şi-l târâse acolo. Unde se afla? Cu capul încă greu, Alex privi în jur. Nu-i plăcu deloc ceea ce văzu. Se afla într-o încăpere mică, undeva sub palat, aşa i se păru. Pereţii erau făcuţi din ghips pătat, iar felul în care arătau, plini de umezeală, îl ducea cu gândul la un beci. Podeaua fusese inundata recent. El stătea pe un fel de scânduri de lemn putred. Încăperea era luminată de un singur bec ascuns de un înveliş din sticlă murdară. Nu erau deloc ferestre. Pe Alex îl apucă tremuratul. Era rece acolo, în ciuda căldurii care fusese în timpul zilei. Şi mai era ceva. Îşi trecu degetul pe unul dintre pereţi şi simţi un înveliş de mâzgă. El crezuse că pivniţa fusese vopsită într-o nuanţă de verde murdar, dar acum realiză că apa trecuse cândva cu mult peste nivelul podelei. Continuase să se ridice până

înspre tavan. Chiar şi becul se aflase la un moment dat în apă.

În timp ce simțurile îi reveneau, Alex deveni conştient de mirosul de apă stătută din aer şi recunoscu duhoarea de legume putrezite, de noroi şi de sare din sistemul de canalizare venețian. Putea auzi chiar şi apa. Clipocea nu de partea cealaltă a peretelui, ci undeva dedesubtul lui. Îngenunche şi examină podeaua. Una dintre scânduri era slăbită, şi putu să o mişte destul pentru a crea o deschizătură. Întinse o mână prin aceasta şi atinse apa. Nu avea cale de ieşire. Se întoarse. Câteva trepte din lemn duceau la o uşă ce părea solidă. Merse într-acolo şi se împinse în ea cu toată forța. Uşa, acoperită de mâzgă, nu cedă.

Acum ce urma să facă?

Alex purta încă pantalonii de mătase şi vesta în care venise costumat, iar aceste haine nu-l puteau apăra de frig şi de umezeală. Se gândi o clipă la Tom şi asta îl încurajă puțin. Dacă el nu se întorcea până dimineață, cu siguranță că Tom avea să-i anunțe dispariția. Răsăritul nu putea fi departe. Alex habar nu avea cât timp fusese inconştient, şi-şi dăduse jos ceasul când se deghizase, lucru pe care acum îl regreta. Nu se auzea nimic de după uşă. Se părea că nu avea altă variantă decât să aştepte.

Se ghemui într-un colț, cu brațele strânse în jurul corpului. Vopseaua aurie de pe corp se dusese, şi el se simțea murdar. Se întreba ce avea să-i facă Scorpionul. Cu siguranță cineva – Nile sau doamna Rothman – va veni jos să afle motivul pentru care se obosise el să pătrundă acolo.

În mod incredibil, reuşi să adoarmă. Următorul lucru de care fu conştient: durerea de gât cu care se trezi. O imobilitate rece îi cuprinse tot corpul. Un fel de sirenă îl trezise. O auzea țiuind – nu în clădire, ci undeva departe. În acelaşi timp, era conştient că în încăpere se schimbase ceva. Privi în jos şi văzu apa împrăştiindu-se pe podea.

Preț de o secundă păru nedumerit. Se spărsese o țeavă? De unde venea apa? Apoi reuşi să-şi adune gândurile şi înțelese ce i se pregătise. Scorpionul nu era interesat de el.

Nile îi spusese că avea să moară şi avusese dreptate.

Sirena avertiza că urma fluxul. Veneția are un sistem de alarmă ce funcționează tot anul. Oraşul se află la nivelul mării şi, din cauza vântului şi a presiunii atmosferice, furtunile sunt frecvente. Acestea fac apa din Marea Adriatică să se reverse în laguna venețiană, având ca rezultat inundarea malurilor şi dispariția sub ape a unor străzi şi piețe, timp de câteva ore. Apa rece şi murdară continua să intre în încăpere. Cât de mult avea să crească nivelul apei? Nu mai era cazul să se întrebe. Petele de pe pereți urcau până la tavan. Apa urma să îl acopere, iar el se va zbate în zadar, incapabil să se salveze, până când avea să se înece. În cele din urmă nivelul apei urma să scadă la loc, şi corpul său neînsufleţit avea să fie aruncat în lagună.

Sări în picioare, alergă la uşă şi începu să bată cu pumnii în ea. Striga în acelaşi timp, deşi ştia că era inutil. Nimeni nu veni. Nimănui nu-i păsa. Cu siguranță că nu era primul care ajunsese să fie încuiat acolo. Asta se întâmplă dacă pui prea multe întrebări şi pătrunzi în camere în care nu ai voie.

Nivelul apei creştea regulat. Ajunsese cam la cinci centimetri. Podeaua dispăruse. Nu existau ferestre, iar uşa era bine închisă. Exista o singură cale de a ieşi de acolo, şi lui Alex aproape că îi era prea frică să încerce. Dar una dintre scânduri era desprinsă. Poate că era vreun puț sau vreo țeavă dedesubt. În definitiv, apa intra cumva acolo.

Şi intra din ce în ce mai repede acum. Alex coborî uşor scara. Apa îi trecuse de glezne acum, ajungându-i aproape la genunchi. Făcu un calcul rapid. În felul acesta, încăperea avea să fie inundată complet în trei minute. Îşi smulse vesta şi o aruncă deoparte. Nu mai avea nevoie de ea. Înainta, căutând cu picioarele scândura desprinsă. Îşi amintea că era undeva în mijloc, şi o găsi repede, prinzându-şi un deget de la picior într-o parte a deschizăturii. Îngenunche, apa ajungându-i acum până la piept. Nici măcar nu era sigur că se putea strecura prin deschizătură. Şi, chiar dacă ar fi putut, ce ar fi găsit de partea cealaltă?

Încercă să pipăie în jur. Era o mare de apă chiar dedesubtul lui. Aceasta era sursa fluxului. Apa venea direct

în sus dintr-un fel de deschidere. Deci aceea trebuia să fie calea de a ieşi de acolo. Singura întrebare era: putea oare să iasă? Trebuia să se forțeze – mai întâi capul, prin gaura mică, să găsească deschiderea şi apoi să înoate prin ea. Dacă s-ar fi înțepenit acolo, s-ar fi înecat, cu capul în jos. Dacă pasajul era blocat, nu avea cum să se întoarcă. Şi s-ar afla în fața celei mai groaznice morți posibile. Apa îi urca de-a lungul şirei spinării, rece şi fără milă.

O mânie amară îl cuprinse. Acesta era destinul pe care i-l promisese Yassen Gregorovici? Venise la Veneția doar pentru asta? Sirenele urlau în continuare. Apa acoperise primele două trepte şi o atingea deja pe a treia. Alex înjură, apoi inspiră adânc de câteva ori. Când crezu că îşi umpluse plămânii cu suficient aer, se aplecă şi plonjă cu capul înainte.

De-abia încăpu prin gaură. Simți marginea plăcilor din lemn strivindu-i umerii, dar putu să-şi folosească mâinile pentru a se împinge în față. Nu vedea nimic. Chiar dacă ar fi deschis ochii, n-ar fi putut vedea prin apa murdară. O putea simți apăsându-i nările şi buzele. Era rece ca gheața şi urât mirositoare. Dumnezeule! Ce mod de a muri! Mijlocul îi trecu prin deschizătură, dar şoldurile îi rămaseră înțepenite. Alex se răsuci ca un şarpe, şi partea inferioară a corpului se eliberă.

Deja aerul din plămâni i se împuținase. Voia să se întoarcă, dar acum îl cuprinse panica, înțelegând că era prins într-un fel de tub din care nu putea merge decât în jos. Umerii i se izbeau de bucăți de cărămidă. Lovi cu piciorul, dar nu obținu decât o durere, căci se izbise în peretele care îl ținea captiv. Simțea curentul învăluindu-i fața şi gâtul – ca nişte funii de apă ce voiau să-l lege pentru totdeauna în această moarte neagră. Deveni conştient de întreaga situație oribilă acum că nu mai avea scăpare din ea. Niciun adult nu ar fi putut ajunge până aici. Doar pentru că era mai mic putuse să-şi croiască drum până în acest puț, sau ce-o fi fost ăla. Dar n-avea loc de manevră. Pereții îl împresurau deja din toate părțile. Dacă tubul se mai îngusta, avea să rămână înțepenit acolo.

Se forță să continue. Înainte şi în jos, bâjbâind, temându-se că s-ar putea izbi oricând de nişte bare metalice, lucru care i-ar da de înțeles că Nile îşi bătuse joc de el de la bun început. Simțea că se sufocă; presiunea îi spărgea pieptul. Încerca să nu intre în panică, ştiind că astfel aerul i s-ar termina mai repede, dar creierul îi striga deja să se oprească, să respire, să renunțe şi să îşi accepte destinul. Înainte şi în jos. Îşi putea ține respirația pentru două minute. Şi nu se putea să fi trecut mai mult de un minut de când plonjase. „Nu ceda! Continuă să te mişti…”

Acum era probabil cu zece sau cincisprezece metri mai jos de nivelul pivniței. Întinse mâinile şi gemu când degetele sale loviră cărămida. Câteva bule prețioase de aer scăpară printre buze în sus, pe lângă corp, trecându-i de picioarele care nu mai atingeau pământul. La început crezuse că se blocase. Deschise ochii pentru o fracțiune de secundă. Nu era nicio diferență. Cu ei deschişi sau închişi, nu se vedea nimic: era întuneric beznă. Inima părea că i se oprise. În acel moment, Alex experimenta ceea ce simte un muribund.

Dar apoi, cealaltă mână a sa simți curba peretelui, şi îşi dădu seama că în sfârşit tubul se îndoia. Ajunsese la capătul unui J alungit şi trebuia cumva să cotească. Poate că acesta dădea în final spre canal. Dar, acolo unde se răsucea, se şi îngusta. Şi, ca şi când vârtejul nu era îndeajuns, Alex simți cărămida strângându-se în jurul lui, zgâriindu-i picioarele şi pieptul. Ştia că mai are foarte puțin aer. Se sufoca şi simțea un gol amețitor în cap. Era pe cale să-şi piardă cunoştința. Asta ar fi venit ca o binecuvântare. Poate că n-ar fi simțit cum apa i se repede în gură şi pe gât. Poate că ar fi adormit înainte de sfârşit.

Trecu de colț. Mâinile sale loviră ceva – un fel de bare – şi putu să-şi tragă picioarele. De-abia atunci descoperi că temerile sale cele mai mari se adeveriseră. Ajunsese la capătul tubului, dar acolo era o barieră metalică, o poartă circulară. Se prinse de aceasta. Nu avea cale de ieşire.

Poate că faptul că ajunsese până aici şi că era înşelat la sfârşit îi dădu tărie. Alex împinse, şi balamalele metalice, slăbite de rugina de trei sute de ani, se cutremurară. Poarta

se deschise. Alex trecu prin ea. Umerii i se eliberară şi ştiu că nu era nimic deasupra lui în afară de apă. Dădu din picioare şi simți cum marginea ruptă a porții îi sfâşie coapsa. Dar nu îl durea. Era doar disperat, dorind ca totul să se termine.

Se îndrepta în sus. Nu vedea nimic, dar se încredea în simțurile sale, convins că merge în direcția potrivită. Simți bule care îi gâdilau obrajii şi pleoapele şi ştiu că, fără să vrea, lăsa să-i scape ultimele resurse de aer. Cât de jos mersese pe acel tub? Oare avea aer suficient să ajungă la suprafață? Dădea din picioare cât de tare putea, trăgând din mâini – în stilul craul, numai că pe verticală. Încă o dată deschise ochii, sperând să vadă lumina... lumina lunii, a lanternelor... oricare. Şi parcă era o strălucire, o eşarfă albă ce flutura în câmpul său vizual.

Alex țipă. Bulele explodară din gura sa. Şi apoi țipătul erupse când ajunse la suprafață în lumina răsăritului. Timp de o secundă, brațele şi umerii îi ieşiră din apă, şi el inspiră adânc, apoi căzu la loc. Apa plescăia în jurul lui. Întins pe spate, îmbrățişat de apă, respira din nou. Şiroaie i se prelingeau pe față. Alex ştia că sunt amestecate cu lacrimi.

Privi în jur.

Presupuse că era cam şase dimineața. Sirena suna încă, dar nu se vedea nimeni afară. Şi asta era foarte bine. Alex plutea în mijlocul Marelui Canal. Văzu Podul Academiei, un contur vag în lumina slabă. Luna era încă pe cer, dar soarele se întrezărea deja de după bisericile tăcute şi de după palate, aruncând o lumină palidă peste lagună.

Lui Alex îi era atât de frig, încât nu mai simțea nimic altceva. Era conştient doar de curentul ucigaş al canalului, care încerca să-l atragă. Cu ultimul strop de putere, înotă până la un şir de trepte inegale, de partea cealaltă a Marelui Canal, departe de Palatul Văduvei. Orice s-ar întâmpla, nu voia să se mai apropie de acel loc în veci.

Era gol de la brâu în sus. Îşi pierduse sandalele, iar pantalonii săi ajunseseră nişte zdrențe. Sângele i se prelingea pe un picior, amestecându-se cu apa murdară din canal. Era leoarcă. Nu avea bani, şi la hotel putea ajunge doar cu trenul, căci se afla în afara Veneției. Dar lui Alex nu-i păsa.

Era în viață.

Privi înapoi. Palatul era tăcut, învăluit în întuneric. Petrecerea se terminase de mult.

Se îndepărta încet, şchiopătând.

GÂNDURI ÎN TREN

Tom Harris stătea în vagonul de clasa a doua din *pendolino* – trenul rapid de la Veneția la Napoli – şi privea pe fereastră cum se succedau prin fața lui clădirile şi câmpiile. Se gândea la Alex Rider.

Absența lui Alex fusese, bineînțeles, observată cu o seară înainte. Domnul Grey presupusese că acesta întârziase la hotel, dar, când constatase că şi la ora zece şi jumătate patul său era tot gol, dăduse alarma. Domnul Grey alertase poliția şi apoi îi telefonase tutorelui lui Alex – o americancă pe nume Jack Starbright – la Londra. Toată lumea de la Brookland ştia că Alex nu are părinți; era unul dintre multele lucruri ce-l făceau diferit de ceilalți. Jack a fost cea care i-a mai calmat.

— Ştiți cum e Alex. Uneori se întâmplă să lase curiozitatea să-l acapareze. Mă bucur că ați sunat, dar sunt sigură că va apărea. Chiar nu trebuie să vă faceți griji.

Dar Tom *era* îngrijorat. Îl văzuse pe Alex înghițit de mulțimea de la Palatul Văduvei şi era conştient de faptul că altceva decât simpla curiozitate îl dusese acolo. Nu ştia ce să facă. O parte din el dorea să-i spună domnului Grey ce făcuseră ei doi. Poate că Alex era încă în palat. Poate avea nevoie de ajutor. Dar o altă parte a lui se temea să nu intre în belea... şi poate să nu-l bage pe Alex în şi mai mare belea decât era deja. În final, hotărî să păstreze tăcerea. Plecau de la hotel la zece şi jumătate a doua zi dimineață. Dacă până atunci nu aveau noutăți de la Alex, avea să le dezvăluie unde se afla.

Alex sună la şapte şi jumătate. Era, spunea el, în drum spre Anglia. I se făcuse dor de casă şi hotărâse să plece mai devreme. Domnul Grey preluă convorbirea.

— Alex, spuse el, nu pot să cred că ai făcut asta! Când te-am adus în excursie, am avut încredere în tine. M-ai dezamăgit!

— Îmi pare rău, domnule!

Alex părea trist, şi aşa şi era.

— Nu e de ajuns. Din cauza ta, s-ar putea să nu mi se mai

permită să mai merg în alte excursii pe viitor. Bagi pe toată lumea în bucluc.

— N-am vrut să se întâmple asta, spuse Alex. Sunt lucruri pe care nu le înțelegeți. Când ne vedem trimestrul următor, voi încerca să vă explic… cât de mult pot. Chiar îmi pare rău, domnule! Şi vă sunt recunoscător pentru felul în care m-ați ajutat vara asta. Dar nu trebuie să vă faceți griji pentru mine. Sunt bine.

Domnul Grey ar mai fi vrut să spună multe lucruri, dar se opri. Ajunsese să-l cunoască bine pe Alex în orele petrecute împreună şi-l plăcea cu adevărat. Mai ştia şi că Alex era altfel decât toți ceilalți băieți pe care-i cunoştea. Nu crezu nicio secundă că lui Alex i se făcuse dor de casă. Nici că acesta era în drum spre Anglia. Dar, uneori, doar ocazional, e mai bine să nu întrebi.

— Baftă, Alex, spuse el. Ai grijă de tine.

— Mulțumesc, domnule.

Celorlalți din grup li se spusese că Alex plecase deja. Domnişoara Bedfordshire îi împachetase bagajele, şi toți ceilalți erau prea ocupați cu lucrurile lor pentru a-şi mai bate capul cu el. Doar Tom ştia că Alex mințea. Împărțiseră camera de hotel, şi paşaportul lui Alex era încă pe noptieră. Dintr-un impuls, Tom îl luă cu el. Îi dăduse lui Alex adresa fratelui său din Napoli. Poată că avea să apară acolo.

Peisajul trecea pe lângă el, la fel de neinteresant cum este orice loc atunci când este văzut prin geamul îngust al trenului. Tom se despărțise de grupul de la şcoală în afara hotelului. Ei zburau către Anglia. El avea un bilet către Napoli, unde îl aştepta fratele său. Avea cam şase ore de pierdut. Avea un Game Boy în rucsacul său şi o carte – *Luminile Nordului.* Tom nu prea se dădea în vânt după cărți, dar tuturor din clasă li se spusese să citească măcar un roman în vacanța de vară. Mai rămăseseră doar câteva zile până la începutul trimestrului, şi el era de-abia la pagina 7.

Se întreba ce se întâmplase cu Alex. Şi de ce fusese acesta atât de hotărât să pătrundă în Palatul Văduvei. În timp ce trenul mergea, lăsând în urmă suburbiile Veneției, Tom se gândea la prietenul său. Se cunoscuseră cu doi ani în urmă.

Tom – care era mult mai mic decât restul colegilor săi de an – tocmai luase bătaie. Era ceva ce i se întâmpla destul de des. În cazul acesta fuseseră câțiva băieți de 16 ani, conduşi de un anume Michael Cook, care îi sugerase să-şi folosească banii de prânz pentru a le cumpăra lor țigări. Tom refuzase politicos, şi la scurt timp Alex dăduse peste el stând pe bordură, adunându-şi cărțile împrăştiate şi ştergându-şi sângele care îi cursese din nas.

— Eşti bine?

— Mda. Am nasul spart. Mi-am pierdut banii pentru prânz. Şi mi-au spus că şi mâine vor face la fel. Dar în rest sunt bine.

— Mike Cook?

— Da.

— Poate că ar trebui să-i spun vreo două.

— Ce te face să crezi că te va asculta?

— Mă pricep la cuvinte.

Alex se întâlnise cu bătăuşul şi cu doi prieteni de-ai lui lângă standul de biciclete, a doua zi. Fusese o întâlnire scurtă, dar după aceea Michael Cook nu mai deranjase pe nimeni. Se observase şi că, în săptămâna următoare, acesta cam şchiopătase şi vorbise foarte subțire.

Acela a fost începutul unei prietenii strânse. Tom şi Alex locuiau aproape unul de celălalt, şi de multe ori mergeau cu bicicletele împreună. Erau coechipieri în multe echipe – în ciuda staturii sale, Tom era foarte iute. Când părinții lui Tom începuseră să vorbească despre divorț, Alex fusese singura persoană căreia băiatul îi spusese.

În acelaşi timp, Tom ştia despre Alex mai mult decât oricine altcineva de la Brookland. Îl vizitase acasă de câteva ori şi o cunoscuse pe Jack, americanca veselă cu părul roşu care nu era exact bonă sau menajeră, dar părea să aibă grijă de el. Alex nu avea părinți. Toată lumea ştia că Alex locuieşte cu unchiul său – care cu siguranță era bogat, judecând după casă. Dar apoi acesta murise într-un accident de maşină. Se anunțase la şcoală, şi Tom se dusese la el acasă de vreo două ori, sperând să-l găsească pe Alex, dar nu-l găsise niciodată.

După aceea, Alex se schimbase. Totul începuse cu prima

absență mai îndelungată în trimestrul al doilea, şi toată lumea presupusese că fusese foarte afectat de moartea unchiului său. Dar apoi dispăruse din nou în trimestrul al treilea. Fără nicio explicație. Nimeni nu părea să ştie unde era. Când cei doi se întâlniră din nou, Tom fu surprins de cât se schimbase prietenul său. Fusese rănit. Tom văzuse unele cicatrici recente. Dar Alex părea să aibă şi altele, mult mai vechi. Era ceva în ochii săi, ceva ce nu fusese acolo înainte, ca şi cum văzuse lucruri pe care nu avea să le uite nicicând.

Şi acum treaba asta în Veneția! Poate că domnişoara Bedfordshire avea dreptate până la urmă, şi Alex avea cu adevărat nevoie de un psiholog. Tom întinse mâna după jocul Game Boy, sperând ca jucându-se să uite de toate. Ştia că trebuia să continue cartea şi îşi promise că se va întoarce la ea peste vreo sută, două de kilometri... După ce vor fi trecut prin Roma.

Îşi dădu seama că stătea cineva lângă el în picioare şi căută din reflex biletul. Privi în sus şi rămase cu gura căscată. Era Alex.

Purta nişte jeanşi demodați şi o bluză lălâie, ambele obiecte de îmbrăcăminte cu un număr mai mare. Era murdar; părul îi era şiclit. Tom îi privi picioarele şi văzu că Alex era desculț. Părea distrus.

— Alex?

Tom era prea şocat pentru a vorbi.

— Bună! Alex indică un loc gol. Te superi dacă stau lângă tine?

— Nu. Aşază-te!

Tom stătea singur la o masă – ceea ce era foarte bine. Ceilalți pasageri se holbau la Alex oripilați.

— Cum ai ajuns aici? Ce s-a întâmplat? De unde ai hainele astea?

Întrebările nu se mai opreau.

— Mă tem că am furat hainele, mărturisi Alex. Le-am şterpelit de pe o sârmă. N-am putut face rost de pantofi însă.

— Ce ți s-a întâmplat aseară? Am văzut că ai intrat în palat. Te-au găsit? Tom strâmbă din nas. Ai căzut într-o hazna sau ce?

Alex era prea obosit pentru a răspunde la vreuna dintre întrebări.

— Te rog ceva, Tom, spuse el.

— Vrei să te ascund de poliție?

— Am nevoie să împrumut nişte bani. N-am putut cumpăra bilet. Şi voi avea nevoie şi de nişte haine.

— E în regulă. Am mulți bani.

— Şi trebuie să stau cu tine – cu fratele tău – pentru o vreme. E în regulă?

— Sigur. Jerry nu se va supăra. Alex...

Dar Alex alunecase deja în față, cu capul sprijinit în mâini. Dormea buştean.

Trenul prinse viteză, ocolind Golful Veneției şi continuându-şi călătoria spre sud.

Când Alex se trezi, trenul traversa încă zona rurală a Italiei. Se întinse. Se simțea deja mai bine. Trenul nu numai că lăsase Veneția în urmă, ci îl dusese departe de experiența din noaptea trecută. Se ridică şi îl văzu pe Tom privindu-l. Un sendviş, o pungă de covrigei şi o cola stăteau pe masă între ei.

— M-am gândit că ți-o fi foame, spuse Tom.

— Sunt lihnit! Mersi. Alex deschise cutia de cola. Era călduță, dar nu-i păsa. Unde suntem? întrebă el.

— Am trecut prin Roma cam acum o oră. Cred că ajungem în curând. Tom aşteptă cât Alex bău. Puse cartea jos. Arăți groaznic, comentă el. Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat aseară?

— Desigur. Alex hotărâse înainte de a se urca în ten să-i spună totul lui Tom. Nu numai că avea nevoie de ajutorul lui, dar era sătul de atâtea minciuni. Dar nu sunt sigur că mă vei crede, adăugă el.

— Ei bine, am citit din cartea mea în ultimele două ore şi jumătate, zise Tom şi sunt de-abia la pagina 19. Aşa că prefer să te ascult pe tine, orice ai avea de spus.

— Bine...

Alex îi dezvăluise unei singure persoane până atunci adevărul despre el, prietenei sale Sabina Pleasure. Ea nu-l

crezuse – nu până ce nu fusese prinsă şi legată în pivniţa unei case de la ţară deţinute de multimiliardarul nebun Damian Cray. Acum Alex îi mărturisea lui Tom tot ce îi spusese şi ei, începând cu adevărul despre moartea unchiului său şi continuând până la evadarea din camera inundata din seara de dinainte. Era ciudat că îi făcea plăcere să povestească. Nu se lăuda cu faptul că fusese spion şi că lucrase pentru serviciile secrete. Din contră. Fusese prea mult timp servitorul celor de la MI6, forţat de ei să păstreze secretul despre tot ce făcuse. Îl puseseră şi să semneze Actul Secretelor Oficiale. Spunând adevărul, făcea exact ce nu doreau ei să facă, şi asta venea ca o uşurare, ca o povară ce îi fusese luată de pe umeri. Îl făcea să simtă că el deţinea controlul.

— ...Nu mă puteam duce înapoi la hotel. Nu fără bani. Nu desculţ. Dar ştiam că tu iei trenul către Napoli, aşa că am mers la gară şi te-am aşteptat. Te-am urmărit în tren. Şi iată-mă!

Alex terminase şi aştepta emoţionat reacţia lui Tom. Tom nu spusese nimic în ultimele douăzeci de minute. Oare avea să-l părăsească şi el, cum făcuse Sabina?

Tom dădu încet din cap.

— Ei bine, are logică, spuse el în sfârşit.

Alex se uită uimit.

— Mă crezi?

— Nu văd altfel cum s-ar explica tot ce s-a întâmplat. Atâtea absenţe de la şcoală. Şi toate rănile astea ale tale. Mă gândeam că poate te bate menajera, dar nu părea posibil. Aşa că, da. Trebuie să fii spion. Dar e greu, Alex. Mă bucur că eşti tu, şi nu eu.

Alex nu se putea abţine să nu zâmbească.

— Tom, eşti cu adevărat cel mai bun prieten al meu!

— Mă bucur că pot fi de ajutor. Dar mai e ceva ce nu mi-ai spus. De ce te interesa Scorpionul? Şi ce vrei să faci acum, la Napoli?

Alex nu spusese nimic despre tatăl său. Era singurul lucru care-l preocupa încă. Mult prea intim pentru a fi împărtăşit.

— Trebuie să găsesc Scorpionul, începu el. Se opri, apoi

continuă cu grijă. Cred că tatăl meu a avut de-a face cu ei. Nu l-am cunoscut. A murit la scurt timp după ce m-am născut.

— L-au ucis ei?

— Nu. E dificil de explicat. Vreau să aflu despre el. N-am cunoscut pe nimeni care să-mi poată spune ceva. Nici măcar unchiul meu nu vorbea prea mult despre el. Trebuie să ştiu cine a fost.

— Şi Napoli?

— Am auzit-o pe doamna Rothman vorbind despre o companie în Amalfi. Nu e foarte departe de Napoli. Cred că se cheamă Consanto. Am văzut numele într-un fel de broşură în biroul ei, şi persoana cu care vorbea femeia apărea într-o fotografie înăuntru. Ea spunea că va fi acolo în două zile. Asta înseamnă mâine. Aş vrea să ştiu de ce.

— Dar, Alex... Tom se încruntă. Ai dat de negrul ăla, Nile...

— De fapt, nu era chiar negru. Era mai degrabă... negru cu alb.

— Ei, în momentul în care ai amintit de Scorpion, te-a încuiat într-o pivniță şi a încercat să te înece. De ce să te întorci? Mi se pare că ei nu sunt prea nerăbdători să te întâlnească.

— Ştiu.

Alex nu putea nega că Tom avea dreptate. Şi aflase foarte puține despre doamna Rothman. Nici nu putea fi sigur că femeia avea legătură cu Scorpionul. Singurul lucru pe care-l ştia era că ea – sau oamenii care lucrau pentru ea – n-avea pic de milă. Dar nu se putea lăsa. Nu încă. Yassen Gregorovici îi arătase o cale. Trebuia să o urmeze până la capăt.

— Vreau doar să arunc o privire, atâta tot.

Tom ridică din umeri.

— Ei bine, cred că nu poți intra într-o belea mai mare decât eşti deja cu domnul Grey. Când te vei întoarce la şcoală, cred că te va ucide.

— Mda, ştiu. Nu părea prea fericit la telefon.

Urmă o tăcere scurtă. Trenul trecu printr-o gară – cu neoane şi mult beton – fără a opri.

— Probabil că înseamnă mult pentru tine, spuse Tom. Să afli despre tatăl tău.

— Da. Înseamnă.

— Mama şi tatăl meu ţipă unul la altul de secole. Tot ce fac e să se certe. Acum se despart, şi se ceartă pe tema asta. Nu-mi mai pasă de niciunul din ei. Nici nu cred că-mi plac. Timp de o secundă, Tom arătă mai trist decât îl văzuse Alex vreodată. Aşa că înţeleg ce vrei să spui; sper să afli ceva bun despre tatăl tău, pentru că acum nu mă pot gândi la nimic bun despre al meu.

Jerry Harris, fratele mai mare al lui Tom, îi aşteptă la gară şi îi duse cu un taxi la apartamentul său. Avea 22 de ani şi venise în Italia ca voluntar, dar uitase, se pare, să se mai întoarcă. Alex îl plăcu pe loc. Jerry era total relaxat şi îngrozitor de slab, cu părul decolorat şi cu un zâmbet enigmatic. Nu conta pentru el că Alex apăruse neinvitat şi nu comentă nimic despre sosirea lui sau despre faptul că acesta părea să fi făcut călătoria de la Veneţia fără pantofi.

Locuia în Cartierul Spaniol al oraşului. Era o stradă tipică pentru Napoli: îngustă, cu clădiri de cinci sau de şase etaje pe ambele părţi şi cu frânghii pentru întins rufele între ele. Privind în sus, Alex zări o lucrătură fantastică de decoraţiuni din ghips, obloane din lemn, balustrade ornate, balcoane şi terase cu italience care se aplecau peste margine pentru a sta de vorbă cu vecinele. Jerry stătea cu chirie la ultimul etaj. Nu era lift. Cei trei urcară pe o scară spiralată, cu mirosuri şi cu sunete diferite la fiecare etaj: dezinfectant şi un bebe ce plângea la primul, paste şi o vioară cântând la al doilea...

— Am ajuns, anunţă Jerry, descuind o uşă. Simţiţi-vă ca acasă!

Casa era un spaţiu deschis fără prea multă mobilă, cu pereţi vopsiţi în alb, cu podea din lemn şi cu privelişte către oraş. Era o bucătărie în colţ, cu un maldăr de farfurii murdare şi cu o uşă ce dădea către un dormitor mic şi către o baie. Cumva, cineva cărase o canapea din piele cu trei locuri până acolo sus. Era aşezată în mijlocul camerei, înconjurată de un morman de echipamente sportive, din care

Alex recunoscu doar câteva. Erau două plăci de skateboard, frânghii şi pitoane, un zmeu foarte mare, un monoschi şi ceea ce părea o paraşută. Tom îi spusese deja lui Alex că fratele său practica sporturi extreme. Preda engleza ca limbă străină la Napoli, dar numai ca să aibă bani pentru excursiile sale montane, pentru surf şi altele asemenea.

— Vă e foame? întrebă Jerry.

— Mda. Tom se trânti pe canapea. Am mers cu trenul vreo şase ore. Ai ceva mâncare?

— Cred că glumeşti! Nu. Ieşim la o pizza. Ce mai faci, Tom? Ce fac mama şi tata?

— La fel.

— Atât de rău? Jerry se întoarse către Alex. Părinții noştri sunt ca naiba. Sunt sigur că fratele meu ți-a spus. Vezi doar: să-l numească pe el Tom şi pe mine, Jerry. Ce poate fi mai rău? Ridică din umeri. Ce faci aici, Alex? Vrei să vizitezi zona?

În tren, Alex îl convinsese pe Tom de cât era de important să nu repete nimic din ce-i spusese el. Acum tresări când Tom anunță:

— Alex e spion.

— Chiar aşa?

— Da. Lucrează pentru MI6.

— Uau. E grozav!

— Mersi.

Alex nu prea ştia ce să spună.

— Deci ce faci în Napoli, Alex?

Tom răspunse pentru el.

— Vrea să afle despre o companie, Constanza.

— Consanto, îl corectă Alex.

— Consanto Enterprises?

Jerry deschise frigiderul şi scoase o bere.

Alex observă că, în afară de bere, nu mai era nimic în frigider.

— Am auzit de ei. Un om de-al lor învăța engleza. Era un cercetător chimist, sau aşa ceva. Sper că stătea mai bine cu chimia decât cu limba engleză – căci la asta era un dezastru.

— Ce este Consanto? întreba Alex.

— E o companie farmaceutică din acelea mari. Fac medicamente şi chestii biologice. Au o fabrică lângă Amalfi.

— Mă poți băga înăuntru?

Alex era încrezător.

— Cred că glumeşti! Cred că nici papa nu poate intra. Am trecut cu maşina pe acolo odată, şi totul este ultimul răcnet. Arată ca dintr-un film SF. Şi are o groază de garduri şi de camere de supraveghere.

— Probabil că ascund ceva, spuse Tom.

— Bineînțeles că ascund ceva, să fii sigur de asta, mormăi Jerry. Toate companiile de medicamente patentează lucruri noi care valorează o avere. Adică, dacă cineva descoperă tratamentul pentru SIDA sau altceva, valorează miliarde. De asta nu se poate intra. Tipul căruia i-am predat n-a vorbit niciodată despre munca sa. N-avea voie.

— Ca şi Alex.

— Poftim?

— Fiind spion. Nici el nu are voie să vorbească despre asta.

— Sigur.

Jerry aprobă din cap.

Alex se uita de la unul la celălalt. În ciuda faptului că îi despărțeau opt ani, cei doi frați se înțelegeau bine. Îşi dorea să poată petrece mai mult timp cu ei. Se simțea mai relaxat acum decât fusese în ultima vreme.

— Mă poți duce la Amalfi? întrebă el.

— Bineînțeles. Jerry ridică din umeri şi îşi termină berea. N-am ore mâine. E în regulă?

— Ar fi grozav!

— Nu e aşa departe de Napoli. Pot împrumuta maşina prietenei mele să vă duc acolo. Poți vedea Consanto şi singur. Dar îți spun de pe acum, Alex, sigur n-ai cum să intri.

CONSANTO

Stând lângă maşină, în căldura soarelui de dimineaţă, Alex trebui să recunoască faptul că Jerry Harris avea dreptate. Consanto reuşise cu siguranţă să protejeze ceea ce avea de ascuns.

Era o singură clădire principală, dreptunghiulară, de cel puţin 50 de metri lungime. Alex văzuse fotografia în broşură, şi fu uimit de cât de bine se asemăna clădirea în realitate – ca şi cum fotografia fusese mărită de o mie de ori, tăiată şi cumva făcută să stea în picioare. Alex privea un perete de sticlă reflectorizantă. Parcă nici lumina soarelui nu găsea o cale de a se strecura înăuntru. Era un bloc argintiu uriaş cu o singură inscripţie – CONSANTO – făcută din oţel solid.

Jerry stătea lângă el, îmbrăcat în pantaloni până la genunchi şi într-un tricou fără mâneci. Adusese cu el un binoclu, şi Alex examina treptele largi din beton ce duceau până la intrarea principală. Mai erau câteva clădiri înconjurătoare, depozite, nişte instalaţii de ventilare şi o parcare cu vreo sută de maşini. Îndreptă binoclul către acoperişul complexului principal. Vedea două rezervoare de apă, un rând de panouri solare şi, alături de acestea, un turn din cărămidă cu o singură uşă, deschisă. O ieşire în caz de incendiu? Dacă ajungea acolo, poate că găsea un mod de a intra.

Dar era evident că nu se putea apropia. Întregul complex era înconjurat de un gard mai înalt de şase metri, ce avea deasupra sârmă ghimpată. O singură alee ducea la un punct de control, cu un al doilea aflat imediat după. Fiecare maşină care intra şi ieşea era verificată. Şi, pentru siguranţă, camere de supraveghere aşezate pe stâlpi de oţel se roteau, lentilele lor acoperind fiecare centimetru de sol. Chiar şi o muscă ar fi fost depistată dacă ar fi încercat să intre. „Şi terminată”, se gândi Alex.

Consanto Enterprises îşi alesese poziţia cu mare atenţie. Amalfi, portul mediteraneean aglomerat şi plin de forfotă, la câţiva kilometri mai la sud, în timp ce la nord existau câteva

sate izolate. Complexul era într-un fel de văgăună, o bucată de pământ plană şi stâncoasă cu puțini copaci şi cu clădiri – fără loc de ascunzătoare. Alex se găsea cam la un kilometru distanță de mare. Se vedeau bărci plutind şi un singur feribot ce-şi croia drum prin apă către insula Capri. Senzația care-l copleşea era că nu te puteai apropia din nicio parte de Consanto fără a fi depistat. Probabil că era filmat chiar în acele clipe.

— Vezi la ce m-am referit? spuse Jerry.

Tom stătea cu spatele către clădiri; privea marea.

— Vrea cineva să înoate? întrebă el.

— Mda. Jerry dădu uşor din cap. V-ați adus slipurile?

— Nu.

— Nu contează. Putem înota în chiloți.

— Nu port chiloți.

Jerry se uită la fratele său.

— Eşti aşa de scârbos!

Alex privea cum o dubiță de aprovizionare trecea de primul post de control. Părea într-adevăr imposibil. Chiar dacă ar fi reuşit să se strecoare într-o maşină sau într-un camion, ar fi fost găsit la verificare. Nu avea rost să aştepte căderea nopții. Erau zeci de stâlpi de iluminat de-a lungul perimetrului şi aveau să se aprindă în secunda în care se întuneca. Vedea paznicii în uniformă cum patrulează cu câini ciobăneşti germani în lesă. Probabil că şi ei aveau să fie toată noaptea acolo.

Era pe cale să renunțe. Nu putea intra prin față sau prin lateral; nu se putea cățăra pe gard. Privi peste complex. Era aşezat lângă o stâncă abruptă. Suprafața stâncoasă se ridica la cel puțin trei sute de metri, şi observă un pâlc de clădiri, departe, în vârf.

Arătă în acea direcție.

— Ce e acolo? întrebă el.

Jerry privi în direcția indicată de Alex.

— Nu ştiu. Se gândi un moment. E probabil Ravello. Un sat.

— Putem merge acolo?

— Da. Sigur.

Alex puse totul cap la cap într-o secundă. Acoperişul plan, cu ieşirea de incendiu deschisă. Satul aşezat sus pe stâncă. Echipamentul pe care-l văzuse în apartamentul lui Jerry din Napoli. Deodată era foarte simplu.

Consanto Enterprises poate că părea intangibilă. Dar Alex găsise o cale de a intra.

Vila veche din secolul optsprezece se afla la ceva depărtare de Ravello, ajungându-se la ea pe o cărare ce şerpuia pe lângă munte, mult deasupra pinilor. Era un loc minunat de evadare, pierdut în singurătate, departe de mulțimea de pe plaje şi de pe străzile de jos. O briză răcoroasă de seară venea dinspre mare şi lumina se transformase din albastru în mov şi apoi în roşu, în timp ce soarele se retrăgea încet. Era acolo o grădină ornamentală cu o alee lungă ce o străbătea pe mijloc şi, la capătul îndepărtat, o terasă ce apăru pe neaşteptate, cu busturi din marmură aşezate pe parapet. După terasă nu mai era nimic. Grădina se termina brusc cu o pantă abrupta ce ducea direct până la drumul de coastă, complexul Consanto şi câmpiile stâncoase fiind cu mai bine de trei sute de metri mai jos.

Turiştii plecaseră de mult. Vila era pe cale să se închidă. Alex stătea de unul singur, gândindu-se la ce anume trebuia să facă. Gura îi era uscată şi avea un nod în stomac. Asta era nebunie curată. Trebuia să existe o altă soluție. Dar nu. Examinase toate posibilitățile. Aceasta era singura cale.

Ştia că săriturile CARP sunt printre cele mai periculoase sporturi extreme şi că fiecare practicant de CARP cunoaşte pe cineva care murise sau se rănise după un asemenea salt. CARP vine de la Clădire, Antenă, Răsucire şi Pământ. Înseamnă, de fapt, paraşutare fără ajutorul unui avion. Practicanții de CARP sar de obicei de pe zgârie-nori, de pe baraje, de pe stânci şi de pe poduri. Săriturile în sine nu sunt împotriva legii, dar se fac de obicei fără permisiune, adesea în toiul nopții. Să încalci proprietatea cuiva, să fii în afara sistemului, toate astea fac parte din distracție.

Ei se întorseseră cu maşina la Napoli pentru a lua echipamentul pe care Jerry Harris fusese de acord să i-l

împrumute lui Alex. Jerry folosise lunga călătorie pentru a-i da lui Alex cât mai multe informații tehnice, avertizându-l totodată de pericolul la care se expunea.

— O instruire pe fugă, mormăi Tom. Exact ce nu-i trebuia lui Alex.

— Prima şi cea mai importantă regulă este una pe care începătorii o găsesc cea mai grea, spuse Jerry. Când sari, trebuie să aştepți cât mai mult posibil înainte de a deschide paraşuta. Cu cât aştepți mai mult, cu atât te îndepărtezi mai mult de marginea stâncii. Şi trebuie să-ți menții nivelul umerilor. Ultimul lucru de care ai nevoie este un optzeci pe beton.

— Cum se traduce asta? întrebă Alex.

— Asta se întâmplă când se deschide aiurea, înseamnă că o apuci greşit şi loveşti stânca.

— Şi ce se întâmplă atunci?

— Hmm... Ei bine... mori.

Alex purta o cască, apărători pentru genunchi şi pentru coate. Jerry îi împrumutase şi o pereche de ghete de cățărare. Dar asta era tot. Trebuia să reacționeze prompt când cădea din cer, şi prea mult echipament protector l-ar fi încetinit. Şi, după cum Jerry îi explicase foarte clar, nimeni nu făcuse o săritură CARP fără antrenament. Dacă mergea ceva prost, niciun echipament de protecție din lume nu l-ar fi ajutat în vreun fel.

Şi diferența dintre viață şi moarte?

Pentru Alex se rezuma la douăzeci de metri pătrați de nailon F111. Paraşutiştii au nevoie în medie de 0,20 metri pătrați de paraşută pentru fiecare kilogram din greutatea lor şi a echipamentului. Dar săritorii CARP au nevoie doar de jumătate. Paraşuta lui Alex fusese aleasă pentru Jerry, care era mai greu decât el. Avea material din plin.

Purta o paraşută Blackjack cu şapte elemente pe care Jerry o cumpărase la mâna a doua cu mai puțin de 1000 de dolari americani. În mod normal, o paraşută conține nouă elemente – nouă buzunare separate. Paraşuta CARP mai mare se presupune că este mai docilă, mai uşor de manevrat şi mai precisă la aterizare. Greutatea lui Alex avea să o tragă

din sacul de lansare când cădea el, şi s-ar fi umflat deasupra capului său, luând o formă aerodinamică, având designul unei paraşute moderne.

Jerry era lângă el, îndreptând către sol un dispozitiv cam de mărimea şi de forma unui binoclu. Făcea o măsurătoare.

— Trei sute cincizeci şi şapte de metri, spuse el. Scoase un card laminat – un planificator de întârziere a altitudinii – şi îl consultă imediat. Poți face un patru, spuse el. Îți va oferi aproximativ 15 secunde sub paraşută. Un şase, maximum. Dar asta înseamnă să aterizezi pe dată.

Alex înțelese ce spunea. Putea face o cădere liberă între patru şi şase secunde. Cu cât petrecea mai puțin timp atârnând sub paraşută, cu atât avea mai puține şanse de a fi observat de jos. Pe de altă parte, cu cât ajungea mai repede, cu atât avea şanse mai mari de a-şi frânge oasele.

— Şi când ajungi jos, adu-ți aminte…

— Balansarea.

— Da. Dacă nu vrei să-ți rupi ambele picioare, trebuie să încetineşti cam cu trei, patru secunde înainte de impact.

— Nu cu trei, patru secunde *după* impact, adăugă Tom, să fie şi el de ajutor. Ar fi prea târziu.

— Mersi!

Alex privi în jur. Nu era nimeni la vedere. O parte din el spera ca un polițist sau cineva din vilă să vină şi să oprească totul înainte de a sări. Dar grădinile erau goale. Capetele de marmură albă priveau dincolo de el, nici pe departe interesate.

— Vei ajunge de la 0 la 120 de kilometri la oră în circa două secunde, continuă Jerry. Ți-am pus o bucată de țesătură, dar tot vei simți şocul de deschidere. Dar măcar asta te va avertiza că eşti pe cale de a ateriza. Atunci strânge-ți picioarele. Pune bărbia în piept. Şi încearcă să nu-ți tai limba în două. Eu aproape că am făcut asta la prima săritură.

— Da.

Cuvintele monosilabice erau tot ce putea rosti Alex.

Jerry privi peste marginea stâncii.

— Acoperişul de la Consanto este chiar dedesubt şi nu

bate vântul. Nu ai mult timp de manevră, dar poți încerca să tragi funiile. Îşi puse o mână pe umărul lui Alex. Aş putea face eu asta pentru tine, dacă vrei.

— Nu. Alex dădu din cap. Mulțumesc, Jerry. Dar e treaba mea. A fost ideea mea...

— Succes.

— Baftă! exclamă Tom. Ai grijă.

Alex merse către marginea dintre două statui şi privi în jos. Se afla exact deasupra complexului, deşi de la înălțimea aceasta totul părea mic, ca un joc Lego argintiu. Majoritatea muncitorilor probabil că plecaseră deja, dar erau încă paznici. Spera ca nimeni să nu se uite în sus în cele câteva secunde cât îi lua să aterizeze. Dar asta observase el mai devreme, în afara porții. Consanto se găsea cu fața la mare. Drumul şi intrarea principală se aflau pe aceeaşi parte. Acolo era îndreptată toată atenția paznicilor, şi, dacă Alex avea noroc, putea să cadă înăuntru – la propriu – fără a fi observat.

Avea un gol în stomac. Nu-şi mai simțea picioarele. Părea că pluteşte. Încercă să inspire adânc, dar aerul părea că nu vrea să urce mai sus de piept. Era oare atât de important să intre în Consanto, să afle ce are acesta de a face cu Scorpionul? Ce ar fi spus Tom şi fratele lui dacă s-ar fi răzgândit, chiar şi acum, în ultima secundă?

„La dracu'", îşi zise el. Mulți adolescenți făceau sărituri CARP. Jerry însuşi sărise recent de pe Podul New River Gorge, în Virginia de Vest. Fusese Ziua Podului, singura zi în America în care săritura era legală, şi spunea că văzuse o mulțime de puşti care aşteptau la rând să sară. Era un sport. Oamenii făceau asta din plăcere. Dacă mai ezita, l-ar fi părăsit definitiv curajul. Era timpul să treacă la treabă.

Cu o singură mişcare, se cățără pe parapet, verifică linia de la paraşută, privi o ultimă dată la țintă şi sări.

Era ca şi cum s-ar fi sinucis.

Era ca nimic altceva ce experimentase înainte.

Totul se găsea în ceață. Cerul, marginea stâncii şi (doar dacă nu-şi imagina cumva el asta) ochii holbați ai lui Tom. Apoi totul dispăru. Albastrul se repezi în gri, cu albul

acoperişului ivindu-se la vedere. Vântul îi biciuia faţa. Ochii îi erau absorbiţi în orbite cu acceleraţie maximă. Trebuia să deschidă paraşuta. Nu. Jerry îl avertizase. Câte secunde?

„Acum!”

Trase cordonul paraşutei, sperând că va găsi fluxul de aer ce trebuia să-l înconjoare. Funcţionase? Paraşuta dispăruse deja, trăgând după ea sfoara ce avea la rândul ei să o desfacă din pachet. Doamne! Era prea târziu. Cădea prea repede. Un strigăt prelung, mut... vântul în urechi şi pielea încreţindu-i-se. Unde era nenorocita de paraşută? Ce era sus? Ce, jos? În cădere...

Şi apoi, o senzaţie de smulgere, de frânare. Crezu că fusese rupt în două. Zărea ceva, sfori şi material în valuri, chiar la marginea câmpului său vizual. Paraşuta! Dar nu conta. Încotro se îndrepta? Privi în jos şi-şi văzu picioarele, atârnând. Un dreptunghi alb se grăbea să le întâlnească. Acoperişul complexului – dar era prea departe. Avea să rateze. „Repede. Trage de sfori.” E mai bine. Acoperişul se legănă iarăşi spre el. Ce uitase? Balansarea! Trase de ambele frâne, lăsând să cadă coada paraşutei, astfel încât – asemenea unui avion la aterizare – ajunse într-un unghi ascendent. Era oare prea târziu?

Nu vedea decât suprafaţa acoperişului. Apoi o atinse. Simţi şocul impactului trecând prin glezne, prin genunchi şi, în sus, prin coapse. Paraşuta îl trăgea. Jerry îl avertizase asupra acestui fapt. Jos putea fi o briza mai puternică, şi, dacă nu era atent, putea fi aruncat de pe acoperiş. Vedea marginea cum se repede spre el. Îşi înfipse călcâiele, căutând în spate mânerele. Se prinse de ele şi le trase. „Nu mai alerga!” La doar câţiva centimetri distanţă de hău, reuşi să se echilibreze pe picioare. Se lăsă pe spate, trăgând paraşuta înspre el. Se aşeză cu greu.

Ajunsese.

Timp de câteva secunde, nu făcu nimic. Experimenta trăirile pe care le ştiu toţi cei care sar în stilul CARP, senzaţii care fac sportul acesta atât de plăcut. Corpul său elibera un flux de adrenalină ce-l străbătea din cap până-n picioare. Inima îi bătea de două ori mai tare. Îşi simţea fiecare fir de

păr de pe corp ridicat. Privi în sus către stâncă. Tom şi fratele său nu se vedeau. Chiar dacă s-ar fi aflat acolo, ar fi fost prea mici pentru a fi observați. Lui Alex nu-i venea să creadă cât de mult coborâse şi cât de repede ajunsese. Şi, după câte îşi dădea seama, paznicii stătuseră cu capetele în jos, cu ochii în pământ, nu îndreptați spre cer. Ce mai sistem de securitate la Consanto!

Alex aşteptă ca pulsul şi bătăile inimii să îi revină la normal, apoi îşi scoase casca şi apărătorile. Împături repede paraşuta cât de bine putu şi o băgă înapoi în geantă. Simțea gust de sânge în gură şi constată că, în ciuda avertismentelor lui Jerry, tot reuşise să-şi muşte limba.

Rămânând ghemuit, cără geanta cu paraşuta până la uşa pe care o văzuse mai devreme. Trebuia să lase echipamentul lui Jerry acolo sus, pe acoperiş, până ce avea să plece. Îşi făcu vreo câteva planuri pentru cum avea să iasă din Consanto. Cel mai uşor era să cheme poliția şi să se lase arestat. În cel mai rău caz, avea să fie condamnat pentru încălcarea proprietății private. Dar avea doar paisprezece ani. Se îndoia că l-ar fi băgat într-o închisoare italiană – mai degrabă l-ar fi trimis pachet înapoi în Anglia.

Uşa era întredeschisă. Avusese dreptate în legătură cu asta. Vreo zece mucuri de țigară de pe acoperiş spuneau povestea acelei uşi. În ciuda tuturor paznicilor, a camerelor de supraveghere şi a alarmelor superdotate, un singur fumător dependent găsise un loc retras aici sus şi lăsase totul deschis.

Ei, asta era bine. Alex se strecură înăuntru şi găsi un şir de trepte metalice care coborau. Urmă un set de alte uşi solide din oțel, cu ferestre mici de sticlă, şi, preț de o secundă, Alex se gândi că drumul îi era blocat. Dar trebuia să existe un fel de senzor. Acestea se deschideau când el se apropia, apoi se închideau în urma lui. Poate că fumătorul anonim le reglase aşa. Alex se întoarse şi flutură o mână. Uşile nu se mişcară. O tastatură numerică de pe perete îi dădu vestea cea proastă. Să intre era una. Dar, pentru a ieşi, avea nevoie de un cod. Era prins în capcană.

Nu putea merge decât într-o direcție: înainte. Trecu pe un

coridor alb până la un alt set de uşi care se deschiseră şi se închiseră când el trecu. Ajunsese în mijlocul complexului. Sesiză imediat diferența în calitatea aerului. Era foarte rece şi se simțea un miros metalic. Privi în sus şi observă un tub lucios argintiu ce trecea de-a lungul pasajului. Existau tastaturi şi monitoare peste tot. Deja îl durea capul. Locul acesta întrecea orice aşteptări.

Continuă să se mişte, dorind să vadă cât mai multe înainte de a fi descoperit. Nu părea să fie nimeni în preajmă – toți muncitorii probabil că plecaseră peste noapte acasă –, dar putea fi doar o chestiune de timp până când cei de la pază s-ar fi sesizat. Auzi o uşă deschizându-se undeva. Inima lui Alex stătu în loc, şi băiatul căută repede un loc în care să se ascundă. Coridorul era gol, puternic iluminat de neoane aşezate în spatele unor panouri de sticlă. Nu exista nici măcar un spațiu umbrit care să-l acopere. Văzu o uşă şi se grăbi într-acolo, dar era încuiată. Alex se lipi de aceasta, sperând să nu fie zărit.

Apăru un bărbat de după colț. La început nu îți puteai da seama că *era* vorba despre un bărbat. Purta un costum de protecție albastru-deschis care îi acoperea fiecare centimetru din corp. Avea o glugă pe cap şi o mască pe față, ce-i ascundea trăsăturile – dar apoi se întoarse, şi Alex zări o pereche de ochelari şi o barbă. Bărbatul împingea ceea ce părea a fi un ceainic imens, din crom strălucitor, aşezat pe rotile. Ceainicul era mare cât el, cu o serie de valve şi de țevi pe capac. Spre uşurarea lui Alex, bărbatul o luă pe un alt coridor.

Alex se uită înspre uşa lângă care se ascunsese. Avea un geam de sticlă groasă – ca al unei maşini de spălat –, şi de partea cealaltă era o încăpere mare, tot iluminată, dar goală. Alex presupuse că trebuia să fie laboratorul, însă arăta mai mult ca o distilerie, cu şi mai multe vase, unele suspendate pe lanțuri. O scară metalică ducea la un fel de pod rulant şi către un perete întreg, pe care se aflau ceea ce păreau uşi de frigider enorme. Metalul părea nou-nouț, bine lustruit.

În timp ce Alex privea, o femeie traversă încăperea. Complexul nu era, evident, atât de pustiu cum crezuse el. Şi

ea purta haine de protecție, având o mască pe față, şi împingea un cărucior argintiu. Respirația lui aburea geamul când încercă să se uite. Nu avea sens, dar părea că femeia căra ouă... cu sutele, frumos aranjate pe tăvi. Aveau mărimea ouălor de găină, fiecare fiind de un alb imaculat. Oare femeia făcea parte din echipa de catering? Alex se îndoia. Exista ceva aproape sinistru la ouăle alea. Poate din pricina uniformității lor, a faptului că erau evident identice. Femeia se duse în spatele unei maşinării şi dispăru. Tot mai derutat, Alex decise că era timpul să meargă mai departe.

Se duse pe un al doilea coridor, pe urmele bărbatului cu ceainicul. Acum auzea o maşinărie, un țăcănit uşor, ritmic. Ajunse la un panou din sticlă aflat pe un perete şi privi prin el într-o cameră întunecoasă, unde o altă femeie era aşezată în fața unei maşinării ciudate, complicate, care părea să sorteze sute de eprubete, rotindu-le, numărându-le, etichetându-le şi, în final aducându-le în dreptul ei.

Ce se făcea la Consanto Enterprises? Poate arme chimice? Şi cum naiba avea să iasă de acolo? Alex privi în jos şi îşi văzu mâinile, încă murdare de pe urma saltului. Era murdar şi transpirat şi se mira că nu declanşase încă alarmele din clădire. Înconjurat de toți aceşti pereți albi, inspirând aerul care era aspirat şi sterilizat, devenise echivalentul unui microb imens, iar monitoarele ar fi trebuit să dea alarma în momentul în care se apropiase.

Ajunse la un alt set de uşi, şi fu uşurat când acestea se deschiseră. Poate că, până la urmă, avea să găsească o cale de ieşire. Dar aceste uşi duceau la un alt coridor, ceva mai larg decât cel pe care tocmai îl părăsise, dar la fel de nepromițător. Îşi dădu seama că era încă la ultimul etaj. Intrase prin acoperiş. Trebuia să găsească un lift sau o scară care să-l ducă jos.

Deodată, o uşă se deschise cam la zece metri distanță şi apăru un bărbat, care rămase locului, holbându-se la Alex.

— Cine naiba eşti şi ce cauți aici? întrebă acesta.

Alex observă că bărbatul vorbea în engleză. În acelaşi timp, îl recunoscu: cap chel, nas ca un cârlig şi ochelari negri, groşi. Purta un halat larg peste un sacou şi o cravată, dar

ultima dată când îl întâlnise Alex era costumat. Era dr. Liebermann, musafirul pe care-l văzuse vorbind cu doamna Rothman la petrecerea din Veneția.

— Eu... Alex nu ştia ce să spună. M-am pierdut, mormăi el fără vlagă.

— N-ai voie aici! Este o zonă securizată. Cine eşti?

— Mă numesc Tom. Tatăl meu lucrează aici.

— Cum îl cheamă? În ce departament? Dr. Liebermann nu credea clişeul cu băiatul pierdut. Cum ai ajuns aici? întrebă el.

— M-a adus tata. Dar dacă vreți să-mi arătați pe unde să ies, e în regulă.

— Nu! Chem paza. Poți să vii cu mine!

Dr. Liebermann făcu un pas înapoi spre camera din care ieşise. Alex nu ştia ce să facă. Oare să încerce să fugă? Odată alarma pornită, l-ar fi prins în câteva minute. Şi apoi? presupusese că indivizii de la Consanto l-ar preda poliției. Dar, dacă ei ascundeau ceva aici, dacă el ar fi văzut ceva secret, poate că nu ar fi avut norocul acesta.

Dr. Liebermann se întindea spre ceva, şi Alex văzu butonul de alarmă lângă uşă.

— E în ordine, Harold. Mă ocup eu de asta.

Vocea venea din spatele lui Alex.

Băiatul se întoarse, şi simți cum inima i se opreşte în loc. Era un coşmar. Nile, bărbatul care îl doborâse şi-l lăsase să se înece, stătea lângă el, cu un zâmbet pe față, total relaxat. Şi acesta purta un halat alb. În cazul său, halatul stătea peste jeanşi şi peste un tricou strâmt. Avea o servietă gri într-o mână, dar, în timp ce Alex privea, o puse pe podea, lângă el.

— Nu mă aşteptam să te revăd.

Harold Liebermann era derutat.

— Doamna Rothman m-a trimis înapoi.

— De ce?

— Ei bine, după cum vezi, doctore Liebermann, este o problemă serioasă de siguranță. Înainte de a pleca mi-a spus să am grijă de asta.

— Îl cunoşti pe acest băiat? Cine este?

— Îl cheamă Alex Rider.

— Mi-a spus că se numeşte Tom.

— Minte! E spion.

Alex era prins în mijlocul acestei conversaţii, cu cei doi bărbaţi de o parte şi de alta. El se găsea la mijloc. Se simţea copleşit, şi ştia că nu avea ce să facă. Nile era prea rapid şi prea puternic pentru el. O dovedise deja.

— Ce ai de gând să faci? întrebă dr. Liebermann.

Părea deranjat, ca şi când nici Alex, nici Nile nu aveau ce căuta acolo.

— Ţi-am spus, Harold. Nu putem avea probleme de siguranţă. Am de gând să mă ocup de asta.

Nile băgă mâna sub haină şi scoase una dintre cele mai mortale arme pe care le văzuse Alex vreodată. Era o sabie de samurai, foarte uşor curbată, cu mânerul de fildeş şi cu lama foarte ascuţită. Dar era mai scurtă – ceva între o sabie şi un pumnal. Nile o cântări o secundă în mână, bucurându-se în mod evident, apoi o ridică până la nivelul umerilor. Acum o putea arunca sau putea reteza cu ea. Oricum, Alex ştiu pe dată că avea de-a face cu un maestru. Mai avea, poate, câteva secunde de trăit.

— Nu-l poţi ucide aici! exclamă dr. Liebermann disperat. Vei împroşca sânge peste tot.

— Nu te îngrijora, Harold, răspunse Nile. Acesta trece prin gât şi ajunge în creier. Va fi puţin sânge.

Alex se ghemui, pregătindu-se să se ferească, ştiind că nu avea nicio şansă. Nile zâmbea încă, distrându-se, evident.

Aruncă sabia.

O singură mişcare. Alex nici măcar nu-l văzu pe Nile ţintind, dar lama o pornise deja de-a lungul coridorului. Trecu de umărul lui Alex. Ratase Nile? Nu. Era imposibil! Îşi dădu deodată seama că Nile nu ţintise înspre el.

Alex se întoarse şi îl văzu pe dr. Liebermann deja mort, încă în picioare, cu o privire surprinsă. Reuşise să ridice o mână, astfel încât atingea uşor lama sabiei ce-i ieşea acum din gât. Se prăvăli în faţă şi rămase nemişcat.

— Direct în creier, comentă Nile. Cum am spus.

În timp ce Alex privea, înmărmurit, Nile trecu pe lângă el şi

se aplecă lângă dr. Liebermann. Scoase sabia, folosi cravata mortului pentru a o şterge şi o puse înapoi în apărătoare, care atârna la pieptul său, sub halat. Privi în sus.

— Bună, Alex, spuse el vesel. Eşti ultima persoană pe care mă aşteptam să o văd aici. Doamna Rothmann va fi mulţumită.

— Nu vreţi să mă ucideţi? murmură Alex.

Încă nu-i venea a crede ce se întâmplase.

— Nici gând.

Nile se ridică, se întoarse la servietă şi o deschise. Lui Alex îi era greu să ţină pasul cu evenimentele. Înăuntrul servietei văzu o tastatură, un ecran mic de computer, două pachete pătrate şi o serie de fire. Nile îngenunche şi tastă rapid ceva. O serie de coduri apăru pe ecran: negru cu alb, ca degetele care tastau.

— Sper că mă vei ierta, Alex. Trebuie să spun că-mi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat în Palatul Văduvei. N-am ştiut că eşti fiul lui John Rider. Cred că modul cum ai reuşit să scapi a fost foarte ingenios. Nu m-aş fi iertat niciodată dacă trebuia să merg să-ţi pescuiesc trupul. Termină de tastat, apăsă „enter”, apoi închise capacul servietei. Dar nu putem vorbi acum. Doamna Rothman e pe coastă. De-abia aşteaptă să te cunoască. Aşa că, să mergem!

— De ce l-aţi omorât pe doctorul Liebermann? întrebă Alex.

— Pentru că mi-a ordonat doamna Rothman. Nile se ridică. Uite, sunt sigur că ai o mulţime de întrebări, dar nu pot răspunde acum. Tocmai am setat o bombă pentru a face să sară în aer locul ăsta în – se uită la ceas – 92 de secunde. Aşa că nu cred că avem timp de discuţii.

Lăsă servieta lângă capul doctorului Liebermann, îl verifică pe mort încă o dată, apoi se îndepărtă. Alex îl urmă. Ce altceva putea face? Nile ajunse la o uşă şi tastă un cod. Uşa se deschise şi trecură prin ea. Se mişcau repede. Nile se deplasa asemenea unui atlet – rapid şi fără efort. Aici era scara pe care o căutase Alex. Coborâră trei etaje şi ajunseră la o altă uşă. Nile tastă un număr şi deodată se găseau în aer liber. Exista o maşină acolo – o Alfa Romeo Spider cu două

locuri –, aşteptând afară cu acoperişul coborât.

— Urcă! spuse Nile.

După cum vorbea, părea că el şi Alex tocmai ieşiseră de la cinema şi se îndreptau spre casă.

Alex urcă, şi plecară. Cât timp trecuse de când Nile setase bomba? Era acum întuneric beznă afară. Soarele dispăruse, în sfârşit. Urmară o alee asfaltată până la punctul principal de control. Nile îi zâmbi pazniculuí.

— *Grazie. E' stato bello vedervi...*

„Mulțumesc. Mă bucur că v-am văzut." Alex ştia deja de la prima lor întâlnire că Nile vorbea italiana. Paznicul dădu din cap şi ridică bariera.

Nile apăsă pe accelerație, şi maşina se îndepărta încet. Alex se răsuci în scaunul său. Câteva secunde mai târziu, se auzi o explozie imensă. Ca şi cum o flacără portocalie hotărâse să iasă din complex. Geamurile se sparseră. Fumul şi focul țâşniră. Mii de bucăți de sticlă şi de metal – o rafală mortală – căzeau pe pământ. Alarmele – asurzitoare – începură să şuiere. Se desprinse o bucată mare din acoperiş şi din clădire. Alex văzuse mărimea bombei. Era greu de crezut că aceasta cauzase atâtea pagube.

Nile privi în oglindă, admirându-şi opera. Scoase un sunet dezaprobator.

— Accidentele astea industriale... murmură el. Nu ştii niciodată când se mai întâmplă unul.

Conduse maşina de-a lungul coastei, ajungând deja la 150 de kilometri pe oră. În spatele său, Consanto Enterprises ardea, flăcările sărind în sus şi reflectându-se în marea întunecoasă şi tăcută.

HAINE DE FIRMĂ

Alex stătea pe balcon şi admira priveliştea oraşului Positano şi apa neagră a Mediteranei din spate. Trecuseră două ore de la asfinţit, dar căldura se păstrase încă în aer. Era îmbrăcat într-un halat şi avea părul ud încă, de la duşul care împroşca jeturi puternice de apă caldă din toate direcţiile. Pe masa de lângă el se afla un pahar cu suc proaspăt de lămâie cu gheaţă. Din momentul în care îl întâlnise pe Nile pentru a doua oară, totul părea un vis. Acum parcă acest vis îl ducea într-o direcţie cu totul nouă.

Mai întâi hotelul. Se chema Sirenuse, şi Nile dorise să precizeze că era unul dintre cele mai luxoase din tot sudul Italiei. Camera lui Alex, imensă, nu părea deloc o cameră de hotel – ci mai degrabă un apartament de oaspeţi dintr-un palat italian. Patul era foarte mare şi avea cearşafuri din bumbac pur egiptean. Avea propriul birou, un TV cu diagonala de 92 de centimetri, cu video şi DVD, o canapea din piele şi, de partea cealaltă a ferestrelor uriaşe, terasă proprie. Iar baia! Pe lângă cabina de duş, exista o cadă încăpătoare, cât pentru o echipă de fotbal, cu hidromasaj. Cada era din marmură, decorată cu plăci de gresie lucrate manual. Apartament pentru milionari. Alex se cutremură gândindu-se cât costa o noapte aici.

Nile îl adusese cu maşina la acest hotel de la ruinele Consanto Enterprises. Niciunul nu vorbise în timpul călătoriei. Erau o sută de întrebări pe care Alex dorea să i le pună lui Nile, dar vântul şi zgomotul făcut de motorul cu şase cilindri în V, de 220 de cai-putere al maşinii Alfa Romeo Spider făceau conversaţia imposibilă. Oricum, Alex avea impresia că nu Nile era cel ce deţinea răspunsurile. Merseseră doar douăzeci de minute, urmând linia coastei, şi deodată se văzuseră acolo, parcaţi în faţa unui hotel ce era decepţionant de mic şi de obişnuit – observat din afară.

În timp ce Alex îndeplinea formalităţile de cazare, Nile dăduse un telefon scurt de pe mobil.

— Doamna Rothman este deosebit de încântată de

prezența ta aici, spusese el. Va lua cina cu tine la nouă şi jumătate. M-a rugat să-ți trimit sus nişte haine. Îl cântărise pe Alex din priviri. Mă pricep la mărimi. Ai ceva preferințe în acest domeniu?

Alex dăduse din umeri.

— Orice doriți.

— Bine. Băiatul de aici te va duce în camera ta. Mă bucur foarte mult că am dat peste tine, Alex. Ştiu că vom fi prieteni. Poftă bună! Mâncarea de aici este deosebită.

Se întorsese la maşină şi plecase.

„Ştiu că vom fi prieteni." Alex dădu din cap a neîncredere. Cu doar două seri înainte, acelaşi bărbat îl abandonase inconştient, lăsându-l să se înece într-o pivniță.

Fu smuls din aceste gânduri de sosirea unui bărbat mai în vârstă, în uniformă, care îi făcu semn şi apoi îl conduse pe Alex în camera lui, la al doilea etaj, de-a lungul coridoarelor pline de antichități şi de obiecte de artă. În sfârşit fu lăsat singur. Verifică imediat. Uşa era descuiată. Cele două telefoane de pe birou aveau ton direct. Putea suna pe oricine, oriunde în lume... inclusiv la poliție. Fusese, la urma urmei, martorul distrugerii unei părți din Consanto Enterprises şi al uciderii lui Harold Liebermann. Dar era evident că Nile avea încredere că el va păstra tăcerea, cel puțin până când o va fi întâlnit pe doamna Rothman. Putea pleca, dacă dorea. Să dispară pur şi simplu. Dar, din nou, ei presupuneau că doreşte să rămână. Se simțea foarte derutat.

Alex sorbi din băutură, admirând priveliştea.

Era o seară frumoasă, cerul se întindea către eternitate, împânzit de mii de stele strălucitoare. Auzea valurile rostogolindu-se, în depărtare. Oraşul Positano era construit pe un deal abrupt, cu magazinele, restaurantele, casele şi apartamentele aşezate toate unele peste celelalte, cu o serie de alei ce se încrucişau şi cu o stradă îngustă ce mergea în zigzag până jos, la golful în formă de potcoavă. Sezonul se apropia de sfârşit, dar locul era încă înțesat de lume hotărâtă să se bucure de vară până la sfârşit.

Se auzi o bătaie în uşă. Alex se duse înapoi în cameră şi traversă planşeul din marmură lustruită. Zări un chelner în

haină alba, cu cravată neagră.

— Hainele dumneavoastră, domnule, spuse el. Îi înmână lui Alex o valiză. Domnul Nile a sugerat să purtați costumul în seara aceasta, adăugă în timp ce se întorcea să plece.

Alex deschise valiza. Era plină de haine, toate scumpe, noi-nouțe. Costumul se afla deasupra. Îl scoase şi îl întinse pe pat. Era gri cărbune, din mătase, cu etichetă Miu Miu. Mai văzu şi o cămaşă albă ce se potrivea cu acesta: de la Armani. Dedesubt găsi o cutie subțire din piele. O deschise şi privi. Îi dăduseră chiar şi un ceas nou, un Baume & Mercier cu brățară din oțel. Îl scoase şi îl cântări în mână. Costa cel puțin câteva sute de lire sterline. Întâi camera, acum toate astea! Era evident că se azvârlea cu bani – şi, la fel ca apa de la duşul din cameră, bănetul venea din toate direcțiile.

Se gândi o secundă. Nu era sigur în ce se bagă, dar putea să joace aşa pentru moment. Se făcuse aproape nouă şi jumătate, iar el era lihnit. Se îmbrăcă şi se examină în oglindă. Costumul avea linie clasică, cu revere mici ce de-abia îi ajungeau la piept şi cu pantaloni pe măsură. Cravata era albastru-închis, îngustă şi dreaptă. Doamna Rothman îi mai trimisese şi o pereche de pantofi din piele întoarsă de la Dolce & Gabbana. Era o costumație pe cinste. Alex abia de se recunoscu.

La nouă şi jumătate fix intră în restaurantul de la parter. Hotelul, constată el acum, fusese construit pe o parte a dealului, aşa că era mai mare decât părea, cu mai multe etaje coborând şi sub nivelul recepției. Se găsi într-o cameră lungă cu arcade, ce avea mese întinse până afară, pe o altă terasă. Era luminată de sute de lumânări mici aşezate frumos, în candelabre de sticlă. Chelnerii se grăbeau de la o masă la alta, şi camera era inundată de zgomotul cuțitelor scrâşnind pe farfurii şi de murmurul scăzut al conversațiilor.

Doamna Rothman avea cea mai bună masă, în mijlocul terasei, cu vedere către oraş şi către mare. Era singură la masă, cu un pahar de şampanie în față, aşteptându-l. Purta o rochie neagră decoltată şi un colier cu diamant. Îl văzu, zâmbi şi îi făcu semn cu mâna. Alex se duse la ea, amintindu-şi deodată că purta costum. Toți ceilalți meseni

păreau îmbrăcați de zi. Îşi dorea să nu-şi fi pus cravata.

— Alex, arăți minunat! Îl analiză rapid cu ochii săi negri. Costumul ți se potriveşte perfect. Este Miu Miu, nu-i aşa? Îmi place stilul. Te rog, ia loc!

Alex se aşează la masă. Se întreba ce gândeau cei care priveau. O mamă şi fiul ei la masă? Se simțea ca un personaj în plus într-un film – şi începea să-şi dorească să-i arate cineva scenariul.

— A trecut ceva vreme de când am mai luat masa cu propriul meu băiat de jucărie. Vrei nişte şampanie?

— Nu, mulțumesc.

— Altceva?

Un chelner apăruse de nicăieri şi stătea lângă Alex, gata să ia comanda.

— Aş dori un suc de portocale, vă rog! Proaspăt stoarse. Cu gheață.

Chelnerul făcu o plecăciune uşoară şi se îndepărtă. Alex aşteptă ca doamna Rothman să vorbească. Era jocul ei, aşa că ea făcea regulile.

— Mâncarea de aici este absolut minunata, îl informă femeia. Printre cele mai bune din Italia – şi, bineînțeles, mâncarea italiana este cea mai bună din lume. Sper că nu te superi, dar am comandat deja pentru tine. Dacă e ceva ce nu-ți place, o poți trimite înapoi.

— E în ordine.

Doamna Rothman îşi ridică paharul. Alex văzu bulele mici ce se ridicau la suprafață în lichidul de culoarea mierii.

— Voi bea în sănătatea ta, anunță ea. Dar mai întâi trebuie să-mi spui că m-ai iertat. Ce s-a întâmplat cu tine la Palatul Văduvei a fost monstruos. Mă simt foarte stânjenită.

— Vă referiți la faptul că ați încercat să mă ucideți? spuse Alex.

— Dragul meu Alex! Ai sosit la petrecerea mea fără invitație. Te-ai strecurat în casă şi te-ai furişat în biroul meu. Ai menționat un nume care ar fi trebuit să te ucidă pe loc, aşa că eşti foarte norocos că Nile a decis să te înece, în loc să-ți rupă gâtul. Deci, deşi ce s-a întâmplat a fost un eveniment nefericit, nu poți spune că nu a fost provocat.

Bineînțeles, totul ar fi decurs altfel dacă am fi ştiut cine eşti.

— I-am spus lui Nile numele meu.

— Evident că nu l-a impresionat, şi mie nu mi l-a spus decât a doua zi. Am fost şocată când am auzit. Nu-mi venea să cred! Alex Rider, fiul lui John Rider, în casa mea! Şi fusese închis în acel loc şi lăsat să... Se cutremură şi închise ochii pentru puțin timp. A trebuit să aşteptăm ca apa să scadă înainte de a putea deschide uşa. Eram îngrijorată de moarte. Mă gândeam că e prea târziu. Şi apoi... Am privit înăuntru, şi nu era nimeni acolo. Ai făcut o schemă à la Houdini şi ai dispărut. Presupun că ai înotat prin puțul cel vechi...

Alex aprobă din cap.

— Mă mir că a fost destul de încăpător. Oricum, am fost furioasă pe Nile. Nu s-a gândit. Faptul că te numeai Rider ar fi trebuit să fie de ajuns. Şi apoi să te întâlnească din nou la Consanto! Ce făceai acolo, apropo?

— Vă căutam.

Ea făcu o pauză, gândindu-se.

— Probabil că ai văzut broşura din biroul meu. Şi m-ai auzit vorbind cu Harold Liebermann? Nu aşteptă răspuns. Trebuie să ştiu neapărat un lucru. Cum ai intrat în complex?

— Am sărit de pe terasa din Ravello.

— Cu o paraşută?

— Bineînțeles.

Doamna Rothman îşi dădu capul pe spate şi râse zgomotos. În acel moment, aducea mai mult cu o vedetă de cinema decât oricine altcineva cunoscut băiatului. Nu numai frumoasă, ci şi foarte încrezătoare.

— Este minunat, declară ea. Este foarte frumos!

— Era o paraşută împrumutată, adăugă Alex. Aparține fratelui unui prieten de-al meu. Am pierdut tot echipamentul. Şi probabil se întreabă unde sunt.

Doamna Rothman era înțelegătoare.

— Mai bine i-ai suna să le spui că ai supraviețuit. Şi mâine îi voi scrie fratelui prietenului tău un cec. Măcar atât să fac, după ceea ce s-a întâmplat.

Chelnerul sosi cu sucul de portocale al lui Alex şi cu primul fel: două farfurii cu ravioli. Pastele erau proaspete,

umplute cu ciuperci şi servite cu salată şi cu parmezan. Alex gustă. Trebuia să recunoască, mâncarea era delicioasă, după cum promisese doamna Rothman.

— Ce s-a întâmplat cu Nile? întrebă el.

— Poate fi cât se poate de tâmpit. Acționează mai întâi, apoi pune întrebări. Nu se opreşte niciodată să gândească şi el o clipă.

— Mă refeream la pielea lui.

— A, asta! Suferă de vitiligo. Sunt sigură că ai auzit de asta. Este o boală de piele. Pielea sa nu are celulele pigmentare sau cam aşa ceva. Săracul Nile! S-a născut negru, dar va fi alb când va muri. Dar hai să nu vorbim despre el! Sunt atâtea alte lucruri care merită discutate.

— L-ați cunoscut pe tatăl meu.

— L-am cunoscut foarte bine, Alex! Era un prieten foarte bun de-al meu. Şi trebuie să spun că tu eşti copia sa fidelă. Nu-ți poți imagina ce ciudat e să stau aici cu tine. Iată-mă, cu cincisprezece ani mai în vârstă. Dar tu...

Îl privi fix în ochi. Alex văzu că femeia îl examina, dar în acelaşi timp parcă absorbea ceva din el.

— E aproape ca şi cum s-ar fi întors John, spuse ea.

— Vreau să aflu despre el.

— Ce-ți pot spune din ce nu ştii deja?

— Nu ştiu nimic, cu excepția a ceea ce mi-a spus Yassen Gregorovici. Alex se opri. Sosise momentul de care se temuse. Motivul pentru care el se afla aici. Era asasin? întrebă băiatul.

Dar doamna Rothman nu răspunse. Privirea ei era undeva departe.

— L-ai întâlnit pe Yassen Gregorovici, spuse femeia. El te-a îndreptat către mine?

— Eram acolo când a murit.

— Mi-a părut rău pentru Yassen. Am auzit că a fost ucis.

— Vreau să ştiu despre tatăl meu, insistă Alex. A lucrat pentru o organizație numită Scorpionul. Era asasin. Este adevărat?

— Tatăl tău a fost prietenul meu.

— Nu-mi răspundeți la întrebare, spuse băiatul, încercând

să nu se enerveze.

Doamna Rothman părea destul de prietenoasă, dar el ştia deja că femeia era foarte bogată şi lipsită de milă. Era conştient de faptul că nu reprezenta un lucru înțelept să te afli în tabăra opusă ei.

Doamna Rothman rămăsese cât se poate de calmă.

— Nu vreau să vorbesc despre el, spuse femeia. Nu încă. Nu înainte de a vorbi despre tine.

— Ce vreți să ştiți despre mine?

— Ştiu deja multe despre tine, Alex. Ai o reputație uimitoare. Acesta e motivul pentru care ne aflăm în seara aceasta aici. Am să-ți fac o ofertă, ceva ce te va surprinde. Dar vreau să înțelegi, chiar de la început, că eşti cât se poate de liber. Poți pleca oricând. Nu vreau să-ți fac niciun rău. Din contră. Tot ce-ți cer e să te gândeşti la ceea ce-ți propun şi apoi să-mi spui ce crezi.

— Şi după aceea îmi veți povesti despre tata?

— Tot ceea ce vrei să ştii.

— În regulă.

Doamna Rothman îşi terminase şampania. Făcu semn cu o mână, şi imediat apăru un chelner care îi umplu paharul.

— Îmi place şampania, spuse ea. Eşti sigur că nu vrei şi tu?

— Nu beau alcool.

— E probabil mai înțelept. Deodată deveni serioasă. Din câte am înțeles, ai lucrat pentru MI6 de patru ori, începu ea. A fost treaba aceea cu computerele Stormbreaker. Apoi şcoala la care te-au trimis, în Alpii Francezi. După aceea ai fost în Cuba. Şi, în final, povestea cu Damian Cray. Mă interesează de ce ai făcut-o. Ce ai obținut din asta?

— La ce vă referiți?

— Ai fost plătit?

Alex dădu din cap.

— Nu.

Doamna Rothman se gândi un moment.

— Atunci... eşti patriot?

Alex dădu din umeri.

— Îmi place Marea Britanie, spuse el. Şi presupun că aş

lupta pentru ea dacă ar fi un război. Dar nu m-aş numi patriot. Nu.

— Atunci trebuie să răspunzi la întrebarea mea. De ce-ți rişti viața şi te laşi rănit pentru MI6? Să nu-mi zici că e din cauză că-ți sunt dragi Alan Blunt şi doamna Jones. I-am cunoscut pe amândoi şi nu pot spune că m-au impresionat. Ți-ai riscat viața pentru ei, Alex! Ai fost rănit – aproape ucis. De ce?

Alex era derutat.

— Unde vreți să ajungeți? întrebă el. De ce mă întrebați toate astea?

— Pentru că, după cum ți-am spus, vreau să-ți fac o ofertă.

— Ce ofertă?

Doamna Rothman gustă din ravioli. Folosea doar furculița, tăind fiecare pastă în jumătate. Mânca foarte delicat, şi Alex vedea plăcerea din ochii ei. Nu era numai mâncare pentru ea. Era o operă de artă.

— Ți-ar plăcea să lucrezi pentru mine? întrebă femeia.

— Pentru Scorpion?

— Da.

— Ca tatăl meu?

Ea dădu din cap afirmativ.

— Îmi cereți să devin asasin?

— Poate. Zâmbi. Eşti foarte talentat, Alex! Pentru un băiat de paisprezece ani, eşti chiar remarcabil – şi, bineînțeles, fiind atât de tânăr, ne poți fi de folos în multe feluri. Îmi închipui că de asta domnul Blunt a fost atât de preocupat să te păstreze. Poți face lucruri şi poți merge în locuri inaccesibile unui adult.

— Ce este Scorpionul? întrebă Alex. Ce făceați la Consanto? Ce *este* Consanto? Ce se făcea în acel complex? Şi de ce a trebuit să îl ucideți pe doctorul Liebermann?

Doamna Rothman termină de mâncat primul fel şi lăsă jos furculița. Alex se trezi hipnotizat de diamantele din jurul gâtului ei. Acestea reflectau lumina lumânărilor, fiecare bijuterie multiplicând şi mărind flăcările galbene.

— Ce multe întrebări! remarcă femeia. Ridică din umeri.

Consanto Enterprises este o companie farmaceutică banală. Dacă vrei, poți găsi rapid informații despre ea. Au birouri în toată Italia. Cât despre ce făceam noi acolo, asta nu-ți pot spune. În acest moment suntem implicați într-o operațiune numită Sabia Invizibilă, dar nu e cazul să ştii tu ceva despre asta. Nu încă. Îți voi spune totuşi de ce a trebuit să-l ucidem pe doctorul Liebermann. Este foarte simplu. Pentru că nu era de încredere. L-am plătit cu foarte mulți bani pentru a ne ajuta într-o problemă. Era îngrijorat pentru ceea ce făcea, şi în acelaşi timp voia mai mulți bani. Un astfel de personaj poate fi un pericol pentru noi toți. A fost mai sigur să scăpăm de el. Dar să ne întoarcem la prima ta întrebare! Vrei să ştii despre Scorpion. De asta ai fost în Veneția şi de asta m-ai urmat aici. Foarte bine. Îți voi spune.

Sorbi din şampanie, apoi lăsă paharul din mână. Alex îşi dădu deodată seama că masa lor fusese poziționată astfel încât să poată discuta fără să fie auziți. Chiar şi aşa, doamna Rothman se dădu mai aproape de el înainte de a vorbi.

— După cum ai ghicit deja, Alex, Scorpionul este o organizație criminală, începu ea. S este de la sabotaj. CORP vine de la corupție. I vine de la informații secrete, cu alte cuvinte, spionaj. Şi O, de la omoruri. Acestea sunt principalele noastre arii de expertiză, deşi mai sunt şi altele. Avem succes, şi asta ne-a făcut puternici. Suntem în întreaga lume. Serviciile secrete nu pot face nimic în privința noastră. Suntem o organizație prea mare, şi ei s-au trezit prea târziu. Oricum, din când în când, unii dintre ei se folosesc de noi. Ne plătesc să le facem treburile murdare. Am învățat să conviețuim.

— Şi vreți să mă alătur organizației? Alex lăsă jos cuțitul şi furculița, deşi nu terminase de mâncat. Nu sunt ca dumneavoastră. Nu sunt deloc aşa.

— Ce ciudat... Tatăl tău era.

Asta durea. Ea vorbea despre un bărbat pe care el nu avusese şansa să-l cunoască. Dar cuvintele femeii îl atingeau direct în inimă, lovind în cine şi în tot ce era el.

— Alex, trebuie să te maturizezi puțin şi să încetezi să mai vezi lucrurile în alb şi negru. Lucrezi pentru MI6. Îi crezi

cumva băieții cei buni? Presupun că asta mă face pe mine să fiu în tabăra celor răi. Poate că ar trebui să stau aici într-un scaun cu rotile, rasă în cap şi cu o cicatrice pe față, mângâind o pisică. Râse la gândul acesta. Din păcate, nu mai este atât de simplu. Nu în secolul douăzeci şi unu. Gândeşte-te puțin la Alan Blunt! În afara oamenilor pe care i-a ucis în întreaga lume, uită-te la modul în care s-a folosit de *tine,* pentru Dumnezeu! Te-a rugat frumos înainte de a te lua de la şcoală şi de a te transforma în spion? Nu cred! Ai fost exploatat, Alex, şi ştii asta.

— Nu sunt asasin, protestă Alex. N-aş putea fi nicicând.

— Este foarte ciudat că spui asta. Mi se pare mie, sau chiar nu-l zăresc pe Damian Cray la masa de alături? Mă întreb ce i s-a întâmplat. Sau ce zici de drăguțul doctor Grief? Înțeleg că nu a supraviețuit ultimei întâlniri cu tine.

— Acestea au fost accidente.

— Se pare că ai fost martor la o groază de accidente din acestea în ultimele luni. Se opri. Când vorbi din nou, vocea îi era mai delicată, ca a unei profesoare adresându-i-se elevului preferat. Văd că eşti încă supărat pentru ce i s-a întâmplat doctorului Liebermann, spuse ea. Să nu fii. Nu era un om drăguț şi nu cred că va lipsi cuiva. De fapt, n-aş fi surprinsă dacă soția sa ne-ar trimite o scrisoare de mulțumire. Zâmbi, ca după o glumă. Ai putea spune că moartea lui a fost o înțepătură în braț pentru noi toți. Şi să nu uiți, Alex, a fost alegerea lui. Dacă nu ar fi mințit şi nu şi-ar fi înşelat compania ca să vină să lucreze pentru noi, ar fi fost încă în viață. Nu a fost deloc vina noastră.

— Bineînțeles că a fost vina dumneavoastră. L-ați ucis!

— Ei bine, da. Presupun că e adevărat. Dar afacerile noastre sunt importante la nivel mondial. Şi uneori se întâmplă ca unii să ne stea în cale, iar din acest motiv să-şi găsească sfârşitul. Îmi pare rău, dar asta e.

Un chelner veni şi luă farfuriile. Alex îşi termină sucul de portocale, sperând ca gheața să-l ajute să-şi limpezească gândurile.

— Tot nu mă pot alătura Scorpionului, spuse el.

— De ce nu?

— Trebuie să mă întorc la şcoală.

— De acord. Doamna Rothman se aplecă înspre el. Avem o şcoală; vreau să te trimit acolo. Numai că şcoala noastră te va învăța lucruri pe care le vei găsi mai folositoare decât logaritmii şi gramatica engleză.

— Ce fel de lucruri?

— Cum să ucizi, de exemplu. Spui că nu ai putea face asta niciodată, dar cum poți fi sigur? Dacă mergi la Malagosto, vei afla. Nile a fost un elev eminent acolo; e asasinul perfect – sau va fi. Din nefericire, are o slăbiciune enervantă.

— Vă referiți la boala lui?

— Nu. Este şi mai enervantă decât asta. Ezită. Ai putea fi mai bun decât el, Alex, cu timpul. Şi, deşi ştiu că nu ai vrea să auzi asta, tatăl tău a fost, de fapt, instructor acolo. Unul deosebit. Am fost devastați când a murit.

Din nou se ajungea la asta. Totul începea şi se termina cu John Rider. Alex nu mai putea evita întrebarea. Trebuia să ştie.

— Spuneți-mi despre tatăl meu, începu el. De asta mă aflu aici. Este singurul motiv pentru care am venit. Cum de a ajuns să lucreze pentru dumneavoastră? Şi cum a murit? Alex se forță să continue. Nici măcar nu ştiu cum suna vocea lui. Nu ştiu nimic despre el.

— Eşti sigur că vrei să afli? Ți-ar putea face râu.

Alex tăcu.

Chelnerul sosi cu felul principal. Doamna Rothman alesese miel prăjit; carnea era uşor rozalie şi fusese presărată cu usturoi. Un al doilea chelner îi reumplu paharul.

— În regulă, spuse ea când aceştia plecară. Să terminăm de mâncat şi să vorbim despre altele! Îmi poți povesti despre Brookland. Vreau să ştiu ce muzică asculți şi cu ce echipă de fotbal ții. Ai prietenă? Sunt sigură că un băiat atât de chipeş ca tine are multe oferte. Acum te-am făcut să roşeşti. Mănâncă! Te asigur că e cel mai bun miel pe care l-ai gustat vreodată. Şi, după ce terminăm, mergem sus şi îți voi spune tot ce vrei să ştii.

PODUL ALBERT

Îl conduse într-o cameră de la ultimul etaj al hotelului. Nu exista niciun pat, ci doar două scaune şi o masă cu un video player şi câteva dosare.

— Am cerut să mi se trimită astea de la Veneția când am aflat că eşti aici, explica doamna Rothman. M-am gândit că vrei să vezi.

Alex dădu din cap. După aglomerația din restaurant, se simțea ciudat să se afle aici – ca un actor pe o scenă fără decoruri. Camera era mare, cu tavan înalt, şi faptul că era goală făcea ca orice sunet să aibă ecou. El se duse până la masă, devenind deodată agitat. La cină pusese anumite întrebări. Acum trebuia să primească răspunsurile. Avea să-i placă ce urma să audă?

Doamna Rothman veni şi se aşeză lângă el, tocurile auzindu-i-se pe pardoseala din marmură. Părea complet relaxată.

— Ia loc, îl invită ea.

Alex îşi scoase haina şi o atârnă pe spătarul scaunului. Îşi desfăcu cravata, apoi se aşeză. Doamna Rothman stătea lângă el la masă, studiindu-l. Trecu un moment înainte ca femeia să vorbească.

— Alex, începu ea. Nu e prea târziu să te răzgândeşti.

— Nu vreau asta, spuse el.

— Ideea e că, dacă îți voi vorbi despre tatăl tău, s-ar putea să spun lucruri care te-ar putea supăra, şi nu vreau asta. Chiar contează trecutul? Se mai schimbă ceva?

— Cred că da.

— Foarte bine...

Deschise un dosar şi scoase o fotografie alb-negru. Era a unui bărbat chipeş în uniformă militară, care purta o beretă. Se uita fix către aparatul de fotografiat şi ținea umerii traşi uşor înapoi şi mâinile la spate. Era proaspăt bărbierit, cu ochi ageri, inteligenți.

— Acesta este tatăl tău, la douăzeci şi cinci de ani. Fotografia a fost făcută cu cinci ani înainte ca tu să te naşti.

Chiar nu ştii nimic despre el?

— Unchiul meu mi-a vorbit puțin despre tata. Ştiu că era militar.

— Ei bine, poate că îți voi lămuri lucrurile. Sunt sigură că ştii că s-a născut în Londra şi a frecventat liceul din Westminster. De acolo a plecat la Oxford şi a studiat ştiințele politice şi economice. Dar dorința sa a fost mereu aceea de a se înrola. Şi exact asta a făcut. S-a alăturat Regimentului de paraşutişti de la Aldershot. A fost o mare realizare. Era unul dintre cele mai dure regimente din armata britanică, al doilea după SAS[3]. Şi nu te înrolezi pur şi simplu; trebuie să fii invitat. Tatăl tău a petrecut trei ani acolo. A fost în acțiune în Irlanda de Nord şi în Gambia şi a participat la atacul de la Goose Green, în Insulele Falkland, în mai 1982. A cărat un soldat rănit, deşi se trăgea asupra lui, şi, drept urmare, a primit o medalie de la regină. A fost, de asemenea, promovat la rangul de căpitan.

Alex văzuse odată medalia: Crucea Militară. Ian Rider o păstra mereu în sertarul de sus de la biroul său.

— S-a întors în Anglia şi s-a căsătorit, continuă doamna Rothman. O cunoscuse pe mama ta la Oxford. Studia medicina, şi a devenit în cele din urmă asistentă medicală. Dar nu-ți pot spune prea multe despre ea. Nu ne-am întâlnit niciodată, iar el nu vorbea despre ea, nu cu mine, cel puțin. Oricum, mă tem că, la scurt timp după ce s-au căsătorit, lucrurile au început să meargă prost... bineînțeles, nu dau vina pe mama ta pentru asta. Dar, la doar câteva săptămâni după nuntă, tatăl tău era într-un bar în Londra şi a fost implicat într-o bătaie. Câțiva oameni făceau comentarii despre războiul din Insulele Falkland. Probabil că erau beți. Nu ştiu. A fost o încăierare, şi el a lovit un bărbat şi l-a ucis. O singură lovitură la gât... aşa cum fusese antrenat. Şi cu asta, basta.

Doamna Rothman scoase din dosar un fragment dintr-un ziar şi i-l înmână lui Alex. Avea cu siguranță cel puțin cincisprezece ani vechime. Îşi dădu seama după scrisul şters

[3] Special Air Service.

şi după hârtia îngălbenită. Citi titlul:

Închisoare pentru
„soldatul excepţional”
care şi-a pierdut cumpătul

Exista şi o altă fotografie a lui John Rider, dar acum era îmbrăcat civil, înconjurat de fotografi, ieşind dintr-o maşină. Poza era puțin neclară şi fusese făcută cu mult timp în urmă, dar, privind-o, Alex aproape că putea simți durerea bărbatului, sentimentul că lumea se întorsese împotriva lui. Citi articolul.

> John Rider, descris ca un soldat excepțional de către comandantul său, a fost condamnat la patru ani de închisoare pentru omor, ca urmare a uciderii lui Ed Savitt, acum nouă luni, într-un bar din Soho.
>
> Juriul a aflat că Rider, în vârstă de douăzeci şi şapte de ani, băuse în exces atunci când a fost implicat într-o altercație cu Savitt, şofer de taxi. Rider, care a fost decorat pentru merite deosebite în războiul din Falkland, l-a ucis pe Savitt cu o singura lovitura la cap. Juriul a aflat că Rider era un maestru al artelor marțiale.
>
> În final, judecătorul Gillian Padgham a spus: „Căpitanul Rider a renunțat la o cariera promițătoare în armată într-un moment de rătăcire. Am luat în considerație performanțele sale cu adevărat deosebite. Dar a curmat o viață, şi societatea cere să plătească prețul...”

— Îmi pare rău, spuse doamna Rothman încet. Îl privise pe Alex cu atenție. Nu ştiai.

— Unchiul meu mi-a arătat odată medalia, spuse Alex. Se opri un moment. Vocea îi era răguşită. Dar nu mi-a arătat niciodată asta.

— Nu a fost vina tatălui tău. A fost provocat.

— Ce s-a întâmplat după?

— A fost trimis la închisoare. S-a făcut mare vâlvă. Era simpatizat de public. Dar adevărul era că omorâse un om şi a fost găsit vinovat. Judecătorul nu avea de ales.

— Şi apoi?

— I-au dat drumul după doar un an. S-a făcut totul foarte pe ascuns. Mama ta i-a fost alături; nu şi-a pierdut niciodată încrederea în John, şi el s-a întors să locuiască împreună cu ea. Din nefericire, cariera sa militară era compromisă; fusese lăsat la vatră într-un mod nu foarte onorant. Era pe cont propriu.

— Continuaţi.

Vocea lui Alex era rece.

— I-a fost greu să găsească un loc de muncă. Nu era vina lui; aşa se întâmplă în astfel de situaţii. Dar atunci a ajuns în atenţia departamentului nostru de recrutare. Doamna Rothman se opri. Scorpionul caută mereu noi talente, explică ea. Era evident pentru noi că tatăl tău fusese tratat nedrept. Ne-am gândit că reprezenta candidatul perfect pentru organizaţia noastră.

— L-aţi abordat?

— Da. Părinţii tăi aveau puţini bani atunci. Erau disperaţi. Unul dintre ai noştri s-a întâlnit cu tatăl tău, şi două săptămâni mai târziu John a venit la noi pentru evaluare. Femeia zâmbi. Testăm fiecare recrut nou, Alex! Dacă te hotărăşti să ni te alături, şi încă mai sper că o vei face, te vom duce în acelaşi loc în care l-am dus pe tatăl tău.

— Unde este acesta?

— Ţi-am mai spus numele. Malagosto. Este lângă Veneţia. Doamna Rothman nu vru să spună mai multe. Am putut vedea imediat că tatăl tău era extrem de dur şi excepţional de talentat, continuă ea. A trecut cu brio toate testele la care l-am supus. Ştiam, apropo, că avea un frate – Ian Rider – care lucra pentru MI6. Am fost mereu surprinsă că Ian nu a încercat să îl ajute atunci când intrase în necaz, dar presupun că nu putea face nimic. Oricum, nu conta că ei doi erau fraţi. Tatăl tău era perfect pentru noi. Şi, după ce i s-a întâmplat, trebuie să spun că şi noi eram perfecţi pentru el.

Alex începea să se simtă obosit. Era aproape ora

unsprezece. Dar ştia că nu putea părăsi camera aceea până nu afla întreaga poveste.

— Aşa că s-a alăturat Scorpionului, spuse el.

— Da. Tatăl tău a lucrat pentru noi ca asasin plătit. A petrecut patru luni pe teren.

— Câte persoane a ucis?

— Cinci sau şase. Era interesat mai mult să lucreze ca instructor la şcoala de antrenamente unde fusese evaluat. Ți-ar plăcea să ştii, Alex, că Yassen Gregorovici a fost unul dintre asasinii pe care i-a antrenat. Tatăl tău i-a salvat viața odată, când erau într-o misiune în jungla amazoniană.

Alex ştia că doamna Rothman spunea adevărul. Yassen îi mărturisise şi el acelaşi lucru în ultimele sale secunde, înainte de a muri.

— L-am cunoscut pe tatăl tău foarte bine, continuă doamna Rothman. Am cinat împreună de multe ori, o dată chiar în acest hotel. Îşi dădu capul pe spate, lăsând părul negru să îi atârne pe gât în jos, şi câteva momente privi în gol. Am fost foarte atrasă de el. Era un bărbat extrem de chipeş. Un tip inteligent, care mă făcea să râd. Era, din păcate, căsătorit cu mama ta.

— Ea ştia cu ce se ocupa el? Ştia despre dumneavoastră?

— Sper din toată inima că nu. Deodată, doamna Rothman se transformă într-o femeie de afaceri. Trebuie să-ți spun acum cum a murit tatăl tău. Îmi doresc ca tu să nu mă fi rugat acest lucru. Eşti sigur că vrei ca eu să continui?

— Da.

— Bine. Femeia inspiră adânc. Cei din MI6 îl voiau. Era unul dintre cei mai buni oameni ai noştri şi îi antrena pe alții să devină la fel de eficienți ca el. Aşa că au început să-l vâneze. Nu voi intra în detalii, dar i-au întins o capcană în insula Malta. Întâmplarea a făcut ca şi Yassen Gregorovici să fie acolo. A scăpat – dar tatăl tău a fost prins. Noi am presupus că acesta însemna sfârşitul lui şi că nu îl vom mai vedea. Ai putea crede că pedeapsa cu moartea a fost abolită în Marea Britanie, dar – după cum se spune – se mai întâmplă accidente. Dar atunci era în desfăşurare o acțiune… Scorpionul răpise fiul de optsprezece ani al unui înalt

funcționar britanic, un bărbat cu influență deosebită în guvern – sau, cel puțin, aşa am crezut noi. Din nou, e o poveste complicată şi e târziu, aşa că nu-ți voi da toate detaliile. Dar ideea principală este că, dacă tatăl nu făcea tot ce voiam noi, i-am fi ucis fiul.

— Cu asta vă ocupați, nu? întrebă Alex.

— Corupție şi omoruri, Alex! Este o parte din ceea ce facem noi. Oricum, am descoperit repede că funcționarul nu putea face ce voiam. Din nefericire, asta însemna că trebuia să-i ucidem fiul. Nu poți amenința, şi apoi să te răzgândeşti în privința asta, pentru că, dacă o faci, nimeni nu se va mai teme de tine după aceea. Aşa că eram pe cale de a ucide băiatul într-un mod cât mai dramatic posibil. Dar apoi, din senin, MI6 ne-a contactat şi ne-a propus o afacere. Un schimb echitabil. Ni-l înapoiau pe John Rider în schimbul fiului. S-a întrunit Consiliul Director al Scorpionului şi, deşi a fost un vot la limită, am hotărât să acceptăm afacerea. În mod normal, n-am fi permis ca o operațiune să se deruleze în acest fel, dar tatăl tău era extrem de important pentru noi, şi, după cum am spus, eram foarte apropiată de el. Aşa că am hotărât. Urma să facem schimbul la ora şase dimineața – era luna martie. Şi avea să aibă loc pe Podul Albert.

— Martie? În ce an?

— Era acum 14 ani, Alex: pe 13 martie. Tu aveai două luni. Doamna Rothman se aplecă peste masă şi puse o mână pe televizor. Cei din Scorpion au avut mereu obiceiul de a înregistra tot ceea ce fac, explică ea. Există un motiv bun pentru aceasta. Suntem o organizație criminală. Ca urmare, nimeni nu are încredere în noi – nici măcar clienții noştri. Ei presupun că mințim, înşelăm... şi altele. Noi înregistrăm ceea ce facem pentru a dovedi că suntem, în felul nostru, cinstiți. Am filmat schimbul de pe Podul Albert. Dacă fiul înaltului funcționar ar fi fost rănit în vreun fel, am fi putut demonstra că nu se întâmplase din cauza noastră.

Apăsă un buton, şi ecranul prinse viață, arătând imagini de demult, din vremea când Alex avea doar opt săptămâni. Primul cadru arăta Podul Albert, ce se întindea peste o Tamisa rece, având parcul Battersea de o parte şi cartierul

Chelsea de cealaltă. Era ceață. Umezeala plutea în atmosferă.

— Am avut trei camere de filmat, spuse ea. A trebuit să le ascundem cu grijă, căci altfel cei de la MI6 le-ar fi îndepărtat. Dar, după cum vei vedea, acestea spun toată povestea.

Prima imagine. Trei bărbați în costume şi pardesie. Cu ei, un tânăr având mâinile legate în față. Acesta era probabil fiul. Părea mai tânăr de optsprezece ani. Tremura.

— Acum vezi partea sudică a podului, explică doamna Rothman. Aşa se convenise. Agenții noştri aduceau fiul dinspre parc. MI6 şi tatăl tău erau pe celălalt mal. Cei doi trebuiau să traverseze podul, şi schimbul urma să fie făcut. Simplu.

— Nu este circulație, spuse Alex.

— La ora şase dimineața? Oricum ar fi fost puțină, dar cred că MI6 închisese străzile.

Imaginea se schimbă. Alex simți un nod în stomac. Camera de filmat era ascunsă undeva pe pod, sus de tot. I-l arăta pe tatăl său, prima imagine cu John Rider în mişcare pe care Alex o vedea. Purta o haină groasă. Privea în jur, observând totul. Alex îşi dorea ca imaginea să se mărească. Voia să vadă mai mult din figura tatălui său.

— Este metoda clasică de schimb, îi spuse doamna Rothman. Un pod într-o zonă neutră. Cei doi participanți – în acest caz, băiatul şi tatăl tău – sunt pe cont propriu. Nimic n-ar trebui să meargă prost.

Întinse un deget şi apăsă pe butonul „pause”.

— Alex, îl avertiză ea, tatăl tău a murit pe Podul Albert. Ştiu că nu l-ai cunoscut; erai doar un bebeluş când s-a întâmplat asta. Dar nu sunt sigură că e ceva ce trebuie să vezi.

— Arătați-mi! ordonă Alex.

Vocea sa părea foarte distantă.

Doamna Rothman dădu din cap. Apăsă pe butonul „play”.

Imaginea începu să se mişte. Acum se distingea ceva filmat cu o cameră ascunsă, ținută în mână, şi imaginea nu era prea clară. Alex vedea podul şi sute de becuri în aer. Din nou râul şi, la distanță, coşurile mari ale centralei electrice Battersea. Urmă o tăietură de montaj. Acum imaginea nu

mai era tremurată, iar cadrul, mult mai larg, ca şi cum s-ar fi filmat dintr-o barcă.

Cei trei bărbaţi cu fiul înaltului funcţionar se găseau la un capăt. Tatăl său, la celălalt. Alex distingea trei indivizi în spatele său; probabil că aceştia lucrau pentru MI6. Calitatea imaginii era proastă. Abia se crăpa de ziuă, aşa că lumina era slabă. Apa nu avea culoare. Probabil că fusese dat semnalul, pentru că tânărul începu să înainteze. În acelaşi timp, John Rider părăsi celălalt grup, de asemenea cu mâinile legate în faţă.

Alex îşi dorea să întindă mâna şi să atingă ecranul. Îşi privea tatăl cum păşeşte către cei trei bărbaţi din Scorpion. Dar figura din imagini avea doar un centimetru mărime. Alex ştia că era tatăl său. Faţa era cea din fotografiile pe care le văzuse. Dar se afla prea departe. Nu putea vedea dacă John Rider zâmbea sau era nervos. Oare bănuia ce urma să se întâmple?

John Rider şi fiul înaltului funcţionar se întâlniră la jumătatea podului. Se opriră, şi păreau să-şi vorbească unul altuia, dar singurul sunet al filmului era ropotul ploii şi zgomotul maşinilor ce treceau ocazional. Apoi începură din nou să meargă. Fiul se afla în partea nordică a podului, partea controlată de cei de la MI6. John Rider se îndrepta către sud, ceva mai repede acum, către bărbaţii ce aşteptau.

— Acum se întâmplă, spuse încet doamna Rothman.

Tatăl lui Alex aproape că alerga. Probabil simţise că era ceva în neregulă. Se deplasa ciudat, cu mâinile încă legate în faţă. Pe partea nordică a podului, unul dintre cei de la MI6 scoase un transmiţător radio şi vorbi repede. O secundă mai târziu, urmă o singură împuşcătură. John Rider păru că se împiedică, şi Alex îşi dădu seama că fusese atins în spate. Mai făcu doi paşi, se răsuci şi se prăbuşi.

— Vrei să opresc înregistrarea, Alex?

— Nu.

— Este un cadru luat mai de aproape…

Camera era acum îndreptată în jos. Alex îşi vedea tatăl zăcând pe o parte. Cei trei bărbaţi din Scorpion scoaseră armele. Alergau, ţintind către fiul înaltului funcţionar. Alex

se întreba de ce. Adolescentul nu avea nimic de-a face cu ceea ce tocmai se întâmplase. Dar apoi înțelese. MI6 îl împuşcase pe John Rider. Nu-şi respectaseră partea de învoială. Aşa că şi fiul trebuia să moară.

Dar acesta reacționase incredibil de repede. Alerga deja, cu capul în jos. Părea să ştie exact ce se întâmpla. Unul dintre bărbații din Scorpion trase şi rată. Urmă o explozie, o mitralieră deschise focul. Alex văzu gloanțe ce ricoşau din balustradele metalice ale podului. Becurile se sparseră. Păreau să sară bucăți din asfalt. Bărbații ezitară şi se retraseră. Între timp, adolescentul ajunsese la capătul podului. O maşină se repezi înainte, apărând de nicăieri. Alex văzu cum uşa se deschide şi băiatul este tras înăuntru.

Doamna Rothman opri filmul.

— Se pare că MI6 dorea băiatul înapoi, dar nu erau pregătiți să plătească acest lucru cu libertatea tatălui tău, spuse ea. Ne-au tras pe sfoară şi l-au împuşcat sub ochii noştri. Ai văzut şi singur.

Alex nu spuse nimic. Camera părea să se fi întunecat, şi umbre apăreau din colțuri. Simțea o răceală cuprinzându-l din creştet până în tălpi.

— Mai e o parte finală a filmului, continuă doamna Rothman. Nu-mi place să te văd aşa, Alex. Nu-mi place că trebuie să-ți arăt asta. Dar ai văzut deja până aici; poți vedea şi restul.

Ultima secțiune a filmului relua momentele finale ale vieții lui John Rider. Încă o dată era în picioare, începând să alerge în timp ce fiul înaltului funcționar se grăbea în direcția opusă.

— Priveşte la agentul MI6 care a dat ordinul de a trage, spuse doamna Rothman.

Alex privi figurile în miniatură de pe pod.

Doamna Rothman arătă cu degetul.

— Am mărit imaginea pe calculator.

Camera se apropie, şi acum Alex putea vedea că agentul MI6 cu transmițătorul era de fapt o femeie, care purta un pardesiu negru.

— Putem să apropiem mai mult.

Camera mări imaginea.

— Şi mai mult.

Aceeaşi acțiune, repetată a treia şi a patra oară. Femeia scoțând radiotransmițătorul. Dar acum chipul ei umplea ecranul. Alex vedea degetele femeii ținând dispozitivul în fața gurii. Nu avea sonor, dar îi văzu buzele mişcându-se, dând ordinul, şi înțelese perfect ceea ce spusese.

„Împuşcați-l!"

— Era un lunetist într-o clădire de birouri pe malul nordic al Tamisei, îi spuse doamna Rothman. A fost doar o problemă de sincronizare. Femeia pe care o vezi a condus operațiunea. A fost unul dintre primele ei succese în domeniu, unul dintre motivele pentru care a fost promovată. O cunoşti.

Alex ştiu pe dată. Era cu 14 ani mai tânără, dar nu se schimbase atât de mult. Şi putea recunoaşte foarte uşor părul negru – tuns scurt –, fața palidă, ca de femeie de afaceri, ochii negri care parcă aparțineau unui corb.

Doamna Jones, şeful Operațiunilor Speciale de la MI6.

Doamna Jones, care era acolo la prima recrutare a lui Alex şi care pretinsese că îi era prietenă. Când el se reîntorsese la Londra, rănit şi epuizat după confruntarea cu Damian Cray, ea venise să îl caute şi încercase să îl ajute. Spunea că era îngrijorată în privința lui. Şi în tot acest răstimp mințise! Stătuse lângă el, zâmbise, ştiind că luase viața tatălui său la câteva săptămâni după naşterea lui Alex.

Doamna Rothman stinse televizorul.

Urmă o tăcere lungă.

— Mi-au spus că a murit într-un accident de avion, murmură Alex cu un glas care nu era al lui.

— Bineînțeles. Nu voiau să ştii.

— Ce s-a întâmplat cu mama mea? Simți o umbră de speranță. Dacă mințiseră în privința tatălui său, poate că mama sa nu era moartă. Putea fi posibil? Oare mama sa era undeva în Anglia, încă în viață?

— Îmi pare foarte rău, Alex! *A fost* un accident aviatic. S-a petrecut câteva luni mai târziu. Era un avion particular, iar mama ta călătorea singură către Franța. Doamna Rothman puse o mână pe brațul lui. Nimic nu poate compensa ce ți s-a

întâmplat, toate minciunile care ți s-au spus... Dacă vrei să te întorci în Anglia, la şcoală, voi înțelege. Sunt sigură că vrei să uiți totul despre noi. Dar, dacă te consolează cu ceva, să ştii că l-am adorat pe tatăl tău. Încă mi-e dor de el. Acesta este ultimul lucru pe care mi l-a trimis, chiar înainte de a fi luat prizonier în Malta.

Deschise un al doilea dosar şi scoase o vedere. Arăta o fâşie de coastă, cu soarele apunând. Erau doar câteva rânduri, scrise de mână.

Draga mea Julia,
Este foarte greu fără tine. De-abia aştept să fim din nou împreună în Palatul Văduvei.
John R.

Alex recunoscu scrisul, deşi nu-l mai văzuse vreodată, şi, în acea clipă, orice îndoială dispăru.

Scrisul aparținea tatălui său.

Dar era identic cu al său.

— Este foarte târziu, spuse doamna Rothman. Chiar trebuie să mergi la culcare. Putem relua discuția mâine.

Alex privi ecranul ca şi cum s-ar fi aşteptat ca doamna Jones să-şi fi bătut joc de el timp de paisprezece ani, distrugându-i viața chiar înainte de a începe cu adevărat.

— Vreau să mă alătur Scorpionului, spuse el.

— Eşti sigur?

— Da.

„Mergi la Veneția. Găseşte Scorpionul. Găseşte-ți destinul", asta îi spusese Yassen. Şi asta se întâmplase. Se hotărâse. Nu putea da înapoi.

CUM SĂ UCIZI

Insula se afla la doar câțiva kilometri de Veneția, dar fusese uitată de o sută de ani. Se numea Malagosto şi avea forma unei luni convexe şi numai câteva sute de metri lungime. Existau şase clădiri pe insulă, înconjurate de iarbă şi de plopi, şi toate păreau părăsite. Cea mai mare dintre ele fusese o mănăstire, construită în jurul unei curți, cu o clopotniță din cărămidă roşie, înclinată uşor, alături. Mai era un spital în ruine şi nişte clădiri ce păreau a fi blocuri cu apartamente cu ferestre sparte şi cu găuri în acoperiş. Câteva bărci treceau pe lângă Malagosto, dar nu acostau niciodată acolo. Era interzis. Iar locul avea o reputație proastă.

Cândva existase pe insulă o comunitate mică, prosperă. Dar asta se întâmplase cu mult timp în urmă, în Evul Mediu. Insula fusese devastată în anul 1380, în timpul războiului cu Genova, şi după aceea fusese folosită pentru victimele ciumei. „Strănută în Veneția, se spunea, şi vei ajunge în Malagosto.” Când ciuma dispăruse, devenise centru de carantină, iar apoi, în secolul optsprezece, sanatoriu. În final, fusese abandonată şi lăsată în paragină. Dar erau pescari care pretindeau că, în nopțile reci de iarnă, se puteau încă auzi țipetele şi râsetele demente ale nebunilor care fuseseră ultimii rezidenți ai insulei.

Malagosto reprezenta baza perfectă pentru Centrul de Antrenamente al Scorpionului. Cumpăraseră insula în leasing de la guvernul italian, la jumătatea anilor 1980, şi de atunci se aflau acolo. Dacă întreba cineva ce se întâmpla acolo, i se spunea că acum era un centru de afaceri unde avocați, bancheri şi directori puteau veni pentru tot felul de întâlniri. Era, bineînțeles, o minciună. Scorpionul trimitea noii recruți la şcoala pe care o aveau în Malagosto. Acolo învățau cum să ucidă.

Alex Rider stătea în partea din față a bărcii cu motor, privind cum se apropiau de insulă. Era aceeaşi ambarcațiune care îl atrăsese către Palatul Văduvei, şi scorpionul argintiu strălucea în lumina soarelui. Nile stătea față în față cu el,

relaxat, îmbrăcat în pantaloni albi şi într-o jachetă sport.

— Am petrecut trei luni antrenându-mă aici, strigă el pentru a acoperi zgomotul motorului. Dar asta la mult timp după tatăl tău.

Alex dădu din cap, dar nu spuse nimic. Vedea clopotnița ridicându-se peste vârfurile copacilor. Vântul îi răvăşea părul şi apa îi sărea în ochi.

Julia Rothman părăsise Positano înaintea lor în acea dimineață, întorcându-se la Veneția, unde era implicată în ceva ce necesita prezența ei. Se întâlniseră pe fugă după micul dejun, şi de data aceasta femeia fusese mai serioasă. Alex avea să petreacă următoarele zile în Malagosto, spusese ea; nu pentru antrenamente complete, ci pentru o verificare inițială, care includea examinarea medicală, testarea psihologică şi o vedere de ansamblu asupra stării sale fizice şi asupra aptitudinilor. Îi oferea şi ceva timp lui Alex pentru a reflecta asupra deciziei lui.

Dar Alex nu se mai gândea la asta. Se hotărâse, şi, în ceea ce-l privea, nimic altceva nu conta. Seara trecută avusese ca rezultat un singur lucru bun. Nu-i uitase pe Tom Harris şi pe fratele acestuia. Ei nu ştiau nimic de el de când intrase la Consanto, cu o după-amiază înainte – şi mai era şi problema întregului echipament al lui Jerry, lăsat pe acoperiş. Dar doamna Rothman promisese să aibă grijă de asta, iar Alex îi reamintise.

— Sună-i, spusese ea. Pe lângă cele discutate, nu vrem să se îngrijoreze în privința ta şi să tragă alarma. În ceea ce priveşte paraşuta şi celelalte, ți-am spus deja. Îi voi trimite fratelui prietenului tău un cec pentru a acoperi costurile. Cinci mii de euro? Cred că e de ajuns. Femeia zâmbise. Vezi, Alex? La asta mă refer. Vrem să avem grijă de tine.

După ce ea plecase, Alex îl sunase pe Tom din camera sa. Tom fusese încântat să îl audă.

— Te-am văzut aterizând, şi am ştiut că ai aterizat bine, spuse el. Apoi nu s-a întâmplat nimic ceva vreme. Şi, dintr-odată, întregul loc a sărit în aer! A fost din vina ta?

— Nu chiar, spuse Alex.

— Unde eşti?

— Sunt în Positano. Sunt bine. Tom, ascultă...

— Ştiu. Vocea lui Tom era lipsită de inflexiuni. Nu te întorci la şcoală.

— Deloc.

— E MI6 din nou?

— Într-un fel. Îți voi spune într-o zi. Era o minciună. Alex ştia că nu avea să-şi mai vadă vreodată prietenul. Spune-i lui Jerry că va primi în curând un cec pentru a compensa distrugerea echipamentului. Şi mulțumeşte-i din partea mea.

— Cum rămâne cu Brookland?

— Ar fi mai simplu dacă ai spune că nu m-ai văzut. În ceea ce-i priveşte, am dispărut în Veneția, şi cu asta, basta.

— Alex... e ceva ciudat în vocea ta. Sigur eşti în regulă?

— Sunt bine, Tom. La revedere!

Închise, şi imediat simți un val de tristețe. Tom era ultima legătură cu lumea pe care o cunoscuse – şi tocmai încheiase convorbirea.

Barca acostă. Era un ponton, bine ascuns într-un şir de stânci, astfel încât nimeni nu putea fi văzut venind sau plecând de pe insulă. Nile sări pe țărm. Avea grația unui balerin. Alex observase acelaşi lucru şi la Yassen Gregorovici.

— Pe aici, Alex!

Alex îl urmă. Cei doi păşiră pe o alee şerpuind printre pomi. O vreme clădirile rămaseră ascunse.

— Îți pot mărturisi ceva? întrebă Nile. Îi zâmbi prietenește lui Alex. Am fost încântat că ai decis să ni te alături. Este nemaipomenit să te avem de partea învingătorilor!

— Mulțumesc.

— Dar sper să nu te răzgândeşti niciodată, Alex! Sper să nu încerci să ne păcăleşti, sau aşa ceva. Sunt sigur că nu o vei face. Dar, după ce s-a întâmplat la Palatul Văduvei, nu mi-ar plăcea să fiu din nou nevoit să-ți vin de hac.

— Da. Nu a fost prea distractiv ultima dată, încuviință Alex.

— M-ar supăra chiar foarte tare. Doamna Rothman se aşteaptă la lucruri mari de la tine. Sper să n-o dezamăgeşti!

Trecuseră prin pădurice, şi apoi apăru mănăstirea, cu pereții scorojiți de vreme şi de nepăsare. Era o uşă grea din

lemn şi una mai mică, încorporată în aceasta, iar lângă, singurul semn care arăta că poate totuşi clădirea fusese adaptată timpurilor moderne: o mini-tastatură numerică şi o cameră video. Nile tastă un cod. Se auzi un bâzâit, şi uşa mai mică se deschise.

— Bine ai revenit la şcoală! anunță Nile.

Alex ezită. Noul trimestru la Brookland avea să înceapă în câteva zile. Şi iată-l gata să intre într-o şcoală total diferită. Dar era prea târziu pentru a se răzgândi. Călca pe urmele pe care tatăl său le lăsase pentru el.

Nile aştepta. Alex intră.

Se trezi într-o curte deschisă, cu peristiluri în trei părți şi cu clopotnița ridicându-se în a patra. Solul era un pătrat de iarbă cu doi chiparoşi unul lângă celălalt, la un capăt. Un acoperiş de țiglă era înclinat, acoperind aleile, ca la un teren de tenis de modă veche. Cinci bărbați îmbrăcați în haine albe stăteau în jurul unui instructor, un bărbat mai în vârstă îmbrăcat în negru. Când Alex şi Nile intrară, ei înaintară la unison, loviră cu pumnii în aer şi strigară – *kiai,* strigătul pe care Alex îl ştia de la karate.

— Uneori, la uciderea tăcută, nu e posibil să strigi, spuse instructorul. Vorbea cu accent rusesc sau est-european. Dar țineți minte puterea strigătului *kiai* în tăcere. Folosiți-l pentru a vă duce chi[4]-ul în zona de luptă. Nu-i subestimați puterea în momentul uciderii.

— Acesta este profesorul Yermalov, îi spuse Nile lui Alex. El m-a antrenat şi pe mine când am fost aici. Nu vrei să-l superi cu ceva, Alex! L-am văzut terminând o luptă cu un singur deget. Rapid precum un şarpe şi cam la fel de prietenos...

Traversară curtea şi intrară pe sub o arcadă într-o cameră mare cu o podea din mozaic multicolor, cu ferestre ornate, cu stâlpi şi cu îngeri din lemn gravați în pereți. Acesta probabil

[4] Cuvânt chinezesc folosit pentru a descrie „energia naturala a Universului". Această energie, deşi numită „naturală", este mai degrabă spirituala sau supranaturala şi este o parte a sistemului chinez de convingeri metafizice (n.red.).

fusese cândva un loc de rugăciune; acum era folosit ca loc de întâlnire, cu mese lungi, canapele moderne şi un hol ce ducea spre o bucătărie, în spate. Tavanul era boltit şi păstra rămăşiţele unei fresce. Şi aici fuseseră îngeri, dar se şterseseră de multă vreme.

La capătul celălalt era o uşă. Nile se duse într-acolo şi ciocăni.

— *Entrez!*

Vocea, care vorbea în franceză, era prietenoasă.

Intrară într-o încăpere înaltă, octogonală. Pe cinci dintre cei opt pereţi erau înşirate cărţi. Tavanul, vopsit în albastru cu stele argintii, avea cel puţin douăzeci de metri înălţime. Exista o scară pe roţi ce ajungea până la rafturile de sus. Două ferestre dădeau înspre pădurea de-afară, dar lumina era blocată în mare parte de frunziş, şi un candelabru din fier cu vreo doisprezece becuri electrice atârna pe un lanţ greu. Centrul camerei era ocupat de un birou ce părea solid, cu două scaune antice în faţă şi cu unul în spate. Pe al treilea scaun şedea un bărbat mic, rotofei, în costum cu vestă. Lucra la un laptop, cu degetele butucănoase tastând cu mare viteză. Se uita la ecran prin ochelari cu rame aurii. Avea o barbă neagră îngrijită, ce se îngusta într-un punct de sub bărbie. Părul îi era şi el negru.

— Alex Rider! Te rog... intră. Bărbatul privi în sus de după computer, evident încântat. Te-aş fi recunoscut din prima! L-am cunoscut pe tatăl tău foarte bine, şi arăţi exact ca el. În afara unui uşor accent francez, engleza sa era perfectă. Mă numesc Oliver d'Arc. Sunt, ai putea spune, directorul acestei instituţii: profesorul-şef. Tocmai mă uitam la informaţiile despre tine de pe internet.

Alex se aşeză pe unul dintre scaunele antice.

— N-aş fi crezut că sunt postate pe internet, comentă el.

— Depinde ce motor de căutare foloseşti. D'Arc îi zâmbi şiret lui Alex. Ştiu că doamna Rothman ţi-a spus că tatăl tău a fost instructor aici. Am lucrat cu el, şi îmi era prieten bun, dar n-am visat niciodată că într-o bună zi am să-i întâlnesc fiul. Şi Nile este cel care te aduce! Nile a absolvit aici acum câţiva ani. A fost un elev eminent, al doilea din clasa lui.

Alex îl privi pe Nile, şi pentru prima dată văzu pe chipul bărbatului o sclipire de enervare. Îşi aminti ce spusese doamna Rothman... ceva despre Nile, cum că avea o slăbiciune... şi se întrebă ce îl oprise să devină primul.

— Ți-e sete după călătorie? întrebă d'Arc. Te pot servi cu ceva? Un sirop de grenadine, poate?

Alex tresări. Sucul roşu era băutura sa preferată când se afla în Franța. Oare d'Arc aflase şi asta de pe internet?

— Asta bea întotdeauna tatăl tău, explică d'Arc, citindu-i parcă gândurile.

— Mi-e bine aşa, mulțumesc!

— Atunci să-ți spun programul. Nile te va prezenta celorlalți elevi care se află aici, la Malagosto. Niciodată nu sunt mai mult de cincisprezece, şi în acest moment avem unsprezece. Nouă bărbați şi două femei. Li te vei alătura, şi în următoarele zile îți vom examina progresul. În final, dacă voi considera că ai abilitățile necesare pentru a te alătura Scorpionului, voi scrie un raport şi adevăratul tău antrenament va începe. Însă nu am niciun dubiu, Alex. Eşti foarte tânăr, ai doar paisprezece ani. Dar eşti fiul lui John Rider, şi el era cel mai bun.

— Trebuie să vă spun ceva, începu Alex.

— Te rog! Spune.

D'Arc se lăsă pe spate, radiind de mulțumire.

— Vreau să fac parte din Scorpion. Vreau să fiu parte din ceea ce faceți. Dar trebuie să ştiți că nu cred că aş putea ucide pe cineva. I-am spus doamnei Rothman, şi nu m-a crezut. Ea a afirmat că aş face doar ce făcea şi tatăl meu, dar ştiu cum sunt eu construit pe dinăuntru, şi sunt diferit de el.

Alex nu era sigur de cum va reacționa d'Arc. Dar bărbatul părea total lipsit de griji.

— Sunt multe activități ale Scorpionului care nu implică asasinate, spuse el. Ai putea fi foarte folositor pentru noi, de exemplu, în materie de şantaj. Sau pentru curierat. Cine ar putea suspecta că un tânăr de paisprezece ani ar căra droguri sau explozibil? Dar e devreme, Alex! Trebuie să ai încredere în noi. Vom descoperi ce poți şi ce nu poți face şi vom găsi activitățile care ți se potrivesc cel mai bine.

— Eu aveam optsprezece ani când am ucis prima dată, adăugă Nile. Doar cu patru ani mai mult decât ai tu acum.

— Dar, Nile, tu ai fost întotdeauna excepțional, spuse d'Arc mieros.

Se auzi o bătaie în uşă, şi o femeie intră. Era thailandeză, delicată şi cu câțiva centimetri mai scundă decât Alex. Avea ochi negri, inteligenți, şi buze ce păreau a fi trasate cu penelul unui artist. Se opri şi făcu salutul tradițional al thailandezilor, împreunând mâinile ca la rugăciune şi aplecând capul.

— *Sawasdee,* Alex, spuse ea. Mă bucur să te cunosc.

Avea o voce plăcută şi, ca şi directorul, vorbea engleza excelent.

— Aceasta este domnişoara Binnag, spuse d'Arc.

— Mă cheamă Eijit. Dar îmi poți spune Jet. Am venit să te conduc în camera ta.

— Te poți odihni în după-amiaza aceasta, şi ne vedem din nou la cină. D'Arc se ridică. Era foarte scund. Barba lui ascuțită de-abia trecuse de nivelul biroului. Mă bucur foarte mult că eşti aici, Alex! Bine ai venit la Malagosto!

Femeia numită Jet îl conduse pe Alex în afara camerei, înapoi în holul principal, şi apoi pe un coridor cu un tavan înalt boltit şi cu pereți de ipsos goi.

— Ce faceți aici? întrebă Alex.

— Predau botanica.

— Botanica?

Nu-şi putu ascunde mirarea.

— Este o parte foarte importantă a programei, răspunse Jet. Sunt multe plante care pot fi folositoare în munca noastră. Tufa de leandru, de exemplu. Se poate obține din ea o otravă asemănătoare cu digitalina extrasă din frunze, şi aceasta paralizează sistemul nervos şi cauzează moartea. Fructele vâscului pot fi şi ele fatale. Trebuie să înveți cum să cultivi plantele otrăvitoare. Acestea pot ucide un om. Mâine poți veni în sera mea, Alex. Fiecare floare de acolo este un prilej de înmormântare.

Ea vorbea foarte pe şleau. Alex simțea un fel de stânjeneală. Dar nu spuse nimic.

Trecură printr-o clasă care odată fusese probabil o capelă – decorată şi ea cu fresce şi lipsită de ferestre. Un alt profesor, cu păr sur şi cu o figură dură, bătută de vreme, stătea în faţa tablei vorbindu-le câtorva studenţi, dintre care două femei. Pe tablă era o diagramă complicată, şi fiecare student avea în faţă ceva ce semăna cu o cutie de trabucuri.

— ...Şi puteţi duce circuitul principal prin capac şi înapoi în explozibil, spunea el. Şi exact aici, în faţa încuietorii, pun mereu comutatorul.

Jet se opri puţin la uşă.

— Acesta este domnul Ross, şopti ea. Specialistul tehnic. Îţi este compatriot, din Glasgow. Îl vei cunoaşte diseară.

Continuară să meargă. În spatele său, Alex îl auzi pe domnul Ross vorbind din nou.

— Vă rog să vă concentraţi, domnişoară Craig! N-am vrea să ne faceţi pe toţi să sărim în aer...

Părăsiră clădirea principală şi merseră la cel mai apropiat bloc de apartamente pe care Alex îl văzuse din barcă. Din nou, clădirea părea în paragină din afară, dar era elegantă şi modernă pe dinăuntru. Jet îl conduse pe Alex într-o cameră cu aer condiţionat, la etajul doi. Încăperea era pe două niveluri, iar din patul foarte mare se vedea un living cu canapele şi cu un birou. Erau ferestre franţuzeşti şi un balcon cu vedere înspre mare.

— Mă întorc să te iau la ora cinci, îi spuse Jet. Ai întâlnire cu asistenta medicală. Doamna Rothman vrea să ţi se facă un consult complet. Ne întâlnim să bem ceva înainte de cină, care este devreme, la şapte. Avem un exerciţiu nocturn diseară; studenţii fac scufundări. Dar, nu te îngrijora, tu nu vei participa.

Se înclină din nou şi ieşi cu spatele din cameră. Alex rămase singur. Se aşeză pe una din canapele, observând că în cameră erau un frigider, un televizor şi chiar şi un Playstation 2 – puse probabil pentru el.

În ce se băgase? Oare făcuse bine? Gânduri negre îi trecură prin minte, dar le alungă. Îşi aminti de film, de imaginile groaznice pe care le văzuse. Doamna Jones rostind ordinul în transmiţător. Închise ochii.

Afară, valurile se spărgeau de țărm, iar studenții, în echipamentele lor albe, treceau încă o dată prin ritualul uciderii tăcute.

La peste 1100 de kilometri depărtare, femeia care fusese atât de prezentă în gândurile lui Alex examina o fotografie. Exista o singură foaie de hârtie ataşată acesteia, şi ambele erau ştampilate cu cuvintele TOP SECRET, în roşu. Femeia ştia ce însemna fotografia. Avea un singur lucru de făcut. Dar o dată în viață – şi pentru ea era cu adevărat prima dată – era ezitantă. Nu-şi putea permite să lase emoțiile să intervină. Atunci se fac greşeli, şi în meseria ei ar fi reprezentat un dezastru. Dar chiar şi aşa...

Doamna Jones îşi scoase ochelarii de citit şi se frecă la ochi. Primise fotografia şi raportul în urmă cu câteva minute. De atunci dăduse două telefoane, sperând că totul fusese o greşeala. Dar nu exista niciun dubiu. Dovada se afla chiar în fața ei. Se întinse şi apăsă un buton de la telefon, apoi începu să vorbească.

— William, domnul Blunt e în birou?

Într-un birou de afară, asistentul ei personal, William Dearly, privi ecranul computerului său. Avea 23 de ani şi absolvise Cambridge; era într-un scaun cu rotile.

— Încă n-a părăsit clădirea, doamnă Jones.

— Are vreo întâlnire?

— Nimic programat.

— Bine. Mă duc la el acum.

Trebuia să o facă. Doamna Jones lua fotografia şi hârtia scrisă şi păşi pe coridorul de la etajul 16 al clădirii care părea a fi o bancă internațională, dar care era de fapt cartierul general al Departamentului de Operațiuni Speciale de la MI6. Alan Blunt era superiorul ei direct. Se întreba cum va reacționa el la aflarea veştii că Alex Rider se alăturase Scorpionului.

Biroul lui Blunt era la capătul coridorului şi avea vedere către Liverpool Street. Doamna Jones intră fără să bată. Nu era nevoie să o facă. William sunase deja să anunțe că soseşte. Şi, cu siguranța, Blunt nu păru surprins când ea

intră. Nu că fața lui rotunda, ciudat de inexpresiva, ar fi trădat vreodată vreo emoție. Şi el citea un raport, gros de câțiva centimetri. Ea putu vedea că bărbatul făcuse însemnări folosind un stilou cu cerneală verde, pentru a sări imediat în ochi.

— Da? întreba el în timp ce ea se aşeza.

— Asta tocmai a venit de la SatInt. M-am gândit că trebuie să vezi.

SatInt era serviciul de informații prin satelit.

Îi întinse hârtia.

Doamna Jones îl privi cu atenție pe Alan Blunt în timp ce acesta citea foaia. Îi fusese adjunctă în ultimii şapte ani şi lucrase cu el zece ani înainte de asta. Nu fusese niciodată acasă la Blunt. Nu-i cunoscuse soția. Dar probabil că-l cunoştea mai bine decât oricine din clădire. Şi era îngrijorată în privința lui. De curând făcuse o greşeală imensă, refuzând să-l creadă pe Alex când acesta venise la el în chestiunea cu Damian Cray. Drept rezultat, Cray se aflase la câteva minute de a distruge jumătate din lume. Blunt fusese aspru criticat de către ministrul de interne, dar era ceva mai mult decât faptul că îi fusese greu să accepte această umilire. Problema era că el, şeful Departamentului Operațiuni Speciale, fusese depăşit de un băiat de paisprezece ani. Doamna Jones se întreba cât de mult va mai rezista.

Acum examina fotografia, fără să clipească în spatele ramelor de oțel ale ochelarilor. Aceasta arăta două persoane, un bărbat şi un băiat, care coborau dintr-o barcă. Fusese făcută la Malagosto şi mărită de mai multe ori. Ambele fețe erau încețoşate.

— Alex Rider? întrebă Blunt.

Vocea sa nu avea nicio inflexiune.

— Poza a fost făcută de un satelit spion, spuse doamna Jones. Dar Smithers a procesat-o printr-un computer de-al său şi e cu siguranță el.

— Cine e bărbatul de lângă Alex?

— Credem că ar putea fi un agent de-al Scorpionului numit Nile. E greu de spus. Fotografia e alb-negru, dar aşa e şi bărbatul. Am adunat informații despre el.

— Trebuie să deducem că Rider a schimbat tabăra?

— Am vorbit cu menajera lui, americanca... Jack Starbright. Se pare că Alex a dispărut acum patru zile dintr-o excursie în Veneția.

— A dispărut unde?

— Nu ştia. E surprinzător că nu a luat legătura cu ea. Este cea mai apropiată prietenă a lui.

— Este posibil ca băiatul să fi avut ceva de-a face cu Scorpionul şi să fi fost luat cu forța?

— Aş vrea să cred asta. Doamna Jones oftă. Acest lucru nu putea fi totuşi împiedicat mult timp. Dar există şansa ca Yassen Gregorovici să fi reuşit să vorbească cu Alex înainte de a muri. Când l-am întâlnit pe Alex după afacerea cu Cray, mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Cred că Yassen i-a spus ceva despre John Rider.

— Podul Albert.

— Da.

— Asta ar pica foarte prost.

Urmă o tăcere lungă. Doamna Jones ştia că Blunt se gândea la zeci de posibilități, luând-o în considerație şi eliminând-o pe fiecare în câteva secunde. Nu mai cunoscuse pe nimeni cu o minte aşa de analitică.

— Scorpionul nu a fost prea activ în ultimul timp, spuse el.

— Este adevărat. A fost foarte liniştit. Credem că poate fi implicat într-un sabotaj de la Consanto Enterprises, lângă Amalfi, ieri-seară.

— Cei cu compania biomedicală?

— Da. Tocmai am primit rapoartele şi ne uităm peste ele. Poate fi o legătură.

— Dacă Scorpionul îl are pe Alex, îl va folosi împotriva noastră.

— Ştiu.

Blunt se uită pentru ultima oară la fotografie.

— Aici e Malagosto, spuse el. Şi asta înseamnă că nu e prizonierul lor. Îl antrenează. Cred că ar trebui să începem imediat acțiunile de asigurare a protecției în ceea ce te priveşte.

— Şi cu tine cum rămâne?

— Eu n-am fost pe Podul Albert. Lăsă jos fotografia din mână. Vreau toți agenții locali din Veneția puşi în alertă imediată, şi mai bine am contacta aeroporturile şi toate punctele de intrare în Marea Britanie. Îl vreau pe Alex Rider aici.

— Nevătămat.

Cuvântul fu rostit ca o provocare. Blunt o privi cu ochi goi.

— Cu orice preț.

CLOPOTNIȚA

— Deci spune-mi, Alex, ce vezi?

Alex era aşezat într-un scaun din piele într-o cameră goală, vopsită în alb, aflată undeva în spatele mănăstirii. Era aşezat la un birou, față în față cu un bărbat de vârstă medie care zâmbea. Numele bărbatului era Karl Steiger şi, deşi vorbea cu un uşor accent german, venise pe insulă din Africa de Sud. Era psihiatru şi o arăta – cu ochelari cu rame de argint, păr subțiat şi ochi mai degrabă iscoditori decât prietenoşi. Doctorul Steiner ținea un carton alb cu o formă neagră desenată pe el. Forma nu arăta a nimic; era doar un şir de bule. Dar Alex trebuia să le poată interpreta.

Se gândi o secundă. Ştia că acesta era testul Rorschach; văzuse ceva într-un film. Presupuse că era important. Dar nu era sigur că vedea ceva anume pe carton. În cele din urmă, vorbi.

— Presupun că este un bărbat care zboară în înaltul cerului, sugeră el. Poartă un rucsac.

— Excelent! Foarte bine! Doctorul Steiner puse cartonul jos şi ridică altul. Dar acesta?

A doua formă era mai uşoară.

— Este o minge de fotbal care se umflă, spuse Alex.

— Bine, mulțumesc.

Doctorul Steiner puse jos al doilea carton, şi pentru o clipă în birou se făcu linişte. Afară Alex auzi împuşcături. Ceilalți studenți erau la poligonul de tragere. Dar acesta nu se vedea pe fereastră. Poate că psihiatrul alesese acea cameră tocmai din acest motiv.

— Deci cum te acomodezi? întrebă doctorul Steiner.

Alex ridică din umeri.

— Bine.

— Nu ai nicio temere? Nimic despre care să vrei să vorbeşti?

— Nu. Sunt bine, mulțumesc, domnule Steiner.

— Bine. Asta e bine.

Psihiatrul părea hotărât să aibă o atitudine pozitivă. Alex

se întreba dacă interviul se terminase, dar apoi bărbatul deschise un dosar.

— Am raportul tău medical aici, spuse el.

Pentru o secundă, Alex deveni agitat. Fusese examinat din punct de vedere fizic în prima lui zi pe insulă. Dezbrăcat până la piele, fusese supus unei serii de teste de către o asistentă italiană care vorbea puțină engleză. I se luaseră mostre de sânge şi de urină, i se măsuraseră presiunea arterială şi pulsul, i se verificaseră vederea, auzul şi reflexele. Se întreba acum dacă găsiseră ceva în neregulă.

Dar doctorul Steiner zâmbea încă.

— Eşti într-o formă foarte bună, Alex, comentă el. Mă bucur că ai avut grijă de tine. Nu prea multă mâncare de la fast-food. Fără țigări. Impresionant.

Deschise un sertar şi scoase o seringă hipodermică şi o fiolă. Alex privi cum acesta bagă acul în fiolă şi umple seringa.

— Ce este aceea? întrebă Alex.

— Conform raportului tău medical, eşti cam epuizat. Presupun că e de aşteptat după tot ce ți s-a întâmplat. Şi cred că este foarte solicitant să fii aici pe insulă. Asistenta a sugerat nişte vitamine. Asta este. Ținu acul în sus la lumină şi scoase puțin din lichidul gălbui prin vârf. Vrei să-ți sufleci mâneca?

Alex ezită.

— Credeam că sunteți psihiatru, spuse el.

— Sunt cât se poate de calificat să-ți fac o injecție, îl asigură doctorul Steiner. Ridică un deget acuzator. N-ai să-mi spui că ți-e teamă de o mică înțepătură!?

— N-aş spune asta, mormăi Alex.

Îşi suflecă mâneca.

Două minute mai târziu, era afară, în spate.

Lipsise de la exercițiile de trageri din cauza examinării medicale, şi se alătură celorlalți studenți la poligonul de trageri. Acesta era pe partea vestică a insulei – partea care nu se vedea din Veneția. Deşi Scorpionul avea permisiunea de a se afla pe Malagosto, nu voiau să atragă atenția asupra lor cu sunetul focurilor de armă, iar pădurea le asigura

intimitatea. Era o fâşie de insulă lungă şi plană pe care nu creştea nimic în afară de iarbă sălbatică, iar şcoala construise un oraş, cu birouri şi cu magazine, dar doar de faţadă, ca la un studio de filmare. Alex fusese deja de două ori aici, folosind o armă pentru a trage la ţinte din hârtie – inele negre cu ţintă în mijloc – care apăreau la ferestre şi la uşi.

Gordon Ross, specialistul tehnic cu păr sur care părea să fi deprins toate apucăturile din cele mai dure închisori din Scoţia, era responsabil de poligonul de trageri. El dădu din cap când Alex se apropie.

— Bună ziua, domnule Rider. Cum a fost vizita la psihiatru? Ţi-a zis că eşti nebun? Dacă nu, mă întreb ce naiba cauţi aici!?

Câţiva alţi studenţi stăteau în jurul lui, descărcând şi reglându-şi armele. Alex îi ştia pe toţi de acum. Era acolo Klaus, un mercenar german care se antrenase cu talibanii în Afganistan. Walker, care petrecuse cinci ani la CIA, în Washington, înainte de a decide că ar putea câştiga mai mult lucrând de partea cealaltă. Una din cele două femei devenise destul de apropiată de Alex, şi el se întrebase dacă fusese special aleasă pentru a avea grijă de el. Se numea Amanda şi fusese soldat în armata israeliană în zona ocupată din Fâşia Gaza. Văzându-l, ridică mâna în semn de salut. Părea cu adevărat bucuroasă să-l vadă.

De altfel, toţi păreau bucuroşi. Acesta era un lucru ciudat. Fusese acceptat în viaţa de zi cu zi de la Malagosto fără nicio problemă. Era un lucru remarcabil. Alex îşi aminti de perioada în care MI6 îl trimisese să se antreneze cu cei de la SAS în Ţara Galilor. Fusese exilat din ziua în care sosise, nedorit şi neacceptat, un copil în lumea adulţilor. Era de departe cel mai tânăr şi aici, dar asta nu părea să conteze. Din contră. Fusese acceptat şi chiar admirat de ceilalţi. Era fiul lui John Rider. Toţi ştiau ce însemna asta.

— Ai sosit la timp ca să ne arăţi ce poţi face înainte de masa de prânz, anunţă Gordon Ross. Accentul său scoţian făcea ca totul să pară o provocare. Ai făcut un punctaj mare alaltăieri. De fapt, ai fost al doilea din clasă. Să vedem dacă

te descurci mai bine azi. Dar de data asta s-ar putea să-ți fi pregătit o surpriză!

Îi înmână o armă lui Alex, un pistol semiautomat belgian. Alex îl cântări în mână, încercând să creeze un echilibru între el şi armă. Ross explicase că acest lucru era esențial pentru tehnica pe care o numea tragere instinctivă.

— Ține minte: trebuie să tragi pe loc. Nu trebuie să te opreşti să ținteşti. Dacă faci asta, eşti mort. Într-o situație reală de război nu ai timp să eziți. Tu şi arma sunteți una. Şi, dacă tu crezi că poți atinge ținta, o vei atinge. Asta înseamnă instinctul de tragere.

Acum Alex făcu un pas înainte, cu arma într-o parte, privind uşile şi ferestrele improvizate din fața lui. Ştia că nu va fi avertizat. Oricând putea apărea o țintă. Se aştepta să se întoarcă şi să tragă.

Aşteptă. Era conştient că toți ceilalți îl priveau. Cu coada ochiului de-abia putea distinge silueta lui Gordon Ross. Oare profesorul zâmbea?

O mişcare bruscă.

Apăruse o țintă într-o fereastră de sus, şi imediat Alex văzu că țintele cu inele fuseseră schimbate. O fotografie apăruse în loc. Era o imagine în mărime naturală, color, a unui tânăr. Alex nu-l cunoştea – dar nu conta. Reprezenta o țintă.

Nu avea timp să ezite.

Alex ridică arma şi trase.

Mai târziu în acea zi, Oliver d'Arc, directorul Centrului de Antrenamente al Scorpionului, stătea în biroul său din Malagosto, vorbind cu Julia Rothman. Imaginea femeii umplea ecranul laptopului de pe biroul lui. Era o cameră web aşezată pe un raft, şi imaginea bărbatului apărea simultan undeva în Palatul Văduvei, chiar peste apă, în Veneția. Doamna Rothman nu venea niciodată pe insulă. Ea ştia că era supravegheată şi de serviciile de informații americane, şi de cele britanice, şi într-o zi acestea puteau fi tentate să atace insula cu proiectile nonnucleare. Nu putea risca.

Era pentru a doua oară când cei doi discutau de la sosirea

lui Alex pe insulă. Ceasul arăta exact ora şapte seara. Afară soarele începea să apună.

— Cum progresează? întrebă doamna Rothman.

Camera web nu o arăta mai frumoasă ca în realitate; faţa ei pe ecran arăta rece şi lipsită de culoare.

D'Arc se gândi puţin. Îşi trecu două degete peste bărbie, mângâindu-şi barba.

— Băiatul este cu siguranţă excepţional, murmură el. Bineînţeles, unchiul său, Ian Rider, l-a antrenat toată viaţa, aproape din momentul în care a putut merge. Trebuie să spun că a făcut o treabă grozavă.

— Şi?

— Este foarte inteligent. Isteţ. Toată lumea de aici îl place cu adevărat. Din păcate, am îndoielile mele cu privire la felul în care ne poate el ajuta.

— Îmi pare rău să aud asta, profesore! Vă rog să-mi explicaţi.

— Vă voi da două exemple, doamnă Rothman. Astăzi Alex s-a întors la poligonul de trageri. A urmat un curs de tragere instinctivă. Este ceva ce n-a mai făcut până acum, şi, trebuie să spun, majoritatea studenţilor aprofundează arta aceasta după câteva săptămâni. După doar câteva ore, Alex avea deja rezultate impresionante. La sfârşitul celei de-a doua zile, a ajuns la un punctaj de 72.

— Nu văd nimic rău în asta.

D'Arc se foi în scaun. În costumul său cu cravată, micşorat pentru a se încadra în ecranul doamnei Rothman, arăta ca marioneta unui ventriloc.

— Astăzi am schimbat ţintele, explică el. În loc de inelele roşu cu negru, Alex a trebuit să tragă în fotografii cu bărbaţi şi cu femei. Trebuia să ţintească zonele vitale: inima... între ochi...

— Cum s-a descurcat?

— Asta e problema. Procentajul său a scăzut la 46. A ratat câteva ţinte. D'Arc îşi dădu jos ochelarii şi îi şterse cu o cârpă. Am şi rezultatele de la testul său psihologic Rorschach, continuă el. I s-a cerut să identifice anumite forme...

— Ştiu ce este un test Rorschach, profesore.

— Bineînțeles! Scuzați-mă! Ei bine, era o formă pe care fiecare student care a fost aici a identificat-o drept un bărbat care zace într-o baltă de sânge. Dar nu şi Alex. El a spus că e un bărbat care zboară cu un rucsac în spate. Despre o altă formă, care e mereu văzută ca o armă țintită spre capul cuiva, Alex a crezut că este cineva care umflă o minge de fotbal. La prima noastră întâlnire, Alex mi-a mărturisit că n-ar putea ucide pentru noi, şi trebuie să spun că, din punct de vedere psihologic, pare să nu aibă ceea ce se cheamă instinct criminal.

Urmă o pauză lungă. Imaginea de pe ecran pâlpâi.

— Este foarte dezamăgitor, continuă d'Arc. Cunoscându-l pe Alex, trebuie să spun că un asasin adolescent ne-ar fi de mare ajutor. Posibilitățile sunt aproape nelimitate. Cred că trebuie să facem o prioritate din a ne găsi unul.

— Mă îndoiesc că există adolescenți la fel de experimentați ca Alex.

— Asta începusem şi eu să spun. Dar, chiar şi aşa...

O altă pauză. Doamna Rothman se hotărî.

— Alex s-a întâlnit cu doctorul Steiner? întrebă ea.

— Da. Totul s-a făcut după cum ați spus.

— Bine. Aprobă din cap. Spuneți că Alex nu va ucide pentru noi, dar poate că vă înşelați totuşi. Se pune problema de a-i oferi ținta potrivită... şi de data aceasta nu vorbesc despre una din hârtie.

— Doriți să-i dați o misiune?

— După cum ştiți, Sabia Invizibilă este gata de a intra în ultima sa fază, cea critică. Dacă l-am introduce pe Alex acum în acea vâltoare s-ar putea să fie o distracție interesantă, cel puțin. Şi, dacă ar reuşi, ceea ce eu cred că va face, s-ar putea dovedi, într-adevăr, foarte folositor. La urma urmei, sincronizarea n-ar putea fi mai bună. Julia Rothman se aplecă înainte, astfel încât ochii ei aproape că umplură ecranul. Iată ce vreau să faceți...

Erau 247 de trepte până în vârful clopotniței. Alex ştia, pentru că le numărase. Partea de jos a turnului era goală, o

singură încăpere cu pereți de cărămidă şi cu miros de umezeală. Era evident abandonată de ani de zile. Clopotele fuseseră fie furate, fie căzuseră şi se pierduseră. Treptele erau făcute din piatră, spiralate, urcând pe marginea turnului, iar ferestrele mici permiteau să treacă puțină lumină, doar cât să se poată vedea cât de cât. Sus de tot se afla o uşă. Alex se întrebă dacă era încuiata. Turnul era folosit ocazional pentru exerciții de camuflaj, când studenții trebuiau să se strecoare dintr-o parte a insulei în cealaltă. Un loc folositor. Dar el nu mai fusese aici sus de unul singur.

Uşa era deschisă. Ducea la o platformă pătrată, largă cam de zece metri. Probabil că existase cândva o balustradă ce o înconjura, făcând-o mai sigură. Dar la un moment dat fusese îndepărtată, şi acum pardoseala de piatră se termina brusc. Dacă Alex ar mai fi făcut încă trei paşi, ar fi călcat în gol. Ar fi căzut, şi acolo şi-ar fi găsit sfârşitul.

Alex păşi cu atenție până la margine şi privi în jos. Era chiar deasupra curții mănăstirii. Putea vedea *makiwara* care fusese instalată mai devreme în după-amiaza aceea. Aceasta era un stâlp greu cu o fâşie din piele groasă legată împrejur la înălțimea capului. Era folosita pentru a exersa loviturile de kickboxing şi de karate. Nu se găsea nimeni în zonă. Lecțiile se terminaseră în acea zi, şi ceilalți studenți se odihneau înainte de cină.

Privi peste pădurea care înconjura mănăstirea, deja întunecoasă şi de nepătruns. Soarele se scufunda în mare, împrăştiind ultimele raze peste apa neagră. La distanță, putea vedea luminile Veneției pâlpâind. Ce se întâmpla acum acolo? Turiştii ieşeau din hoteluri, îndreptându-se către restaurante şi către baruri. În unele biserici erau probabil concerte. Gondolierii îşi legau bărcile. Poate că iarna era departe, dar se făcuse deja prea rece pentru plimbări nocturne pe apă. Lui Alex încă îi venea greu să creadă că această insulă, cu toate secretele ei, putea exista atât de aproape de una dintre cele mai populare destinații de vacanță. Două lumi. Una lângă cealaltă. Dar una din ele era oarbă, total neştiutoare de existența celeilalte.

Stătea acolo nemişcat, simțind briza răvăşindu-i părul.

Purta numai o cămaşă cu mânecă lungă şi jeanşi, dar simţea răcoarea serii. Şi totuşi, era cumva distant. Devenise însă o parte a turnului – o statuie sau o frescă. Se afla pe Malagosto pentru că nu avea unde merge în altă parte; nu mai avea de ales.

Se gândi la ultimele două săptămâni. De când se afla pe insulă? Habar nu avea. În multe feluri se simţea ca şi cum ar fi fost la şcoală. Erau profesori şi săli de clasă, şi cursuri, iar zilele se succedau cu repeziciune. Numai materiile de aici nu aveau nicio legătură cu cele de la Brookland.

Mai întâi era istoria – predată tot de Gordon Ross. Dar versiunea sa nu avea nimic de a face cu regi şi regine, cu bătălii şi tratate. Ross era specializat în istoria armelor.

— Iată, acesta este cuţitul de comando cu două tăişuri, folosit în al Doilea Război Mondial de către Fairbairn şi Sykes. Unul era specialist în uciderea în tăcere, celălalt – un nebun cu o armă. Nu e o frumuseţe? Veţi vedea că are o lamă de douăzeci de centimetri şi mijlocul sculptat pe ambele părţi. Este creat special pentru a se potrivi palmelor voastre. Ţi se poate părea puţin cam greu, Alex, pentru că mâna ta nu e complet dezvoltată. Dar e cea mai grozavă armă pentru ucidere care s-a inventat vreodată. Armele de foc fac zgomot. Dar cuţitul de comando este un prieten adevărat. Îşi va face treaba imediat şi nu te va dezamăgi niciodată.

Apoi erau lecţiile practice cu profesorul Yermalov. După cum spusese Nile, el era cel mai puţin prietenos membru al grupului de pe Malagosto; un bărbat tăcut, de vreo cincizeci de ani, care avea puţin timp pentru ceilalţi. Dar Alex află repede de ce. Yermalov era din Cecenia şi îşi pierduse întreaga familie în războiul cu Rusia.

— Astăzi vă voi arăta cum să deveniţi invizibili, spuse el.

Alex nu se putu abţine să nu schiţeze un zâmbet. Yermalov observă.

— Crezi că glumesc cu tine, domnule Rider? Crezi că spun poveşti de adormit copiii? Despre o pelerină care te face invizibil, poate? Te înşeli. Vă învăţ tehnicile practicate de ninja, cei mai mari spioni care au existat vreodată. Asasinii ninja din Japonia feudală erau cunoscuţi pentru abilităţile de

a dispărea ca prin farmec. De fapt, ei foloseau cele cinci elemente de evadare şi de ascundere – *gotonpo.* Nu magie, ci ştiinţă. Se puteau ascunde sub apă, respirând printr-un tub. Se puteau îngropa la câţiva centimetri sub pământ. Purtând haine de protecţie, se puteau ascunde într-un foc. Pentru a dispărea în aer, cărau cu ei o sfoară sau chiar o scară ascunsă. Şi mai existau şi alte posibilităţi. Au dezvoltat arta ieşirii din câmpul vizual sau ochelarii de cal. Orbeşte-ţi inamicul cu fum sau cu substanţe chimice, şi vei deveni invizibil. Asta vă voi arăta acum, şi în această după-amiază domnişoara Binnag vă va arăta cum se face o pudră de orbire din ardei iute...

Mai erau şi alte exerciţii. Cum să asamblezi şi să desfaci un pistol automat legat la ochi (Alex scăpase toate piesele, spre amuzamentul celorlalţi). Cum să folosească teama. Cum să folosească surpriza. Cum să-şi focalizeze agresivitatea. Existau manuale – inclusiv unul despre cele mai vulnerabile părţi ale corpului uman, scris de un anume doctor Three –, table şi chiar examene scrise. Existau săli de clasă cu bănci obişnuite. Cu o singură diferenţă. Era o şcoală pentru asasini.

Şi mai erau şi demonstraţiile. Ceva ce Alex nu avea să uite vreodată.

Într-o după-amiază, elevii se adunaseră în curtea principală, unde Oliver d'Arc stătea în picioare cu Nile, care purta costumul alb de judo, cu o curea neagră la brâu. Era ciudat cât de des cele două culori păreau să apară în jurul lui, ca şi cum i-ar fi luat mereu în râs boala.

— Nile a fost unul dintre cei mai buni elevi ai noştri, explicase d'Arc. De când este aici, a ridicat standardele Scorpionului cu misiuni de succes în Washington, Londra, Bangkok, Sidney – de fapt, în toată lumea. A acceptat cu plăcere să vă arate câteva tehnici. Sunt sigur că toţi veţi învăţa ceva de la el. Se aplecă. Mulţumesc, Nile.

În următoarea jumătate de oră, Alex văzuse o demonstraţie de putere, de agilitate şi de condiţie fizică pe care nu avea să o uite. Nile spărsese cărămizi şi scânduri cu coatele, cu pumnii şi cu picioarele goale. Trei elevi cu bețe mari din lemn

se apropiaseră de el. Neînarmat, îi bătuse pe toți, mişcându-se atât de repede, încât uneori mâinile sale erau doar o umbră. Apoi începuse să facă demonstrații cu o varietate de arme ninja: cuțite, săbii, lănci şi lanțuri. Alex îl văzuse aruncând o duzină de *hira shuriken* la o țintă de lemn. Acestea erau mortale, proiectile în formă de stea care se învârteau prin aer, fiecare vârf de oțel fiind ascuțit ca o lamă. Una după alta izbeau lemnul, atingând punctul central. Nile nu rata niciodată. Şi acesta era bărbatul cu o slăbiciune secretă? Alex n-o putea vedea – şi acum înțelese de ce fusese atât de uşor învins la Palatul Văduvei. Împotriva unui om ca Nile nu avea nicio şansă.

Dar ei se aflau în aceeaşi tabără.

Alex îşi aminti asta în timp ce stătea în vârful clopotniței, privind cum noaptea se apropia şi cum întunericul prelua controlul. Alesese. Devenise parte a Scorpionului.

La fel ca tatăl său.

Luase decizia corectă? La momentul acela, păruse totul foarte uşor. Yassen Gregorovici spusese adevărul; doamna Rothman i-l arătase pe film. Dar el încă nu era sigur. O voce îi şoptea în briza serii că aceasta reprezenta o greşeală imensă, că n-ar fi trebuit să se afle acolo, că nu era prea târziu să scape. Dar unde putea merge? Cum se putea întoarce în Anglia, ştiind ceea ce ştia? Podul Albert. Nu-şi putea alunga imaginile din minte. Cei trei agenți ai Scorpionului aşteptând. Doamna Jones vorbind în radiotransmițător. Trădarea. John Rider căzând şi rămânând nemişcat.

Alex simți cum era cuprins de ură. Un sentiment mai puternic decât simțise vreodată. Se întreba dacă mai era posibil să ducă o viață obişnuită cândva. Se părea că nu avea unde să meargă. Poate că era mai bine pentru toată lumea dacă ar fi făcut un pas înainte. Deja stătea pe margine. De ce nu putea lăsa noaptea să-l înghită?

— Alex?

Nu auzise pe nimeni apropiindu-se. Privi în spate şi-l văzu pe Nile în dreptul uşii, sprijinindu-se cu o mână de tocul acesteia.

— Te-am căutat, Alex. Ce faci?

— Mă gândeam.

— Profesorul Yermalov mi-a spus că i s-a părut că te vede urcând. N-ar trebui să fii aici.

Alex se aştepta ca Nile să înainteze, dar acesta rămase pe loc.

— Voiam să fiu singur, explică Alex.

— Cred că ar trebui să cobori. Ai putea cădea.

Alex ezită. Apoi dădu din cap afirmativ.

— Bine.

Îl urmă pe Nile înapoi pe scări, şi în final ajunseră la sol.

— Profesorul d'Arc vrea să te vadă, spuse Nile.

— Să mă pice?

— De unde ți-a venit ideea asta? Te-ai descurcat extrem de bine. Toată lumea este foarte mulțumită de tine. Eşti aici de mai puțin de două săptămâni, dar ai progresat foarte mult.

Se întoarseră împreună. Doi elevi trecură pe lângă ei şi murmurară un salut. Cu doar o zi înainte, Alex îi văzuse luptându-se într-un duel feroce cu săbii. Erau ucigaşi; erau prietenii lui. Dădu din cap şi-l urmă pe Nile în mănăstire şi apoi în biroul lui d'Arc.

Ca de obicei, directorul stătea în spatele biroului său. Arăta la fel de îngrijit ca de obicei, cu barba perfect tunsă.

— Te rog, aşază-te, Alex, spuse el. Tastă ceva şi privi monitorul prin ochelarii cu rame aurii. Am câteva dintre rezultatele tale aici, continuă directorul. Vei fi mulțumit să ştii că toți profesorii te laudă. Se încruntă. Avem o mică problemă, totuşi. Profilul tău psihologic...

Alex nu zise nimic.

— Treaba asta cu ucisul, reluă d'Arc. Am auzit ce ai zis prima dată când ai venit în biroul meu, şi, după cum ți-am spus, sunt alte lucruri pe care le-ai putea face pentru Scorpion. Dar există o problemă, dragul meu. Te temi să ucizi, aşa că te temi de Scorpion. Nu eşti chiar unul de-al nostru – şi mă tem că nu vei fi niciodată. Acest lucru nu este foarte plăcut.

— Îmi cereți să plec?

— Deloc. Îți cer doar să ai puțin mai multă încredere în

noi. Caut un mod de a te face să simți că ne aparții în totalitate. Şi cred că am găsit răspunsul.

D'Arc închise computerul şi ieşi de după birou. Era îmbrăcat în alt costum – purta unul diferit în fiecare zi. Acesta era maro, cu un model discret.

— Trebuie să înveți să ucizi, spuse el deodată. Trebuie să o faci fără ezitare. Pentru că, dacă o faci o dată, vei vedea că nu este mare scofală. Este la fel ca săritul în piscină. La fel de uşor. Dar trebuie să depăşeşti bariera psihologică, Alex, dacă vrei să devii unul de-al nostru. Ridică o mână. Ştiu că eşti foarte tânăr; ştiu că nu este uşor. Vreau să fac totul mai puțin dureros pentru tine. Şi cred că pot. Te voi trimite în Anglia mâine. Pe seară, vei duce la bun sfârşit prima ta misiune pentru Scorpion, şi, dacă vei reuşi, nu va exista cale de întoarcere. Vei şti că eşti cu adevărat unul de-al nostru, iar noi vom şti că putem avea încredere în tine. D'Arc zâmbi, dezvăluind nişte dinți ce păreau falşi. Am ales singura persoană din lume care – credem că eşti de acord – merită cu adevărat să moară. Este persoana pe care ai toate motivele să o urăşti, şi noi sperăm că ura şi mânia te vor călăuzi, îndepărtând orice urmă de îndoială ai putea avea. Doamna Jones. Adjunctul Serviciilor Speciale MI6. Este responsabilă pentru moartea tatălui tău. Ştim unde locuieşte; te vom ajuta să ajungi la ea. Ea este persoana pe care vrem s-o ucizi.

„DRAGĂ DOMNULE PRIM-MINISTRU...”

Chiar înainte de ora patru după-amiaza, un bărbat coborî dintr-un taxi în Whitehall, plăti cu o bancnotă nouă-nouță de douăzeci de lire sterline şi începu să meargă pe jos către Downing Street. Acesta îşi începuse călătoria în Paddington, dar nu acolo locuia. Nici nu venise la Londra cu trenul. Avea cam treizeci de ani, era blond şi purta un costum şi cravată.

Nu era posibil să mergi pe jos pe Downing Street, nu de când Margaret Thatcher ridicase porți antiteroriste uriaşe. Marea Britanie este singura țară democratică ai cărei conducători simt nevoia de a se ascunde după garduri de fier. Ca de obicei, era un polițist acolo, a cărui tură de opt ore tocmai se termina.

Bărbatul merse până la el, scoțând între timp un plic din hârtie foarte fină. Mai târziu, când hârtia avea să fie analizată, urma să se descopere că provenea de la un furnizor din Napoli. Nu avea amprente, deşi bărbatul care livrase plicul nu purta mănuşi. Însă el nu mai poseda amprente; îi fuseseră îndepărtate chirurgical.

— Bună ziua, spuse el.

Nu avea niciun fel de accent. Vocea sa era plăcută şi blândă.

— Bună ziua, domnule. Am o scrisoare pentru domnul prim-ministru.

Polițistul auzise asta de sute de ori. Erau tot felul de excentrici, grupuri de presiune, oameni cu diverse suferințe şi oameni care aveau nevoie de ajutor. Adesea ei veneau aici cu scrisori şi cu petiții, sperând ca acestea să ajungă pe biroul prim-ministrului. Polițistul era prietenos. Aşa fusese învățat să fie.

— Mulțumesc, domnule. Dacă doriți să îl lăsați la mine, mă voi asigura că ajunge unde trebuie.

Polițistul luă scrisoarea – şi acestea aveau să fie singurele amprente ce urmau să apară mai târziu. Pe fața plicului, cu un scris îngrijit, cursiv, erau cuvintele:

În atenția domnului prim-ministru al Marii Britanii,
prim-lord al Trezoreriei, Downing Street nr. 10.

Îl duse în biroul îngust şi lung, puțin mai mare decât o gheretă şi prin care toți cei care vin trebuie să treacă înainte de a intra pe vestita stradă. De obicei doar atât de aproape ajunge o scrisoare de acest număr zece. Urmează să fie redirecționată către un birou unde o secretară – una din multe altele – o deschide şi o citeşte. Dacă e necesar, merge mai departe la departamentul adecvat. Cel mai probabil după câteva săptămâni, expeditorul primeşte un răspuns standard.

Această scrisoare era însă diferită.

Când ofițerul de serviciu o primi, o întoarse, şi atunci văzu scorpionul imprimat pe partea cealaltă. Există multe simboluri şi coduri folosite de organizații criminale şi teroriste. Acestea sunt create pentru a fi identificate pe loc, astfel încât autoritățile să le trateze cu maximă seriozitate. Ofițerul de serviciu ştiu pe dată că ținea în mână un comunicat de la Scorpion şi apăsă butonul de alarmă, alertând vreo şase polițişti de afară.

— Cine a adus asta? întrebă el.

— Era cineva...

Polițistul era în vârstă şi se apropia de sfârşitul carierei. După ziua aceea, asta avea să se întâmple chiar mai repede decât se aştepta.

— Era tânăr. Blond. Purta costum.

— Ieşiți de aici şi vedeți dacă-l puteți prinde.

Dar era prea târziu. La câteva secunde după ce bărbatul în costum livrase scrisoarea, un alt taxi se apropiase şi acesta urcase. Taxiul respectiv era de fapt neînmatriculat, şi plăcuța – falsă. După mai puțin de un kilometru bărbatul coborâse din nou, dispărând în mulțimea care ieşea din stația Charing Cross. Părul său era acum şaten-închis; îşi scosese haina şi purta ochelari. Nu avea să mai fie văzut vreodată.

Până la ora cinci şi jumătate în acea după-amiază, scrisoarea fusese fotografiată, iar plicul – verificat de urme de agenți biochimici. Prim-ministrul nu se afla în țară. Era

plecat în Mexico City să se alăture altor lideri mondiali la un summit despre mediul înconjurător. Se găsea în mijlocul unei şedinţe foto, dar fusese chemat afară şi i se spusese despre scrisoare. Era deja în drum spre casă.

Între timp, doi bărbaţi stăteau în biroul său particular. Unul era secretarul permanent al Cabinetului. Celălalt era directorul de comunicaţii. Fiecare avea o copie a scrisorii – trei foi dactilografiate, nesemnate – în faţa sa.

Iată ce citiseră ei:

Dragă domnule prim-ministru,

Vă informăm cu regret că suntem pe cale de a aduce teroarea în ţara dumneavoastră.

Acţionăm la instrucţiunile unui client de departe, care doreşte să aducă un echilibru puterilor mondiale.

Are patru cerinţe:

1. Americanii trebuie să-şi retragă toate trupele şi toţi membrii serviciilor secrete din toate ţările din lume. America să nu mai acţioneze niciodată ca poliţie internaţională.

2. Americanii trebuie să anunţe intenţia de a distruge întregul lor program de arme nucleare, precum şi sistemele lor de arme convenţionale.

3. Suma de un miliard de dolari trebuie plătită Băncii Mondiale, bani ce urmează a fi folosiţi pentru reconstrucţia ţărilor sărace şi a celor distruse de războaiele recente.

4. Preşedintele Statelor Unite ale Americii trebuie să demisioneze imediat.

Domnule prim-ministru, probabil vă întrebaţi de ce vă este adresată această scrisoare, de vreme ce cerinţele noastre sunt îndreptate către guvernul american.

Motivul este simplu. Sunteţi cei mai buni prieteni ai americanilor. Aţi susţinut mereu politica lor externă. Acum este timpul să vedeţi dacă vă vor fi la fel de loiali cum le-aţi fost voi lor.

Dacă ei nu se conformează, veţi plăti preţul.

Vom aştepta doua zile. Ca să fim mai exacți, suntem pregătiți să vă acordăm 48 de ore, începând cu momentul în care aceasta scrisoare este livrată. În acest timp, ne aşteptăm să aflăm că preşedintele Statelor Unite ale Americii este de acord cu condițiile noastre. Dacă nu este, vom pedepsi aspru poporul britanic.

Trebuie să vă informăm, domnule prim-ministru, că am creat o nouă armă, numita Sabia Invizibila. Această armă este acum operațională. Dacă preşedintele Statelor Unite ale Americii alege să nu răspundă tuturor celor patru cerințe ale noastre în timpul alocat, atunci – exact la ora patru, joi după-amiază – mii de elevi din Londra vor muri. Vă asigurăm, cu mare sinceritate, că acest lucru nu poate fi evitat. Tehnologia este la locul ei; țintele au fost selectate. Nu este o amenințare fără acoperire.

Chiar şi aşa, înțelegem că vă puteți îndoi de puterea Sabiei Invizibile.

De aceea am aranjat o demonstrație. În această seară, echipa a doua de fotbal a Angliei se va întoarce în Marea Britanie din Nigeria, unde a jucat o serie de meciuri demonstrative. În timp ce dumneavoastră citiți acestea, jucătorii sunt deja pe drum. Trebuie să ajungă la aeroportul Heathrow la ora şapte şi cinci minute.

La ora şapte şi un sfert fix, toți cei 18 membri ai echipei, inclusiv antrenorii, vor fi ucişi. Nu-i puteți salva; nu-i puteți proteja: puteți doar privi. Sperăm, prin această acțiune, că veți înțelege că trebuie să fim luați în serios, şi astfel veți acționa repede, pentru a-i convinge pe americani să se supună. Făcând asta, veți evita masacrarea groaznică şi fără sens a atâtor tineri.

Ne-am luat libertatea de a trimite această scrisoare şi ambasadorului Statelor Unite la Londra. Vom privi posturile TV de ştiri, unde ne aşteptăm să se facă un anunț. Nu veți mai primi niciun comunicat de la noi. Repetăm: aceste cereri nu pot fi negociate.

Numărătoarea inversa a început deja.

Cu respect,

SCORPIONUL

Urmă o tăcere lungă, curmată doar de ticăitul unui ceas antic, în timp ce ambii bărbați studiau scrisoarea pentru a patra sau a cincea oară. Fiecare era conştient de celălalt, întrebându-se cum va reacționa. Nu se puteau găsi doi oameni mai diferiți. Nici care să se antipatizeze mai mult.

Sir Graham Adair fusese înalt funcționar de când lumea, fără a face parte din vreun guvern, ci doar în slujba acestuia, sfetnic şi (după unii) manipulator al acestuia. Avea acum cam şaizeci de ani, păr sur şi o față obişnuită să nu trădeze nicio emoție. Era îmbrăcat, ca de obicei, într-un costum demodat. Era tipul de om care face economie de energie şi nu spune nimic până nu întoarce problema pe toate părțile. Lucrase cu şase prim-miniştri în cariera sa şi avea diferite opinii despre fiecare. Dar nu spusese nimănui, nici măcar soției sale, ceea ce gândea. Era înaltul funcționar perfect. Unul dintre cei mai puternici oameni din țară, încântat că foarte puțină lume îi cunoştea numele.

Directorul de comunicații nici nu era născut când Sir Graham intrase pentru prima dată pe Downing Street. Mark Kellner era unul dintre mulții „consilieri speciali" cu care prim-ministrului îi plăcea să se înconjoare – şi era şi cel mai influent. Acesta fusese la universitate – studiase ştiințele politice şi economice – cu soția prim-ministrului. Lucrase un timp în televiziune, până ce fusese invitat să îşi încerce norocul pe coridoarele puterii. Era scund, zvelt, cu ochelari şi cu prea mult păr creț. Purta şi el costum şi avea mătreață pe umeri.

Kellner fu cel care rupse tăcerea, cu un cuvânt porcos. Sir Graham se uită la el. El nu folosea niciodată un asemenea limbaj.

— Doar nu credeți prostiile astea, nu-i aşa? întrebă Kellner.

— Această scrisoare a venit de la Scorpion, răspunse Sir Graham. Am avut de-a face în mod direct cu ei în trecut şi

trebuie să-ți spun că nu sunt genul care să facă amenințări nefondate.

— Acceptați că au inventat o armă secretă? O sabie invizibilă? Mark Kellner avea un ton foarte ironic. Deci ce se va întâmpla? Vor flutura un fel de baghetă magică, şi toată lumea va pica jos moartă?

— După cum am spus deja, domnule Kellner, după părerea mea, Scorpionul n-ar fi trimis scrisoarea asta dacă nu avea mijloacele cu care să-şi susțină vorbele. Este probabil cea mai periculoasă organizație criminală din lume. Mai mare decât Mafia, mai nemiloasă decât triadele.

— Dar ce fel de armă ar putea avea ca țintă copii? Mii de elevi – asta spun ei. Ce vor face? Vor pune o bombă în vreun parc de joacă? Sau poate că vor merge prin şcoli cu grenade de mână!

— Ei spun că arma este operațională.

— Arma nu există! Kellner trânti mâna peste copia scrisorii. Şi, chiar dacă ar exista, aceste cereri sunt ridicole. Preşedintele american nu va demisiona. Popularitatea sa nu a fost nicicând mai mare. Cât despre sugestia ca americanii să renunțe la sistemele lor armate – oare Scorpionul crede vreo secundă că vor lua asta în considerație? Americanii iubesc armele! Au mai multe arme decât oricine în lume. Dacă arătam scrisoarea asta preşedintelui, ne va râde în nas.

— MI6 nu elimină posibilitatea ca arma să existe.

— Ați vorbit cu ei?

— Am vorbit la telefon cu Alan Blunt mai devreme. I-am trimis şi o copie a scrisorii. Crede, la fel ca mine, că ar trebui să tratăm această problemă foarte serios.

— Prim-ministrul şi-a scurtat vizita în Mexic, mormăi Kellner. E în drum spre casă chiar acum. Nu e nimic mai serios decât asta!

— Cu siguranță îi suntem cu toții recunoscători domnului prim-ministru pentru că şi-a întrerupt conferința, răspunse Sir Graham. Dar cred că trebuie să ne gândim la avionul care aduce acasă fotbaliştii. Am vorbit şi cu British Airways. Zborul 0074 a fost întârziat în Lagos astăzi şi a plecat de-abia după-amiază, la 12.30 ora noastră. Ar trebui să

aterizeze pe Heathrow la şapte şi cinci minute, aşa cum spune scrisoarea. Şi echipa a doua a Angliei *se află* la bord.

— Deci ce sugerați să facem? întrebă Kellner.

— Este foarte simplu. Amenințarea referitoare la avion este legată de Heathrow. Scorpionul ne-a ajutat spunându-ne locul şi ora. Trebuie să redirecționăm avionul pe dată. Poate ateriza la Birmingham sau la Manchester. Prioritatea noastră este să ne asigurăm că jucătorii sunt în siguranță.

— Mă tem că nu sunt de acord.

Sir Graham Adair îl privi pe directorul de comunicații, nemulțumirea citindu-i-se în ochi. Vorbise pe larg cu Adam Blunt. Amândoi se aşteptaseră la asta.

— Să vă spun cum gândesc eu, continuă Kellner. Ridică ambele arătătoare în aer, pentru a încadra ceea ce spunea. Ştiu că vă e teamă de Scorpion; ați spus foarte clar asta. Am citit cererile lor şi cred că sunt o grămadă de idioți. Dar, oricum ar fi, ne-au dat o şansă de a le dovedi că blufează. Redirecționarea avionului echipei de fotbal este ultimul lucru pe care vrem să-l facem. Vom avea ocazia să testăm aşa-numita Sabie Invizibilă. Şi la şapte şi şaisprezece minute vom şti că nu există şi vom putea arunca scrisoarea Scorpionului acolo unde îi este locul – la coşul de gunoi!

— Vreți să riscați viețile fotbaliştilor?

— *Nu este* niciun risc. Vom securiza aeroportul Heathrow, făcând imposibilă apropierea oricui. Scrisoarea spune că jucătorii vor fi ucişi exact la ora şapte şi un sfert. Putem afla cine este în avion. Apoi ne putem asigura că sunt sute de soldați înarmați care acoperă zona când avionul aterizează. S-ar putea ca Scorpionul să reuşească să scoată arma, şi vom vedea exact ce este şi cum funcționează. Oricine încearcă să pună piciorul pe aeroport va fi arestat şi aruncat în închisoare. Gata povestea; gata cu amenințările.

— Şi cum veți poziționa sute de soldați înarmați pe aeroportul Heathrow? întrebă Sir Graham. Veți genera panică națională.

Kellner râmji.

— Credeți că nu pot face asta? Voi spune că este un antrenament. Nici măcar nu va clipi cineva.

Secretarul permanent oftă. Existau momente când se întreba dacă nu era prea bătrân pentru astfel de lucruri – şi acesta era cu siguranţă unul dintre respectivele momente. Rămânea o ultimă întrebare. Dar ştia deja răspunsul.

— I-aţi spus prim-ministrului? întrebă el.

— Da. În timp ce vorbeaţi cu cei de la MI6, eu am discutat cu dânsul. Şi este de acord cu mine, aşa că mă tem că în această chestiune sunteţi depăşit, Sir Graham.

— Este conştient de riscuri?

— Noi nu credem că există vreun risc. Dar este foarte simplu. Dacă nu acţionăm acum, vom pierde şansa de a vedea această armă în acţiune. Dacă facem cum spun eu, forţăm Scorpionul să ne arate ce cărţi are.

Sir Graham Adair se ridică.

— Se pare că nu mai avem ce discuta, spuse el.

— Mai bine aţi lua legătura cu cei de la MI6.

— Bineînţeles. Sir Graham se îndreptă către uşă. Se opri şi se întoarse. Şi ce se întâmplă dacă vă înşelaţi? întrebă el. Dacă jucătorii sunt ucişi până la urmă?

Kellner ridică din umeri.

— Măcar vom şti cu ce avem de a face, spuse el. Şi aceştia au pierdut toate meciurile din Nigeria. Sunt sigur că putem încropi o altă echipă.

Avionul ce ateriza pe Heathrow era un Boeing 747 – zborul numărul BA 0074 dinspre Lagos. Se afla în aer de şase ore şi treizeci şi cinci de minute. Ora de decolare se decalase. În Lagos, întârzierea părea să se tot prelungească: o problemă tehnică, se spunea. Scorpionul aranjase asta, bineînţeles. Era important ca avionul să urmeze programul stabilit de organizaţie. Trebuia să aterizeze la şapte şi cinci minute. De fapt, atinse pista la şapte fără cinci.

Cei optsprezece membri ai echipei de fotbal călătoreau la clasa business. Erau albi la faţă şi cu ochii obosiţi, nu numai din cauza zborului lung, ci şi din pricina înfrângerilor pe care le suferiseră. Turneul fusese un dezastru de la început până la sfârşit. Erau numai meciuri demonstrative. Rezultatele nu contau, dar excursia avusese consecinţe umilitoare.

În timp ce priveau pe fereastră, la lumina gri şi la asfaltul pistei de pe Heathrow, vocea căpitanului se auzi din difuzor.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor, şi bine aţi venit la Heathrow! Încă o dată, îmi cer scuze pentru întârziere. Mă tem că am vorbit cu turnul de control şi, din anumite motive, suntem redirecţionaţi de la terminalul principal, aşa că vom mai sta puţin aici. Vă rog să rămâneţi aşezaţi, cu centurile prinse, şi veţi părăsi avionul cât de repede posibil.

Era ceva ciudat. În timp ce avionul înainta, două jeepuri ale armatei apărură de nicăieri, fiecare de o parte şi de cealaltă, escortându-i pe pistă. În spatele acestora se aflau soldaţi cu mitraliere. Urmând instrucţiunile turnului de control, avionul se întoarse şi începu să se îndepărteze de clădirile principale. Cele două jeepuri îl însoţiră.

Alan Blunt stătea în spatele unei ferestre de observare, privind avionul Boeing 747 printr-un binoclu. Nu se mişcă în timp ce avionul se îndrepta către o zonă asfaltată. Când coborî binoclul, ochii îi rămaseră fixaţi la distanţă. Nu vorbise de câteva minute; de-abia respira. Nu este nimic mai periculos decât un guvern care nu are încredere în serviciile sale de informaţii şi în cele de apărare. Din nefericire, prim-ministrul lăsase clar să se înţeleagă încă din primele zile ale mandatului său că nu se dădea în vânt nici după MI5, nici după MI6 – iar Blunt era şi el mai mult decât conştient de asta. Acesta era rezultatul.

— Deci ce facem acum?

Sir Graham Adair se afla lângă el. Secretarul permanent al Cabinetului îl cunoştea foarte bine pe Alan Blunt. Se întâlneau o dată pe lună, în mod formal, pentru a discuta probleme de securitate. Dar erau şi membri ai aceluiaşi club şi ocazional jucau bridge împreună. Acum Alan Blunt privea cerul şi pista ca şi cum se aştepta să vadă un proiectil îndreptându-se către avionul ce se mişca încet.

— Suntem pe cale de a privi optsprezece oameni murind.

— Kellner este un tâmpit, dar, chiar şi aşa, nu ştiu cum vor face asta. Sir Graham refuza să-l creadă. Aeroportul este sigilat de la ora şase. Am triplat securitatea. Toată lumea este în alertă maximă. Te-ai uitat la lista de pasageri?

Blunt ştia cam totul despre fiecare bărbat, femeie şi copil care urcaseră în avion în Lagos. Sute de agenți petrecuseră ultimele ore verificând şi răsverificând informațiile despre aceştia, căutând ceva suspect. Dacă s-ar fi aflat la bord asasini sau terorişti, aceştia ar fi trebuit să aibă o acoperire solidă. În acelaşi timp, piloții şi personalul din cabină fuseseră alertați să se uite după orice ar părea în neregulă. Dacă cineva s-ar fi clintit înainte să înceapă debarcarea, ar fi dat alarma.

— Bineînțeles, spuse Blunt iritat.

— Şi?

— Turişti. Oameni de afaceri. Doi meteorologi şi un bucătar renumit. Nimeni nu pare să ştie cu ce ne confruntăm.

— Mie-mi spui!

— Scorpionul va face întocmai cum a spus: e atât de simplu. Niciodată nu dă greş.

— Poate că nu le va fi atât de uşor de data asta. Sir Graham se uită la ceas. Era şapte şi nouă minute. E încă posibil să fi comis o greşeală avertizându-ne.

— V-au avertizat doar pentru că ştiau că nu aveți ce face.

Avionul se opri, cu jeepurile de o parte şi de cealaltă. În acelaşi timp, apărură şi mai mulți soldați înarmați. Erau peste tot. Unii se aflau pe pistă, privind avionul prin luneta armelor automate. Erau şi lunetişti pe acoperişuri, toți aflați în legătură prin radio. Polițişti înarmați cu câini aşteptau la intrarea terminalului principal. Fiecare uşă era păzită. Nimeni nu avea voie să treacă.

Mai trecură şaizeci de secunde. Rămăseseră cinci minute până la termenul-limită: şapte şi un sfert.

În avion căpitanul oprise motoarele. În mod normal, pasagerii ar fi fost deja în picioare, luându-şi bagajele, nerăbdători să plece. Dar deja ştiau că era ceva în neregulă. Avionul părea că se oprise în pustietate. Reflectoare puternice erau îndreptate asupra acestuia, înțepându-l parcă. Nu exista niciun tunel care să lege uşa de terminal. Un vehicul se apropia încet, aducând cu el o scară. Soldați înarmați, în uniforme kaki, cu căşti şi cu apărătoare, se

furişau pe lângă acesta. Pe oricare fereastră ar fi privit, pasagerii puteau vedea forțe de ordine înarmate înconjurând avionul.

Căpitanul vorbi din nou, străduindu-se ca vocea să îi fie calmă.

— Doamnelor şi domnilor, se pare că există o problemă aici, pe Heathrow, dar turnul de control mă asigură că este doar ceva de rutină... nu aveți de ce să vă îngrijorați. Vom deschide imediat uşa principală, dar trebuie să vă cer să rămâneți aşezați până când vi se va spune că vă puteți ridica. Vom debarca mai întâi pasagerii de la clasa business, începând cu aceia din rândurile şapte, opt, nouă. Ceilalți vor avea permisiunea de a pleca imediat după aceea. Vă rog să mai aveți răbdare câteva minute.

Rândurile şapte, opt, nouă. I se spusese deja căpitanului. Acestea erau rândurile ocupate de echipa de fotbal. Niciunui jucător nu i se spusese ce se întâmplă.

Mai erau patru minute.

Jucătorii se ridicară şi începură să-şi ia bagajele de mână, genți sport şi suvenire: haine viu colorate şi sculpturi din lemn. Erau bucuroşi că fuseseră aleşi să plece primii. Unora li se părea totul chiar distractiv.

Scara se lipi de laterala avionului şi Blunt privi cum omul în salopetă portocalie fuge să ajungă lângă uşă. Bărbatul arăta ca un tehnician de la aeroport, dar de fapt lucra pentru MI6. O duzină de soldați săriră înainte şi formară un cerc împrejurul treptelor, cu armele ațintite în afară. Fiecare unghi era acoperit. Cea mai apropiată clădire se afla la mai mult de cincizeci de metri depărtare.

În acelaşi timp, apăru un autobuz. Era unul din cele două de pe Heathrow ținute pentru situații speciale, precum aceasta. Părea obişnuit, dar caroseria sa era din oțel întărit, şi geamurile erau antiglonț. Blunt se ocupase de toate aceste pregătiri, împreună cu poliția şi cu autoritățile aeroportuare. Odată suiți în autobuz, jucătorii aveau să părăsească aeroportul fără a mai îndeplini formalitățile vamale şi fără a li se mai verifica paşapoartele. Maşini rapide aşteptau de partea cealaltă a gardului de perimetru. Fotbaliştii, câte doi

sau câte trei, urmau să fie transportați într-o locație secretă din Londra. Acolo aveau să fie în siguranță.

Sau, cel puțin, aşa spera toată lumea. Blunt era singurul ceva mai neîncrezător.

— Nu e nimic, murmură Sir Graham. Nu e nimeni nici măcar pe aproape.

Avea dreptate. Zona din jurul avionului era pustie. Existau poate cincizeci de soldați şi de polițişti la vedere. Dar nimeni altcineva.

— Scorpionul s-a aşteptat la asta.

— Poate unul dintre soldați...

Sir Graham nu se gândise la varianta aceasta până acum, când era prea târziu.

— Au fost verificați cu toții, spuse Blunt. Am verificat lista personal.

— Atunci, pentru numele lui Dumnezeu...

Uşa avionului se deschise.

O stewardesă apăru în capătul treptelor, clipind deranjată de lumina reflectoarelor. De-abia acum îşi dădea seama cât de serioasă era situația. Avionul parcă aterizase în mijlocul unui câmp de bătălie. Era înconjurat din toate părțile. Se vedeau bărbați înarmați peste tot.

Agentul MI6 în salopetă portocalie îi adresă rapid câteva cuvinte, şi femeia intră din nou în avion. Apoi apăru primul jucător, cu un sac sport pe umăr.

— Acela este Hill-Smith, spuse Sir Graham. Este căpitanul echipei.

Blunt se uită la ceas. Era şapte şi paisprezece minute.

Edmund Hill-Smith era brunet, un bărbat bine făcut. Privi în jur, evident derutat. Era urmat de ceilalți membri ai echipei. Un jucător de culoare cu ochelari de soare. Se numea Jackson Burke; era portarul. Apoi unul din atacanți, un bărbat blond. Purta o pălărie de paie, cumpărată probabil dintr-o piață nigeriana. Apărură toți pe rând în uşă şi începură să coboare treptele către autobuzul ce aştepta.

Blunt nu spunea nimic. Sângele îi pulsa încet în tâmplă. Toți cei optsprezece bărbați erau acum afară. Sir Graham privi în dreapta şi în stânga. De unde să se aştepte la un

atac? Nu putea face nimeni nimic. Hill-Smith şi Burke ajunseseră deja la autobuz. Acum se aflau înăuntru, în siguranță.

Blunt se uită iar la ceas: era şi cincisprezece minute.

Unul dintre jucători, cel care părăsise ultimul avionul, păru să se împiedice. Sir Graham văzu unul dintre soldați întorcându-se, alarmat. În autobuz, Burke se clătină şi se prăbuşi pe spate deodată, lovindu-se cu spinarea de geam. Un alt jucător, la jumătatea scării, scăpă geanta şi se prinse de piept, cu fața contorsionată de durere. Căzu, lovindu-i pe cei doi din fața lui. Dar şi ei păreau să fi fost atacați de o forță invizibilă...

Unul după altul, jucătorii se prăbuşeau. Soldații țipau, gesticulând violent. Nu zăreau niciun inamic. Nimeni nu făcuse nimic. Dar optsprezece sportivi sănătoşi tun căzeau în fața ochilor lor. Sir Graham văzu un soldat vorbind într-un radiotransmițător, şi o secundă mai târziu apărură mai multe ambulanțe, grăbindu-se către avion. Deci exista cineva care se pregătise pentru ce era mai rău. Sir Graham se uită la Blunt şi ştiu că el fusese acela.

Ambulanțele veneau, dar era deja prea târziu. Când ajunseră acestea, Burke se găsea deja pe spate, dându-şi ultima suflare. Hill-Smith i se alăturase, trântit pe podeaua autobuzului, cu buzele vinete şi cu ochii goi. Treptele erau acoperite de corpuri, unul sau două zbătându-se încet, celelalte fiind deja moarte. Bărbatul blond se afla în mijlocul unei grămezi de trupuri. Pălăria de paie se rostogolise, dusă departe de vânt.

— Cum e posibil? se răsti Sir Graham.

Nu-şi putea găsi cuvintele.

— Sabia Invizibilă, spuse Blunt.

Exact în acel moment, la distanță de nici cinci sute de metri, în terminalul 2, pasagerii tocmai soseau cu un zbor de la Roma. La controlul paşapoartelor, ofițerul observă o mamă şi un tată cu fiul lor. Băiatul avea paisprezece ani. Era plinuț, avea păr negru şi creț, ochelari cu lentile groase şi un ten groaznic. Avea o mustață subțire. Era italian; pe

paşaportul său era scris numele Federico Casali.

Ofițerul de la paşapoarte ar fi trebuit să se uite mai bine la băiat. Exista o alertă pentru un băiat de paisprezece ani numit Alex Rider. Dar ştia ce se întâmpla pe pista principală. Toți ştiau. Întregul aeroport fusese cuprins de panică; ofițerul era şi el distras. Nici măcar nu se obosi să compare figura din fața lui cu fotografia lui Alex care circulase în toate aeroporturile. Ceea ce se întâmpla afară era mai important.

Scorpionul sincronizase totul la perfecție.

Băiatul luă paşaportul şi se îndepărtă, trecu prin vamă şi ieşi din aeroport. Alex Rider ajunsese acasă.

LIVRARE DE PIZZA

Spionii trebuie să fie atenți unde aleg să locuiască.

O persoană obişnuită va alege o casă sau un apartament pentru vederea frumoasă, pentru că îi place forma camerelor, pentru că se simte ca acasă. Pentru spioni, primul criteriu îl reprezintă siguranța. O cameră de zi poate fi confortabilă – dar fereastra va oferi oare o țintă pentru glonțul unui lunetist? O grădină este bună – atâta vreme cât gardul este suficient de înalt şi nu sunt prea mulți arbuşti care să ofere adăpost unui eventual intrus. Vecinii, bineînțeles, vor fi verificați. La fel poştaşul, omul care aduce laptele, cel care spală geamurile şi oricine vine la uşa casei. Uşa va avea şi ea mai multe lacăte separate şi vor fi instalate sisteme de securitate, camere video pentru supravegherea pe timp de noapte şi butoane de alarmă. Cineva a spus odată despre casa unui englez că este ca un castel. Pentru un spion, poate deveni şi închisoarea acestuia.

Doamna Jones locuia în apartamentul de la mansarda unei clădiri de opt etaje din Clerkenwell, nu departe de vechea piață de carne din Smithfield. Erau patruzeci de apartamente cu totul, şi sistemul de securitate implementat de MI6 arătase că majoritatea rezidenților erau bancheri şi avocați care lucrau în oraş. Casa Melbourne nu fusese deloc ieftină. Doamna Jones avea la dispoziție două mii de metri pătrați şi două terase private la ultimul etaj – o grămadă de spațiu, mai ales că locuia singură. Cu şapte ani în urmă, când îl cumpărase, prețul pieței pentru un asemenea apartament era cam de un milion de lire sterline. Dar se întâmplase ca MI6 să aibă dosarul unui agent imobiliar. Acesta şi-l văzuse şi fusese bucuros să facă un târg.

Apartamentul era unul sigur. Şi, din momentul în care Alan Blunt hotărâse că adjunctul său ar avea nevoie de protecție, devenise şi mai securizat.

Uşile din față dădeau într-o zonă de recepție lungă, destul de simplă, cu un birou, cu doi smochini şi cu un singur lift în capăt. Erau camere de supraveghere cu circuit închis

deasupra biroului şi afară, pe stradă, înregistrând pe oricine intra. Casa Melbourne avea portari care lucrau 24 ore pe zi, dar Blunt îi înlocuise cu agenți din subordinea sa. Aceştia urmau să rămână acolo atâta timp cât era nevoie. Instalaseră şi un detector de metale alături de biroul de la recepție, identic cu acelea din aeroporturi. Toți vizitatorii trebuiau să treacă prin acesta.

Ceilalți rezidenți nu fuseseră prea încântați de idee, dar li se dăduseră asigurări că era ceva temporar. Fuseseră de acord, deşi cu reticență. Toți ştiau că femeia care locuia singură la ultimul etaj lucra pentru un departament din guvern. Ştiau şi că era mai bine să nu pună prea multe întrebări. Detectorul de metale sosise şi fusese instalat. Viața mergea mai departe.

Era imposibil să intri în Casa Melbourne fără a trece de cei doi agenți de la recepție. Exista şi o intrare pentru mărfuri în spate, dar era încuiată şi prevăzută cu alarmă. Pe clădire nu se putea cățăra nimeni. Pereții nu aveau suporturi pentru picioare de niciun fel; oricum, mai existau patru agenți care patrulau în permanență. În sfârşit, era şi un agent de serviciu la uşa doamnei Jones, amplasat astfel încât să cuprindă cu privirea un perimetru larg. Nu aveai unde te ascunde. Agentul – în contact permanent cu cei de jos – era dotat cu o armă automată sensibilă la amprente, de ultimă generație. Doar el o putea folosi, aşa că în situația – imposibilă, de altfel – în care arma ar fi căzut pe mâna altcuiva devenea inutilizabilă.

Doamna Jones protestase la toate aranjamentele acestea. Era unul dintre puținele momente în care se certase cu superiorul ei.

— Pentru Dumnezeu, Alan, vorbim despre Alex Rider!

— Nu, doamnă Jones. Vorbim despre Scorpion.

Nu mai discutaseră după asta.

La unsprezece şi jumătate în acea seară, la câteva ore după incidentul de pe aeroportul Heathrow, doi agenți stăteau la recepție. Amândoi aveau douăzeci şi ceva de ani şi purtau uniforme ale gărzilor de securitate. Unul era scund, cu păr blond tuns periuță şi cu o față de copil, care părea că

nu trebuie bărbierită niciodată. Îl chema Lloyd. Fusese încântat să intre în MI6 direct de pe băncile universității, dar își pierduse rapid entuziasmul. Din cauza misiunilor de acest tip, de exemplu. Nu era ceea ce sperase el. Celălalt bărbat era tuciuriu și părea străin; putea fi confundat cu un fotbalist brazilian. Fuma o țigară – deși fumatul era interzis în clădire –, iar asta îl enerva pe Lloyd. Bărbatul se numea Ramirez. Cei doi bărbați își începuseră tura de noapte cu câteva ore în urmă. Aveau să stea acolo până la șapte a doua zi dimineață, când doamna Jones pleca.

Erau plictisiți. Din punctul lor de vedere, nu exista vreo șansă să se apropie cineva de șefa lor de la etajul nouă. Și, ca pentru a pune sare pe rană, li se spusese să aibă grijă la un băiat de paisprezece ani. Li se dăduse o fotografie a lui Alex Rider; amândoi fuseseră de părere că totul era nebunie curată. De ce s-ar fi aflat un elev pe urmele adjunctului de la Departamentul de Operațiuni Speciale?

— Poate că e mătușa lui, se amuză Lloyd. Poate că ea a uitat de ziua lui de naștere, și el caută să se răzbune.

Ramirez scoase un rotocol de fum.

— Chiar crezi asta?

— Nu știu. Tu ce crezi?

— Nu-mi pasă. E o pierdere de timp.

Începuseră să discute despre ceea ce se întâmplase pe aeroportul Heathrow. Deși făceau parte din MI6, erau prea tineri pentru a li se spune ce se petrecuse cu adevărat cu echipa de fotbal. Conform celor comunicate la radio, jucătorii contractaseră o boală rară din Nigeria. Dar nu se putuse explica încă de ce muriseră toți în același timp.

— A fost probabil malarie, își dădu cu părerea Lloyd. Au niște țânțari noi acolo.

— Țânțari?

— Superțânțari. Modificați genetic.

— Mda. Sigur!

Chiar atunci ușa de la intrare se deschise și un tânăr de culoare intră la recepție, îmbrăcat în costum de piele, de motociclist, cu o cască într-o mână și cu o geantă din pânză atârnându-i pe umăr. Avea un logo pe piept, care se repeta și

pe geantă:

Pizza Perelli
Prindeţi o felie de pizza în plină acţiune

Agenţii îl priviră. Avea cam 17-18 ani. Păr tuns scurt şi un început de barbă. Un dinte de aur. Şi mult tupeu. Zâmbea şmechereşte, ca şi cum nu numai că servea mâncare la un apartament de lux, dar parcă şi locuia acolo.

Lloyd îl opri.

— La cine livrezi comanda?

Băiatul păru derutat. Băgă mâna în buzunarul de sus şi scoase o bucată de hârtie murdară.

— Foster, spuse băiatul. O pizza la etajul şase.

Ramirez deveni şi el interesat. Urma să fie o noapte lungă. Nimeni nu intrase şi nici nu ieşise încă.

— Va trebui să ne uităm în geanta aia, spuse el.

Băiatul îşi dădu ochii peste cap.

— Eşti pus pe glume, omule? Este doar o pizza fierbinte, asta-i tot! Ce *este* acest loc? Fort Knox?

— Trebuie să ne uităm înăuntru, îl asigură Lloyd.

— Mda. OK. Dumnezeule!

Băiatul deschise geanta şi scoase o sticlă de cola pe care o puse pe birou.

— Parcă ai spus că ai numai pizza, comentă Lloyd.

— O pizza. O sticlă de cola. Vreţi să sunaţi la mine la serviciu?

Cei doi agenţi se priviră unul pe celalalt.

— Ce mai ai acolo? întrebă Lloyd.

— Vreţi să vedeţi totul?

— Da. Să ştii că da.

— OK! OK!

Băiatul puse casca jos, lângă sticlă. Scoase o mână de paie de băut, ambalate în hârtie. Alături era un cartonaş rectangular, lung cam de cincisprezece centimetri. Lloyd îl luă.

— Ce este acesta?

— Ce pare că este? Băiatul oftă. Trebuie să-l las. Este ca...

un fel de promoție. Nu ştiți să citiți?

— Dacă vrei să intri aici, ai grijă cum vorbeşti!

— Este promoțional. Le lăsăm în tot oraşul.

Lloyd examină cardul. Erau poze cu pizza pe ambele părți şi o serie de oferte speciale. Pizza mare, cola şi pâine cu usturoi pentru doar nouă lire şi jumătate. Dacă o comanzi înainte de ora şapte, ai reducere de o liră.

— Vreți să comandați pizza? întrebă băiatul.

Le aduse aminte celor doi agenți de ceea ce trebuiau să facă.

— Nu, spuse Lloyd. Dar vrem să vedem pizza pe care o livrezi.

— Nu se poate asta, omule! Nu este igienic.

— Nu o vedem, nu o livrezi.

— OK. Cum spuneți. Ştiți, am livrat în toată Londra, şi nu mi s-a mai întâmplat asta.

Scoase o cutie de carton, caldă la atingere, şi o puse pe biroul de la recepție. Lloyd ridică rapid capacul şi văzu o pizza – o Quatro Stagioni, cu şuncă, brânză, roşii şi măsline negre. Mirosul de mozzarella topită se împrăştie în aer.

— Vreți şi să o gustați? întrebă băiatul sarcastic.

— Nu. Ce altceva mai ai acolo?

— *Nu* mai am altceva. Este goală. Băiatul deschise geanta pentru a le arăta. Ştiți ce, dacă sunteți atât de îngrijorați, de ce nu o livrați singuri?

Lloyd închise cutia. Ştia că ar fi trebuit să facă asta. Dar era agent secret, nu băiatul cu pizza! Şi, oricum, pizza mergea doar până la etajul şase. Vedea liftul de unde stătea. Era un panou din oțel alături de uşă, marcat cu litera P şi apoi numerele de la 1 la 9. Fiecare număr se aprindea când liftul trecea prin dreptul etajului respectiv, şi dacă băiatul care livra pizza încerca să meargă mai sus, ar fi observat. Cât despre scările dintre etaje, acestea fuseseră echipate cu perne de presiune şi cu camere de supraveghere. Chiar şi conductele de aerisire ce treceau prin clădire aveau alarme.

Era un loc sigur.

— Bine, decise el. Poți merge sus. Te duci direct la etajul şase. Nu mergi altundeva. Înțelegi?

— De ce aş vrea să merg în altă parte? Am pizza pentru cineva pe nume Foster care stă la etajul şase.

Băiatul puse totul înapoi în geantă şi se îndepărtă.

— Treci prin detectorul de metale! ordonă Ramirez.

— Aveți detector de metale? Credeam că este un bloc de apartamente, nu aeroportul Heathrow.

Băiatul îi înmână casca lui Ramirez şi, cu geanta de pânză pe umăr, păşi prin cadrul metalic. Maşinăria rămase tăcută.

— Iată! spuse el. Sunt curat. Acum pot livra pizza?

— Stai puțin! Agentul blond părea amenințător. Ai uitat de cola şi de cartonul ăla cu promoții.

Le luă de pe biroul de la recepție şi i le dădu.

— Mda. Mersi!

Băiatul începu să meargă către lift.

Ştiuse că avea să fie luat la bani mărunți.

În spatele perucii şi a măştii negre de latex, Alex Rider respiră uşurat. Deghizarea funcționase. Nile îi spusese că aşa va fi, şi nu existaseră motive să-i pună cuvântul la îndoială. Avusese grijă ca vocea lui să pară mai matură, cu accent autentic. Costumul de motociclist, din piele, îl făcuse să pară mai solid, şi purta pantofi speciali, care adăugaseră câțiva centimetri la înălțimea lui. Nu se temuse de faptul că geanta avea să fie controlată. În momentul în care dăduse cu ochii de Ramirez şi de Lloyd, Alex ştiuse că aceştia erau noi în domeniu, cu puțină experiență.

Dacă ei ar fi acceptat oferta lui de a suna la compania de pizza, Alex le-ar fi dat o carte de vizită cu un număr de telefon. Dar ar fi răspuns cei din Scorpion. Dacă ar fi fost deştepți, cei doi agenți ar fi telefonat la etajul şase. Dar Sarah Foster – proprietara apartamentului – era plecată. Linia sa telefonică fusese comutată din exterior. Convorbirea ar fi fost redirecționată... din nou la Scorpion.

Totul mergea exact cum plănuiseră.

Alex fusese adus de la Malagosto la Roma, unde se îmbarcase într-un avion cu doi oameni ai Scorpionului pe care nu îi văzuse niciodată. Ei fuseseră cu el pe aeroportul Heathrow, însoțindu-l la controlul paşapoartelor, pentru a se asigura că nu apare nicio problemă. Cum ar fi putut apărea?

Alex era deghizat; avea un paşaport fals. Iar la aeroport se iscase o adevărată nebunie – toată lumea alerga de colo până colo. Cu siguranță totul fusese pus la cale de Scorpion.

De la Heathrow fusese dus la o casă în centrul Londrei, reuşind doar să vadă puțin din uşa de intrare şi din strada liniştită, plină de frunze, înainte de a fi condus înăuntru. Nile îl aşteptase acolo, aşezat într-un scaun vechi, stând picior peste picior.

— Federico? îl întâmpinase pe Alex cu numele fals din paşaport.

Alex vorbise puțin. Nile îl instruise repede. Fusese iarăşi deghizat – de data aceasta ca un băiat care livrează pizza – şi i se dăduse tot ceea ce îi era necesar pentru a intra în apartamentul doamnei Jones şi a o ucide. Cum avea să iasă de acolo, asta era problema lui.

— Va fi uşor, spusese Nile. Vei pleca pe unde ai intrat. Şi, dacă sunt probleme, sunt sigur că te vei descurca, Alex. Am încredere în tine.

Scorpionul inspectase deja apartamentul. Nile îi arătase planurile. Ştiau unde se aflau camerele de supraveghere, câte perne de presiune fuseseră instalate, câți agenți fuseseră aduşi. Şi totul fusese pus la punct în amănunt, până la sticla de cola pe care Alex o lăsase deliberat pe biroul de la recepție şi care îi fusese dată înapoi *fără a fi trecută prin detectorul de metale.* Era o chestie de psihologie elementară. O sticlă din plastic plină cu lichid. Cum era posibil să conțină ceva metalic?

Alex ajunse la lift şi se opri. Era momentul decisiv.

Stătea cu spatele la cei doi agenți. Se afla între ei şi lift, blocându-le câmpul vizual. Deja scosese materialul promoțional din geanta de pânză în timp ce păşise spre lift şi îl ținea în ambele mâini. De fapt, o parte a acestuia se dezlipise pentru a dezvălui o plăcuță subțire din argint inscripționată cu litera P şi cu numerele de la 1 la 9. Semăna cu plăcuța de lângă lift. Cealaltă parte era magnetică. Alex se aplecă şi puse plăcuța falsă peste cea originală. Aceasta se lipi imediat. În acelaşi moment, se şi activase. Acum era doar o problemă de sincronizare.

Uşile liftului se deschiseră şi intră. Se întoarse şi îi văzu pe cei doi agenți privindu-l. Se întinse şi apăsă butonul de la etajul 9. Uşile liftului se închiseră. O secundă mai târziu, liftul începu să urce.

Cei doi agenți văzură numerele schimbându-se lângă uşa liftului. Parter... unu... doi.. Ceea ce agenții nu realizau era că ei nu urmăreau progresul real al liftului. Un cip minuscul şi un ceas cu baterie dinăuntrul plăcuței argintii iluminau cifrele false. Cifrele reale nu erau vizibile.

Alex ajunse la etajul 9.

Panoul argintiu arăta că se oprise la etajul 6.

Durase treizeci de secunde ca el să ajungă de la Parter la ultimul etaj. În acest timp, Alex scăpă de hainele de motociclist, dând la iveală nişte haine largi, uşoare şi negre: uniforma asasinilor ninja. Îşi dădu jos peruca şi smulse latexul care îi acoperea fața. În final, îşi scoase dintele de aur. Uşile se deschiseră. Acum era el însuşi.

Deja văzuse un plan al întregii clădiri. Apartamentul doamnei Jones era la dreapta – şi se puteau constata două omisiuni de neiertat ale echipei de securitate. Deşi erau instalate camere de luat vederi cu circuit închis în ieşirile în caz de incendiu, nu exista niciuna pe hol. Şi agentul care stătea în fața uşii putea vedea de la un capăt la celălalt, dar nu putea vedea în lift. Două puncte slabe. Alex avea să profite de amândouă.

Agentul de la etajul nouă auzise liftul ajungând. La fel ca Lloyd şi Ramirez, de jos, era nou în serviciu. Se întreba de ce trimiseseră liftul sus. Poate că ar fi trebuit să întrebe prin radio. Înainte de a lua vreo decizie, un băiat blond cu o privire ucigaşă ieşi din lift. Alex Rider avea în mână unul dintre paiele de băut pe care cei doi agenți le văzuseră, dar nu le examinaseră. Îl desfăcuse şi îl dusese deja la gură. Suflă.

Fukidake – sau armă de suflat – era un alt instrument mortal folosită de ninja. O săgeată ascuțită ca un ac trasă în artera principală poate ucide pe loc. Dar existau şi săgeți goale pe dinăuntru şi umplute cu otravă. Un ninja poate lovi un om de la o distanță de douăzeci de metri sau mai mult

fără a produce niciun zgomot. Alex era mai aproape de atât. Din fericire pentru agent, săgeata cu care trăsese din pai conținea doar o substanță de adormit. Îl lovi în obraz. Agentul deschise gura să strige, se uită uimit la Alex, apoi se prăbuşi.

Alex ştia că trebuia să se mişte repede. Cei doi agenți de jos îi acordau câteva minute, dar apoi se aşteptau să se întoarcă. Apucă sticla de cola şi o deschise – nu capacul, ci sticla cu totul. Aceasta se desfăcu în două bucăți. Din ea curse un lichid maro-închis, udând covorul. Înăuntrul sticlei se afla un pachet, ambalat în plastic maro, de aceeaşi culoare, ca sucul. Cu eticheta acoperindu-l în mare parte, pachetul era complet invizibil. Alex îl rupse, înăuntru se găsea o armă.

Era o Kahr P9, semiautomată cu dublă acțiune, fabricată în America. Avea 15 centimetri lungime, era din oțel inoxidabil şi din polimeri şi cântărea doar 500 de grame, fiind una dintre cele mai mici şi mai uşoare arme din lume. Încărcătorul putea conține şapte gloanțe; pentru a fi cât mai uşoară, acum nu avea decât unul. Era destul pentru Alex.

Cărând geanta cu pizza după el, trecu de agentul adormit şi ajunse la uşa doamnei Jones. Avea trei încuietori, aşa cum i se spusese. Ridică rapid capacul cutiei de pizza şi scoase trei măsline de deasupra, băgând-o pe fiecare într-o încuietoare. Geanta avea un fund fals. Îl deschise şi scoase trei sârme pe care le legă de măsline. O cutie de plastic şi un buton erau prinse de fundul genții. Aplecându-se, Alex apăsă. Măslinele – care nu erau deloc măsline – explodară în tăcere, fiecare cu o flamă ce arse încuietoarea. Mirosul ascuțit de metal se ridică în aer. Uşa se deschise.

Ținând strâns arma, Alex păşi într-o cameră mare, cu draperii gri, cu o masă cu patru scaune şi cu un set de canapele de piele. Era iluminată de o singură lampă care împrăştia o lumină galbenă difuză. Camera era modernă, fără prea mult mobilier; nu existau multe lucruri care să-i spună ceva în plus despre doamna Jones față de ceea ce ştia el deja. Chiar şi picturile de pe pereți erau abstracte, pete de culoare care nu dezvăluiau nimic. Dar existau indicii. Văzu o

fotografie pe un raft, o doamnă Jones mai tânără – zâmbind chiar –, cu doi copii, un băiat şi o fată, cam de şase, respectiv patru ani. Un nepot şi o nepoată? Semănau mult cu ea.

Doamnei Jones îi plăcea să citească; avea un televizor scump şi un DVD-player; şi mai exista şi o tablă de şah. Era la jumătatea unui joc. Dar cu cine juca? Alex se miră. Nile îi spusese că locuia singură. Auzi un zgomot uşor şi zări o pisică siameză întinsă pe una din canapele. Asta îl surprinse. Nu se aşteptase ca adjunctul Departamentului de Operaţiuni Speciale de la MI6 să aibă nevoie de vreun fel de companie.

Torsul pisicii se înteţi. Era ca şi cum pisica încerca să-şi avertizeze stăpâna de prezenţa lui; şi, bineînţeles, o uşă se deschise de partea cealaltă a camerei.

— Ce este, Q?

Doamna Jones intră. Apropiindu-se de pisică, îl văzu deodată pe Alex şi se opri.

— Alex!

— Doamnă Jones.

Femeia purta un halat din mătase gri. Alex avu în faţa ochilor, pentru o fracţiune de secundă, imaginea vieţii ei, şi îşi dădu seama de goliciunea acesteia. Venise acasă de la serviciu, făcuse un duş, luase cina singură. Apoi jocul de şah... poate că juca pe internet. La televizor, ştirile de seară. Şi pisica.

Femeia se opri în mijlocul camerei. Nu părea alarmată. Nu putea face nimic – cu siguranţă nu exista niciun buton de alarmă la care să poată ajunge. Părul îi era încă ud; Alex îi observă picioarele goale. Ridică mâna, şi ea văzu arma.

— Te-a trimis Scorpionul? întrebă ea.

— Da.

— Să mă ucizi?

— Da.

Ea aprobă din cap, ca şi cum ar fi înţeles de ce trebuia să se întâmple asta.

— Ţi-au spus despre tatăl tău, continuă ea.

— Da.

— Îmi pare rău, Alex!

— Vă pare rău că l-aţi ucis?

— Că nu ți-am spus eu.

Ea nu încercă să se mişte; stătea pur şi simplu acolo, înfruntându-l. Alex ştia că nu avea mult timp la dispoziție. Liftul se putea întoarce la parter în orice moment. De îndată ce agenții ar fi văzut că el nu era înăuntru, ar fi dat alarma. Puteau fi deja în drum spre el.

— Ce s-a întâmplat cu Winters? întrebă femeia.

Alex nu ştia la cine se referea.

— Era afară, la uşă, explică ea.

Winters era al treilea agent.

— E scos din joc.

— Deci ai trecut de cei doi de jos. Ai urcat aici. Şi ai intrat prin efracție. Doamna Jones ridica din umeri. Scorpionul te-a antrenat bine.

— Nu Scorpionul m-a antrenat, doamnă Jones, dumneavoastră ați făcut-o!

Alex dădu din cap.

— Nu mi te închipui ca asasin, Alex! Îmi dau seama că nu mă placi – nici pe Alan Blunt. Înțeleg asta. Nu cred că ai idee în ce te-ai băgat. Pun pariu că membrii Scorpionului sunt toți numai un zâmbet; sunt sigură că au fost încântați să te vadă. Dar te-au mințit...

— Opriți-vă!

Degetul lui Alex se încordă pe trăgaci. Ştia că ea încerca să facă totul cât mai dificil pentru el. Fusese avertizat că aşa va proceda. Vorbind cu el, adresându-i-se pe numele mic, îi amintea că nu era o simplă formă decupată din hârtie, o țintă. Îi insera îndoiala în minte. Şi, bineînțeles, trăgea de timp.

Nile îi spusese să o facă repede, în secunda în care se întâlnesc. Alex îşi dădu seama că deja nu era bine; ea câştigase deja o primă mână – deşi el era cel care avea arma. Îşi reaminti de ceea ce îi arătase doamna Rothman în Positano. Podul Albert. Moartea tatălui său. O avea în fața lui pe femeia care ordonase să se tragă.

— De ce ați făcut-o? întrebă el.

Vocea sa devenise o şoaptă. Încerca să-şi canalizeze ura, pentru ca astfel să găsească forța de a face lucrul pentru care

fusese trimis acolo.

— De ce am făcut ce, Alex?

— L-ați ucis pe tatăl meu.

Doamna Jones îl privi lung, şi era imposibil să spui ce se întâmpla în spatele ochilor acelora negri. Dar el vedea că ea îşi făcea nişte calcule. Bineînțeles, întreaga ei viață era o serie de calcule – şi, odată ce afla rezultatele, cineva murea, de obicei. Exista o singură diferență în situația de față: acum ea era cea care urma să moară.

Păru să ajungă la o hotărâre.

— Vrei să-mi cer iertare de la tine, Alex? întrebă ea, devenind deodată dură. Vorbim despre John Rider, un bărbat pe care nu l-ai cunoscut. N-ai vorbit niciodată cu el; nu ai nicio amintire despre el. Nu ştii nimic despre el.

— Totuşi, era tatăl meu!

— Era un asasin! A lucrat pentru Scorpion. Ştii câți oameni a ucis?

„Cinci sau şase." Asta îi spusese doamna Rothman.

— Un om de afaceri care lucra în Peru; era căsătorit şi avea un fiu de vârsta ta. Un preot din Rio de Janeiro; acesta încerca să ajute copiii de pe străzi, dar, din nefericire, îşi făcuse prea mulți dușmani, şi a trebuit să fie eliminat. Un politician britanic. Un agent american. Apoi o femeie; era pe cale de a demasca o corporație mare din Sidney. Avea doar 26 de ani, Alex, şi el a împuşcat-o când ieşea din maşină...

— Destul! Acum Alex ținea arma cu ambele mâini. Nu vreau să mai aud nimic.

— Ba da, Alex, vrei. Tu m-ai întrebat. Ai vrut să ştii de ce trebuia oprit. Şi asta vei face şi tu, nu-i aşa? Vei călca pe urmele tatălui tău. Sunt sigură că te vor trimite în lume, îți vor cere să ucizi oameni despre care nu ştii nimic. Sunt sigură că vei fi foarte bun. Tatăl tău a fost unul dintre cei mai buni.

— L-ați păcălit! Era prizonierul vostru şi ați spus că-i dați drumul. Trebuia să-l eliberați, să faceți un schimb. Dar l-ați împuşcat pe la spate. Am văzut...

— M-am întrebat mereu dacă au filmat asta, murmură doamna Jones.

Ea dădu din mână, şi Alex deveni mai încordat, întrebându-se dacă nu cumva încerca să-l deruteze. Dar erau încă singuri. Pisica adormise. Nimeni nu era în preajmă.

— Îți voi da un sfat, spuse ea. Vei avea nevoie, dacă vei lucra cu Scorpionul. Odată ce te alături celeilalte tabere, nu există reguli. Ei nu cred în fair-play. Nici noi. Răpiseră un băiat de optsprezece ani.

Alex îşi aminti chipul de pe pod.

— Era fiul unui înalt funcționar britanic. Urmau să-l ucidă; dar aveau să-l tortureze mai întâi. A trebuit să-l aducem înapoi – aşa că, da, am aranjat schimbul. Dar nu puteam să-l eliberez pe tatăl tău. Era prea periculos. Prea mulți oameni ar fi murit. Aşa că am pus la cale un schimb. Doi oameni pe un pod. Un lunetist. A mers perfect, şi sunt mulțumită. Poți să mă împuşti dacă te face să te simți mai bine, Alex. Dar îți spun: nu l-ai cunoscut pe tatăl tău. Şi, dacă ar trebui să o iau de la capăt, aş face la fel.

— Dacă spuneți că tatăl meu era atât de rău, cum credeți că sunt eu?

Alex încerca să se încurajeze să tragă. Credea că furia îi va da putere, dar era mai mult obosit decât nervos. Acum încerca un alt mod de a se convinge să tragă. Era fiul tatălui său. Avea asta în sânge.

Doamna Jones făcu un pas către el.

— Rămâneți pe loc!

Arma era la mai puțin de un metru de ea, ațintită direct către capul femeii.

— Nu cred că eşti un asasin, Alex. Nu l-ai cunoscut pe tatăl tău. De ce trebuie să fii ca el? Crezi că orice copil devine „ceva anume” în momentul în care se naşte? Cred că ai de ales...

— N-am ales să lucrez pentru voi.

— Nu? După afacerea Stormbreaker ai fi putut pleca. Nu trebuia să ne mai vedem. Dar, dacă îți aduci aminte, ai *ales* să te încurci cu traficanții de droguri, şi a trebuit să te scăpăm. Şi apoi a fost povestea cu Wimbledon. Nu te-am obligat să lucrezi sub acoperire. Ai fost de acord să mergi – şi, dacă nu ai fi încuiat un gangster chinez în frigider, n-ar fi

trebuit să te trimitem în America.

— Faceți ca totul să pară altfel!

— Şi, în final, Damian Cray. Ai mers după el de unul singur, şi îți suntem recunoscători, Alex! Dar mă întrebi ce cred că eşti? Cred că eşti prea deştept să apeşi pe trăgaci. Nu mă vei împuşca. Nici acum, nici altă dată.

— Vă înşelați, spuse Alex.

Îl mințea, ştia asta. Îl minți̇se mereu. Putea face asta. Trebuia să o facă.

Ținea arma fix.

Lăsă ura să-l cuprindă.

Şi trase.

Aerul din fața lui păru să explodeze în mii de fragmente.

Doamna Jones îl păcălise. Îl păcălise tot timpul, şi el nu-şi dăduse seama. Camera era împărțită în două. Un panou imens din sticlă transparentă, antiglonț, se întindea dintr-un colț în celălalt, din podea până în tavan. Ea fusese de o parte, el, de cealaltă. În lumina slabă, panoul fusese invizibil, dar acum sticla crăpase, o mie de raze împrăştiindu-se din locul în care izbise glonțul. Doamna Jones aproape că dispăruse din vedere, fața îi era spartă, de parcă devenise dintr-odată o fotografie sfâşiată în mii de bucăți. În acelaşi timp porni o alarmă, uşa se deschise, iar Alex fu înşfăcat şi aruncat pe o canapea. Arma îi zbură din mână. Cineva striga ceva în urechea lui, dar el nu desluşea cuvintele. Pisica mieună şi se năpusti asupra lui. Brațele îi erau ținute la spate. Un genunchi îl apăsa în spinare. Un sac îi fu tras peste cap, şi simți oțelul rece cuprinzându-i încheieturile. Se auzi un mic zgomot metalic. Nu-şi mai putea mişca mâinile.

Acum auzea mai multe voci în încăpere.

— Sunteți bine, doamnă Jones?

— Ne pare rău, doamnă...

— Maşina aşteaptă afară...

— Nu-l răniți!

Alex era trântit pe canapea cu mâinile legate la spate. Se simțea groaznic. Nu-şi făcuse datoria față de Scorpion. Față de tatăl său. Față de el însuşi.

Nu strigă. Nu opuse rezistență. Şchiopătând şi incapabil să

se mişte, se lăsă târât în afara camerei, înapoi pe hol şi în noapte.

COBRA

Încăperea era asemenea unei cutii goale, de culoare albă, gândită special pentru a intimida. Alex măsurase spațiul: zece paşi într-o parte, patru în cealaltă. Exista un pat gol fără aşternut sau pături şi, în spatele unui paravan, o toaletă. Dar asta era tot. Uşa nu avea mâner şi se încadra atât de bine în perete, încât era aproape invizibilă. Nu se vedea niciun geam. Lumina venea din spatele unui panou pătrat din tavan şi era controlată din afară.

Alex nu avea habar de cât timp stătea acolo. Ceasul îi fusese luat.

După ce fusese scos din apartamentul doamnei Jones, fusese băgat într-o maşină. Sacul negru îi era încă pe cap. Nu avea idee încotro se îndreptau. Maşina mersese cu viteză cam vreo jumătate de oră, apoi încetinise. Alex simțise cum i se întoarce stomacul pe dos şi înțelesese că maşina cobora vreun fel de rampă. Îl duseseră oare la subsolul sediului de pe Liverpool Street? Mai fusese o dată acolo, dar de data aceasta nu i se acorda nicio şansă. Maşina se oprise. Uşa se deschisese şi fusese apucat şi tras în afară. Nimeni nu vorbise cu el. Mersese – încadrat de doi bărbați – pe o scară în jos. Apoi mâinile îi fuseseră dezlegate, şi sacul, dat jos de pe cap. De-abia avusese timp să-i observe pe Lloyd şi pe Ramirez – cei doi agenți de la recepție – ieşind din cameră. Apoi uşa se închisese şi rămăsese singur.

Acum se întinse pe spate, aducându-şi aminte de ultimele clipe petrecute în acel apartament. Era uimit că nu observase bariera de sticlă decât prea târziu. Oare vocea doamnei Jones fusese cumva amplificată? Nu mai conta. Încercase să o ucidă. Găsise în final puterea de a apăsa pe trăgaci, dovedind că Scorpionul avusese mereu dreptate în ceea ce-l privea.

„Era un asasin! Ştii câți oameni a ucis?”

Alex îşi aminti ce spusese doamna Jones despre tatăl lui. Ea dăduse ordinul pentru uciderea lui John Rider; ea aranjase asta. Merita să moară.

Sau aşa încerca el să se convingă. Dar lucrul cel mai rău

era că băiatul înțelesese câte ceva din ce-i spusese ea. Dacă tatăl său n-ar fi fost ucis pe Podul Albert? Dacă Alex ar fi crescut cu el şi ar fi aflat într-o bună zi cu ce se ocupa acesta? Ce ar fi simțit atunci? Ar fi putut să-l ierte?

Stând de unul singur în camera aceea albă, nemiloasă, Alex se gândi la momentul în care trăsese cu arma. Simți din nou tremuratul mâinii. Văzu ecranul din sticlă invizibilă crăpând fără să se spargă. Meseriaşul de Smithers! Era aproape sigur că maestrul în materie de dispozitive de protecție de la MI6 îl realizase. Şi totuşi, Alex era bucuros. Era bucuros că nu o ucisese pe doamna Jones.

Se întreba ce i se va întâmpla acum. Oare MI6 îl va pune sub acuzare? Mai degrabă îl vor interoga. Vor dori să ştie despre Malagosto, despre doamna Rothman şi despre Nile. Dar poate că după asta, în sfârşit, îl vor lăsa în pace. După cele întâmplate, nu vor mai avea niciodată încredere în el.

Adormi – nu numai obosit, ci de-a dreptul terminat. Era un somn adânc, negru, fără vise, fără acel sentiment plăcut de confort şi de căldură.

Zgomotul unei uşi îl trezi. Deschise ochii şi clipi. Era derutant să nu ai idee cât e ceasul. Putea să fi dormit câteva ore sau toată noaptea. Nu se simțea odihnit; avea un cârcel la gât. Dar fără fereastră era imposibil să-ți dai seama dacă era zi sau noapte.

— Ai nevoie la toaletă?

— Nu.

— Atunci hai cu mine!

Bărbatul de la uşă nu era Lloyd, sau Ramirez, sau cineva pe care Alex să-l fi cunoscut. Avea o față inexpresivă, neinteresantă, şi Alex ştia că, dacă l-ar fi întâlnit a doua zi, nu l-ar fi recunoscut. Se ridică de pe pat şi se duse spre uşă, devenind brusc nervos. Nimeni nu ştia că era acolo. Nici Tom, nici Jack Starbright... nimeni. MI6 îl puteau face să dispară. Pentru totdeauna. Nimeni n-ar fi aflat ce i se întâmplase. Poate că asta şi voiau.

Dar nu putea face nimic. Îl urmă pe agent pe un coridor curbat, cu o pardoseală de oțel şi cu țevi pe marginea tavanului. Parcă s-ar fi aflat în camera motoarelor unui vas.

— Mi-e foame, se plânse el.

Îi era. Dar voia şi să-i arate agentului că nu se temea.

— Te duc la micul dejun.

Micul dejun! Deci dormise toată noaptea.

— Nu vă îngrijorați, spuse Alex. Mă puteți lăsa la un McDonald's.

— Mă tem că nu e posibil. Aici…

Ajunseseră la o uşă, şi Alex trecu printr-o cameră ciudată, curbată – evident, se aflau încă la subsol. Erau panouri de sticlă groasă construite în tavan, şi vedea forma oamenilor – localnici – care păşeau deasupra. Camera era situată imediat sub asfalt. Picioare de diferite mărimi şi forme atingeau scurt sticla. Deasupra lor trecătorii erau ca nişte fantome, ondulându-se, mişcându-se fără zgomot în drumul spre serviciu.

Pe o masă erau pregătite salata de fructe, cereale, lapte, cornuri şi cafea. Alex fu încântat de ce i se pregătise, dar îşi pierdu din pofta de mâncare când văzu cu cine trebuia să ia micul dejun. Alan Blunt îl aştepta, aşezat într-un scaun de partea cealaltă a mesei, îmbrăcat în alt costum de-al său gri. Chiar arăta ca un director de bancă, aşa cum pretindea că este, un bărbat de cincizeci şi ceva de ani care se simțea mai bine cu cifrele şi cu statisticile decât cu oamenii.

— Bună dimineața, Alex, spuse el.

Alex nu răspunse.

— Ne poți lăsa, Burns. Mulțumesc!

Agentul dădu din cap şi ieşi. Uşa se închise. Alex se apropie de masă şi se aşează.

— Ți-e foame, Alex? Te rog! Serveşte!

— Nu, mulțumesc.

Îi *era* foame. Dar nu se simțea bine să mănânce în fața acestui om.

— Nu te prosti! Ai nevoie de mâncare. Te aşteaptă o zi încărcată.

Blunt aşteptă ca Alex să răspundă. Alex nu spuse nimic.

— Îți dai seama în ce belea ai intrat? întrebă Blunt.

— Poate că am să iau nişte biscuiți cu cereale, totuşi, spuse Alex.

Se servi. Blunt îl privea cu răceală.

— Avem puțin timp la dispoziție, spuse Blunt în vreme ce Alex mânca. Am câteva întrebări pentru tine. Vei răspunde la toate, cu sinceritate.

— Şi dacă nu o fac?

— Ce crezi? Că o să-ți dăm un ser pentru spus adevărul, sau aşa ceva? Vei răspunde pentru că este în interesul tău să o faci. Acum nu cred că ştii care este miza. Dar crede-mă când îți spun că această întâlnire este vitală. Trebuie să ştim tot ce ştii tu. De asta depind mai multe vieți decât îți închipui.

Alex lăsă jos lingura şi dădu din cap.

— Continuați!

— Ai fost recrutat de Julia Rothman?

— Ştiți cine este?

— Bineînțeles că ştim!

— Da. Am fost recrutat de către ea.

— Ai fost dus pe Malagosto?

— Da.

— Şi ai fost trimis s-o ucizi pe doamna Jones!

Alex simți nevoia să se apere.

— L-a ucis pe tatăl meu.

— Nu asta e problema.

— Nu pentru dumneavoastră.

— Răspunde doar la întrebări.

— Da. Am fost trimis să o ucid pe doamna Jones.

— Bine. Blunt dădu din cap. Trebuie să ştiu cine te-a adus la Londra. Ce ți s-a spus. Şi ce trebuia să faci când îți încheiai misiunea.

Alex ezită. Dacă îi spunea lui Blunt toate astea, ar fi trădat Scorpionul. Dar deodată nu-i mai păsa. Fusese atras într-o lume unde se trădau tot timpul unii pe alții. Voia să scape.

— Aveau planul apartamentului ei. Ştiau totul, cu excepția ecranului de sticlă. Tot ce trebuia să fac era să aştept să apară ea. Doi agenți de-ai lor m-au dus pe Heathrow. Ne-am dat drept o familie italiană; nu mi-au spus numele lor adevărate. Am avut paşaport fals.

— Unde te-au dus?

— Nu ştiu. O casă, undeva. N-am apucat să văd adresa. Alex se opri. Unde este doamna Jones?

— N-a vrut să te vadă.

Alex dădu din cap.

— Înțeleg asta.

— După ce ai fi omorât-o, ce ar fi trebuit să faci?

— Mi-au dat un număr de telefon. Trebuia să sun acolo după ce terminam. Dar probabil că deja au aflat că m-ați prins. Presupun că urmăreau apartamentul.

Urmă o tăcere lungă. Blunt îl examina pe Alex cu atenție, ca un om de știință care are în față un specimen de laborator interesant. Alex se foia stânjenit pe scaun.

— Vrei să lucrezi pentru Scorpion? întrebă Blunt.

— Nu ştiu. Alex ridică din umeri. Nu cred că este altfel decât a lucra pentru dumneavoastră.

— Doar nu crezi asta! Nu poți crede asta!

— Nu vreau să lucrez pentru niciunul! Vreau doar să mă întorc la şcoală. Nu vreau să mai văd pe nimeni niciodată.

— Aş vrea ca acest lucru să fie posibil, Alex. De data asta, Blunt păru sincer. Să-ți spun ceva care te-ar putea surprinde. Sunt şase... şapte luni de când ne cunoaştem. În tot acest timp te-ai dovedit extrem de folositor. Ai avut mai mult succes decât aş fi putut estima. Şi totuşi, îmi doresc să nu ne fi cunoscut.

— De ce?

— Pentru că trebuie să fie ceva în neregulă – complet în neregulă – atunci când siguranța întregii țări atârnă pe umerii unui băiat de paisprezece ani. Crede-mă, aş fi foarte bucuros să te las să pleci de aici. Nu aparții lumii mele, aşa cum nici eu nu aparțin lumii tale. Dar nu te pot lăsa să te întorci la Brookland, pentru că în aproximativ treizeci de ore fiecare copil din şcoala aceea poate fi mort. Mii de copii din Londra li s-ar putea alătura. Asta au promis prietenii tăi din Scorpion, şi nu mă îndoiesc că se vor ține de cuvânt.

— Mii?

Alex deveni brusc palid. Nu se aşteptase la aşa ceva. În ce se băgase?

— Poate mai mulți. Poate zeci de mii.

— Cum?

— Nu ştim. Poate ştii tu. Tot ce-ți pot spune acum este că Scorpionul a făcut o serie de cereri. Nu le putem da ceea ce solicită. Şi ne vor face să plătim foarte scump.

— Ce vreți de la mine? întrebă Alex.

Toată vlaga parcă i se scursese din trup.

— Scorpionul a făcut o greşeală. Te-au trimis pe tine la noi. Vreau să ştiu tot ce ai văzut – tot ce ți-a spus Julia Rothman. Încă nu avem idee cu ce ne confruntăm, Alex. Tu poate eşti în stare măcar să ne dai un indiciu.

Mii de copii în Londra.

„Asasinate, Alex. Cu asta ne ocupăm."

Asta spusese ea.

La asta se referea.

— Nu ştiu nimic, spuse Alex, cu capul plecat.

— Poți să ştii mai multe decât crezi. Tu eşti tot ce stă între Scorpion şi o baie de sânge inimaginabilă. Ştiu ce crezi despre mine; ştiu ce părere ai despre MI6. Dar vrei să ne ajuți?

Alex îşi ridică încet capul. Îl examină pe bărbatul care stătea în fața lui şi văzu ceva ce nu şi-ar fi închipuit vreodată.

Lui Alan Blunt îi era teamă.

— Da, spuse el. Vă voi ajuta.

— Bine. Atunci termină-ți micul dejun, fă un duş şi schimbă-te! Prim-ministrul a convocat o întâlnire cu Cobra. Vreau să participi.

Cobra.

Este acronimul de la Cabinet Office Briefing Room A[5] – acolo unde, pe Downing Street, la numărul 10, au loc întâlnirile de taină. Cobra este consiliul de urgență, resortul final al guvernului în crize majore.

Prim-ministrul este, bineînțeles, prezent la întâlnirile Cobra. Ca şi majoritatea miniştrilor importanți, directorul de comunicații, şeful de personal şi reprezentanți ai poliției, ai

[5] Camera A de Şedințe a Cabinetului.

armatei şi ai serviciilor de informaţii şi de siguranţă. Apoi mai sunt şi înalţii funcţionari, bărbaţi în costume închise la culoare, cu titluri lungi şi inutile. Tot ce se întâmplă, tot ce se spune este înregistrat, apoi îndosariat pentru treizeci de ani în Actul Oficial al Secretelor. O fi politica un joc, dar Cobra este cât se poate de serioasă. Deciziile luate aici pot da jos un guvern. O decizie greşită poate distruge întreaga ţară.

Alex Rider fusese dus în altă cameră şi lăsat să facă duş şi să-şi pună haine curate. Recunoscu jeanşii Pepe şi cămaşa de la Cupa Mondială de Rugby: erau ale lui. Cineva fusese probabil acasă la el să le aducă; văzându-le aşezate aşa pe scaun, se simţi vinovat. Nu vorbise cu Jack de când plecase de la Veneţia. Se întreba dacă îi spusese cineva de la MI6 ce se întâmpla. Se îndoia de asta. MI6 nu spunea nimănui nimic decât dacă era absolut necesar.

Dar, în timp ce-şi trăgea pantalonii, simţi ceva fâşâind într-unul din buzunarele de la spate. Băgă mâna şi scoase o bucată de hârtie împăturită. O desfăcu şi recunoscu scrisul lui Jack.

> Alex,
>
> În ce te-ai băgat de data asta? Agenţii secreţi (spioni) aşteaptă jos. Costume şi ochelari de soare. Se cred deştepţi, dar pun pariu că nu se uită în buzunare.
>
> Mă gândesc la tine. Ai grijă. Încearcă să vii întreg acasă.
>
> Te iubesc,
>
> Jack

Asta îl făcu să zâmbească. Trecuse cam multă vreme de când se simţise ultima oară binedispus.

Aşa cum bănuise, celula şi camera de interogatoriu se aflau sub sediul MI6. Fu însoţit afară într-o parcare, unde aştepta un Jaguar XJ6 albastru, şi începură să urce pe rampa ce dădea în Liverpool Street. Alex se afundă în scaunul de piele. I se părea ciudat să se afle atât de aproape de şeful Departamentului de Operaţiuni Speciale de la MI6

fără un birou sau o masă între ei.

Blunt nu avea chef de vorbă.

— Vei fi pus la curent la întâlnire, mormăi el scurt. Dar, în timp ce mergem într-acolo, vreau să te gândeşti la tot ce s-a întâmplat cu tine cât ai fost cu cei din Scorpion. Tot ce ai auzit. Dacă aş avea mai mult timp la dispoziție, te-aş interoga eu însumi. Dar Cobra nu aşteaptă.

După asta se îngropă într-un raport pe care-l scosese din servietă; era ca şi cum Alex ar fi rămas singur. Privea pe geam în timp ce şoferul îi ducea spre vest, de-a lungul Londrei. Era nouă şi un sfert. Lumea se grăbea încă spre serviciu. Magazinele erau deschise. De o parte a geamului, viața continua în mod obişnuit. Dar, încă o dată, Alex se găsea în partea nepotrivită, stând în maşină cu bărbatul acesta, îndreptându-se către cine ştie ce destinație.

Privi cum ajung la Charing Cross şi se opresc la semafoarele din Trafalgar Square. Blunt citea în continuare. Alex avea o curiozitate.

— Doamna Jones este căsătorită? întrebă el.

Blunt ridică privirea.

— A fost.

— În apartamentul ei am văzut o fotografie cu ea şi cu doi copii.

— Au fost ai ei. Sunt cam de vârsta ta acum. Dar i-a pierdut.

— Au murit?

— Au fost luați.

Alex se gândi la asta. Răspunsurile lui Blunt nu-l prea lămureau.

— *Dumneavoastră* sunteți căsătorit? întrebă el.

Blunt se întoarse.

— Nu discut viața mea personală.

Alex ridică din umeri. Era sincer surprins că Blunt avea o viață personală.

Merseră pe Whitehall şi apoi o luară la dreapta, prin porțile care erau deschise deja să-i primească. Maşina se opri, şi Alex coborî, ametit. Stătea în fața celei mai vestite uşi din lume. Şi aceasta era deschisă. Un polițist făcu un pas înainte

să-l întâmpine. Blunt dispăruse deja. Alex îl urmă.

Primul lucru care-l surprinse fu dimensiunea pe dinăuntru a casei de pe Downing Street, numărul 10. Era de două sau de trei ori mai mare decât se aşteptase, cu ieşiri în toate direcţiile, cu tavan înalt şi cu un coridor ce se întindea în depărtare. Din tavan atârnau candelabre. Opere de artă, împrumutate de majoritatea galeriilor, erau aliniate pe pereți.

Blunt fusese întâmpinat de un bărbat înalt, cu păr sur, îmbrăcat într-un costum demodat şi cu cravată cu dungi. Bărbatul avea o figură ce s-ar fi potrivit de minune într-un tablou victorian. Aparţinea unei alte lumi, şi, la fel ca o pictura veche, părea şters. Numai ochii, mici şi întunecați, arătau urme de viața. Îl privi pe Alex şi păru să-l recunoască pe dată.

— Deci acesta este Alex Rider, spuse bărbatul. Întinse o mână. Mă numesc Graham Adair.

Îl privea pe Alex de parcă-l ştia – dar Alex era sigur că ei doi nu se întâlniseră înainte.

— Sir Graham este secretar permanent al Cabinetului, explică Blunt.

— Am auzit multe despre tine, Alex! Trebuie să spun că mă bucur să te văd. Îți datorez multe. Mai multe decât îți poți închipui.

— Mulțumesc!

Era derutat. Nu ştia la ce se referea Sir Graham, şi se întreba dacă acesta fusese implicat în vreuna dintre misiunile sale anterioare.

— Înțeleg că ni te vei alătura la Cobra. Sunt foarte bucuros – deşi trebuie să te avertizez că s-ar putea să fie o persoană sau două care ştiu mai puține lucruri despre tine şi vor pune la îndoială oportunitatea prezenței tale.

— M-am obişnuit cu asta, spuse Alex.

— Sunt sigur. Vino pe-aici! Sper că ne poți ajuta. Ne confruntăm cu ceva ieşit din comun, şi nimeni nu ştie ce să facă.

Alex îl urmă pe secretarul permanent pe coridor, printr-o arcadă, într-o cameră mare, lambrisată, cu cel puțin patruzeci de oameni adunați în jurul unei mese de conferință

imense. Prima impresie a lui Alex fu că erau toți de vârstă medie şi, cu doar câteva excepții, bărbați. Apoi îşi dădu seama câte figuri cunoştea. Prim-ministrul stătea în capul mesei. Viceprim-ministrul – gras şi vesel – era alături de el. Ministrul de externe se juca nervos cu cravata. Un alt bărbat, care era probabil ministrul apărării, stătea față în față cu el. Majoritatea oamenilor purtau costum, dar erau câțiva şi în uniformă – a alinatei şi a poliției. Toată lumea din cameră avea un dosar gros în față. Doua femei mai în vârstă, îmbrăcate în costume negre, cu cămăşi albe, stăteau în colțuri, cu degetele deasupra a ceea ce păreau nişte maşini de scris în miniatură.

Blunt îi arătă lui Alex un scaun gol la masă şi se aşeză lângă el. Sir Graham se aşeză de partea cealaltă. Alex observă câteva capete întorcându-se în direcția lui, dar nimeni nu spuse un cuvânt.

Prim-ministrul se ridică, şi Alex avu acelaşi sentiment pe care-l avusese atunci când îl întâlnise prima dată pe Damian Cray – realiză că vedea, de foarte aproape, o figură cunoscută în întreaga lume. Prim-ministrul părea mai bătrân şi mai extenuat decât la televizor. Acum nu era machiat, iar lumina nu părea să-l avantajeze. Arăta înfrânt.

— Bună dimineața, spuse el, şi toată lumea tăcu.

Şedința Cobrei începuse.

CONTROL DE LA DISTANȚĂ

Vorbeau de trei ore.

Prim-ministrul citise conținutul scrisorii de la Scorpion, şi copii ale acesteia se găseau în fiecare dosar de pe masă. Alex o citise pe a lui cu o senzație de neîncredere bolnavă. Optsprezece oameni nevinovați muriseră, şi nimeni din încăpere nu avea idee cum se întâmplase. Oare Scorpionul avea să meargă înainte cu amenințarea de a ucide copiii din Londra? Alex nu se îndoia de asta, dar nimeni nu-i ceruse părerea, şi prima oră trecuse dezbătându-se această chestiune la nesfârşit. Cel puțin jumătate dintre persoanele din încăpere considerau că este o cacealma. Ceilalți voiau să se facă presiuni asupra americanilor – să fie convinşi să accepte cererile Scorpionului.

Dar nu existau şanse ca acest lucru să se întâmple. Ministrul de externe se întâlnise deja cu ambasadorul american. Prim-ministrul petrecuse câteva ore la telefon cu preşedintele Statelor Unite. Poziția americanilor era clară: Scorpionul cerea imposibilul. Americanii considerau cererile acestora o chestiune hilară, ba chiar nebunească. Preşedintele oferise ajutorul FBI-ului pentru a da de urmele Scorpionului. Două sute de agenți americani erau deja în drum spre Londra. Dar nu putea face mai mult. Marea Britanie era pe cont propriu.

Acest răspuns provocase o mare furie în rândul celor de la Cobra. Viceprim-ministrul dădu cu pumnul în masă.

— Este incredibil! Este scandalos! Noi îi ajutăm pe americani; suntem cei mai apropiați aliați ai lor. Şi acum ei ne întorc spatele şi ne spun să sărim în prăpastie!

— N-au spus chiar asta. Ministrul de externe era mai prudent. Şi nu ştiu ce altceva ar putea face. Preşedintele are dreptate. Aceste cereri sunt imposibile.

— Ar putea să încerce să negocieze!

— Dar scrisoarea spune că nu mai există cale de negociere…

— Asta spune. Dar ar putea încerca totuşi!

Alex asculta cum se ceartă cei doi bărbați, fără ca vreunul din ei să asculte ce avea de spus celălalt. Deci aşa lucra guvernul!

Urmă un ofițer medic cu un raport despre cum muriseră fotbaliştii.

— Au fost otrăviți cu toții, anunță el.

Era un bărbat scund, chel, cu o față rotundă, roz. Îşi pusese un costum bogit pentru întâlnire, dar lui Alex îi era foarte clar că acesta îşi petrecuse toată viața într-un halat alb.

— Am găsit urme de cianură care se pare că a ajuns direct în inimă. Cantitățile au fost foarte mici – dar suficiente.

— Cum au fost administrate? întrebă un şef de poliție.

— Nu ştim încă. Nu injectate, cu siguranță. Nu era nicio înțepătură inexplicabilă pe pielea lor, am găsit doar un lucru destul de ciudat: urme vagi de aur în sângele lor.

— Aur?

Directorul de comunicații vorbi pentru prima dată, şi Alex îl observă aşezat alături de prim-ministru. Era cel mai mic – şi în multe feluri părea cel mai puțin impunător – bărbat din încăpere. Şi totuşi, la singurul său cuvânt, toate capetele se întoarseră.

— Da, domnule Kellner. Nu credem că particulele de aur au dus la moartea lor. Dar fiecare jucător avea la fel...

— Ei bine, mi se pare evident, spuse Kellner, cu o urmă de sarcasm în glas.

Se ridică şi privi în jurul mesei cu un aer de superioritate şi cu ochi lipsiți de expresie. Lui Alex nu îi plăcu din primul moment. Văzuse puşti ca el la Brookland. Mici şi disprețuitori, întotdeauna zăpăcind lumea. Dar alergând în lacrimi către profesori în minutul în care o încasau.

— Toți aceşti oameni au murit exact în acelaşi moment, continuă el. Deci e evident că au fost otrăviți în acelaşi timp. Când putea fi? Evident că atunci când se aflau în avion! Am verificat deja. Zborul a durat şase ore şi treizeci şi cinci de minute şi li s-a dat o masă imediat după ce au plecat din Lagos. Probabil că în mâncare era cianură, care şi-a făcut efectul exact când au ajuns pe Heathrow.

— Vreți să spuneți că nu există nicio armă secretă? întrebă viceprim-ministrul. Clipea des. Atunci ce vrea să spună Scorpionul cu Sabia Invizibilă?

— Este o şmecherie. Încearcă să ne facă să credem că pot ucide oameni printr-un fel de control de la distanță...

„Control de la distanță.” Asta îi spunea ceva lui Alex. Îşi aduse aminte de ceva ce văzuse când se aflase în Palatul Văduvei. Ce anume era?

— ...dar nu există *nicio* Sabie Invizibilă. Încearcă doar să ne înspăimânte.

— Mă tem că nu sunt de acord, domnule Kellner. Ofițerul medic părea supărat pe directorul de comunicații. Să presupunem că au luat toți otrava în acelaşi moment. Dar fiecare dintre bărbații aceia avea propriul metabolism. Otrava ar fi acționat mai repede la unii decât la alții.

— Erau cu toții sportivi. Metabolismul lor era cu siguranță cât de cât la fel.

— Nu, domnule Kellner. Nu sunt de acord. Mai erau şi doi antrenori, şi un manager.

— La dracu' cu ei! Nu există *nicio* Sabie Invizibilă! Aceşti oameni se joacă cu noi. Cer ceva ce ştiu că americanii nu pot oferi şi ne amenință cu ceva ce nu se va întâmpla.

— Nu stă în obiceiul Scorpionului să facă asta.

Alex fu surprins să vadă că Blunt era cel care vorbise. Şeful Departamentului de Operațiuni Speciale de la MI6 stătea în stânga lui. Vocea sa era calmă şi fără inflexiuni.

— Am mai avut de-a face cu ei, şi n-au făcut niciodată vreo amenințare nefondată.

— Ați fost pe Heathrow, domnule Blunt. Ce credeți că s-a întâmplat?

— Nu ştiu.

— Ei bine, asta ne e de folos, nu-i aşa? Cei de la Informații vin la masă şi nu au nicio informație utilă. Şi, de vreme ce vă aflați aici – Mark Kellner păru să-l observe de-abia atunci pe Alex –, aş fi fascinat să ştiu de ce ați adus un elev. Este fiul dumneavoastră?

— Acesta este Alex Rider. De data asta era Sir Graham Adair cel care vorbea. Ochii săi întunecați erau îndreptați

către directorul de comunicații. După cum ştiți, Alex ne-a ajutat în diferite ocazii. El este şi cel care, din întâmplare, a fost ultimul în contact cu Scorpionul.

— Chiar? Şi cum s-a întâmplat asta?

— L-am trimis la Veneția, sub acoperire, spuse Blunt, şi Alex fu surprins de uşurința cu care acesta mințea. Scorpionul are o şcoală de antrenament pe insula Malagosto, şi noi trebuia să aflăm anumite detalii. Alex s-a antrenat acolo o vreme.

Unul dintre politicieni tuşi.

— Este necesar acest lucru, domnule Blunt? întrebă el. Vreau să spun că, dacă s-ar şti că guvernul foloseşte elevi pentru astfel de treburi, n-ar fi prea bine pentru noi.

— Nu prea cred că este relevant acum, răspunse Blunt.

Şeful poliției părea derutat. Era un bărbat mai în vârstă, în uniformă albastră cu nasturi argintii strălucitori.

— Dacă ştiți despre Scorpion, dacă ştiți chiar şi cum să-i găsiți, de ce nu-i eliminați? întrebă el. De ce nu putem trimite acolo trupele SAS să-i ucidem pe toți?

— S-ar putea ca guvernul italian să nu fie prea încântat să îi fie invadat teritoriul, răspunse Blunt. Şi, oricum, nu este atât de simplu. Scorpionul este o organizație răspândită în toată lumea. Îi ştim pe unii dintre lideri, dar nu pe toți. Dacă eliminăm o ramură, o alta va prelua operațiunea. Şi se vor răzbuna. Scorpionul nu iartă şi nu uită niciodată. Trebuie să țineți minte: poate că ei sunt cei care ne amenință, dar ei lucrează pentru un client, şi acesta este adevăratul nostru duşman.

— Şi ce a aflat Alex Rider cât timp s-a aflat pe Malagosto? întrebă Kellner sarcastic.

Nu putea concepe să fie coborât de pe piedestal. Nu de către Alan Blunt. Şi cu siguranță nu de către un băiat de paisprezece ani.

Alex simți toate privirile asupra lui.

— Doamna Rothman m-a scos la cină şi a menționat Sabia Invizibilă, spuse el. Dar nu mi-a spus ce este.

— Cine este Julia Rothman, mai exact? întrebă Kellner.

— Face parte din comitetul executiv al Scorpionului, spuse

Blunt. Este unul dintre cei nouă membri cu vechime. Alex a cunoscut-o când a fost în Italia.

— Ei bine, asta ne e de mare folos, spuse Kellner. Dar, dacă asta e tot ce are de oferit Alex, nu mai avem nevoie de el aici.

— S-a spus ceva despre un transport frigorific, adăugă Alex, amintindu-şi de conversaţia pe care o auzise la Palatul Văduvei. Nu ştiu ce înseamnă asta, dar s-ar putea să aibă legătură.

Într-un colţ al camerei, o tânăra îmbrăcată elegant, cu păr negru, lung, se îndreptă în scaun şi îl privi pe Alex cu interes subit.

Dar Kellner trecuse deja mai departe.

— Ni se cere să credem că Scorpionul poate cumva să otrăvească mii de copii şi să aranjeze ca ei să pice exact la ora patru mâine după-amiază...

— Toţi vor ieşi de la şcoală la ora aceea, spuse unul dintre militari.

— Nu se poate face asta! Echipa de fotbal a fost o scamatorie. Vor să intrăm în panică şi să facem public acest lucru, iar dacă facem asta, toată credibilitatea guvernului va fi subminată. Poate că asta vor.

— Atunci ce sugeraţi să facem? întrebă Sir Graham Adair.

Secretarul permanent încerca din greu să nu-şi arate nemulţumirea. Îşi aminti ce văzuse pe aeroportul Heathrow; nu voia ca asta să se repete în întreaga Londră.

— Ignoraţi-i. Spuneţi-le să se care.

— Nu putem! Ca toţi ceilalţi, ministrului de externe îi era evident teamă de Kellner. Dar era hotărât să spună ce avea de spus. Nu ne putem asuma riscul acesta!

— Nu *există* niciun risc! Gândiţi-vă un minut. Fotbalişţii au fost otrăviţi cu cianură. Erau în acelaşi avion, în acelaşi timp. Nu a fost greu. Dar, dacă vrei să otrăveşti mii de copii, cum poţi face acest lucru?

— Injecţii, spuse Alex.

Toţi se uitară din nou la el.

Dezlegase misterul într-o secundă. Îi venise deodată, ca şi cum i-ar fi spus-o altcineva. Se gândise la o excursie pe care

o făcuse odată în America de Sud, cu mult timp în urmă. Şi apoi îşi amintise ce văzuse la Consanto. Micile eprubete. Toată maşinăria... totul steril. Pentru ce erau? Acum înțelegea legătura cu doctorul Liebermann. Şi mai era ceva. Când se afla în restaurant cu Julia Rothman, făcuse o glumă despre un om de ştiință.

„Ai putea spune că moartea sa a fost o înțepătură în braț pentru noi toți."

Un vaccin în braț. O injecție.

— Toți elevii sunt vaccinați la un moment dat, spuse Alex.

Era conştient că acum se afla în centrul atenției. Prim-ministrul, jumătate din Cabinet, şefii poliției şi ai armatei, înalții funcționari – toți oamenii puternici din țară se găseau acolo, în acea încăpere. Era înconjurat de ei.

— Când am fost la Consanto, am văzut eprubete cu lichid în ele, continuă el. Şi erau tăvi cu ceea ce păreau a fi ouă.

— Unele vaccinuri sunt cultivate în ouă, explică ofițerul medic. Şi Consanto furnizează vaccinuri în întreaga lume. Dădu din cap în timp ce fu izbit de un alt gând. Asta ar explica şi ce ai auzit. Bineînțeles! Transportul frigorific. Se referă la transportul vaccinurilor. Trebuie ținute la o anumită temperatură mereu. Dacă nu se face asta, vaccinul nu poate fi folosit.

— Continuă, Alex, îl grăbi Sir Graham Adair.

— I-am văzut ucigând un bărbat pe nume Liebermann, spuse Alex. Lucra la Consanto, şi Julia Rothman mi-a spus că i-a plătit o groază de bani să-i ajute. Poate că a pus ceva într-o serie de vaccinuri. Un fel de otravă. Care le va fi injectată elevilor, întotdeauna sunt vaccinări la început de trimestru...

Adair se uită la ofițerul medic, care aprobă din cap.

— Este adevărat. S-au făcut vaccinări antituberculoză în Londra săptămână trecută.

— Săptămâna trecută! Mark Kellner interveni. Tonul vocii sale nu se schimbase; nu accepta nimic din toate astea. Dacă li s-a injectat cianură săptămâna trecută, cum de n-au căzut deja morți cu toții? Cum va aranja Julia Rothman ca otrava să funcționeze mâine după-amiază la ora patru?

Câteva capete din jurul mesei aprobară, iar el continuă.

— Şi presupun că echipa de fotbal nu a făcut vaccin antituberculoză în timp ce era plecată. Sau îmi veți spune că nu am dreptate?

— Bineînțeles că a făcut vaccin, i-o trânti secretarul permanent, şi Alex văzu că acesta nu-şi mai putea stăpâni mânia. Au fost în Nigeria. Nu li s-ar fi permis să intre în țară fără a fi vaccinați.

— Într-adevăr! Ofițerul medic nu-şi putu stăpâni emoția. Au fost vaccinați împotriva febrei galbene.

— Acum o lună! insistă Kellner.

— Atunci întrebarea nu este cum au administrat otrava, spuse Sir Graham. Întrebarea e cum o opresc din a funcționa înainte de momentul ales de ei. Acesta este secretul Sabiei Invizibile.

— Ce ne mai poți spune, Alex? întrebă Blunt.

— Vorbeați despre control de la distanță, spuse Alex. Ei bine, doamna Rothman ținea un tigru siberian în biroul său. M-a atacat, şi credeam că o să fiu ucis…

— Chiar te aştepți să credem asta? îl chestionă Kellner.

Alex îl ignoră.

— Dar chiar atunci a intrat cineva şi a apăsat un buton pe ceea ce arăta ca o telecomandă. Ştiți, ca pentru un televizor. Tigrul s-a aşezat pur şi simplu şi a adormit la loc.

— Nanoparticule!

Tânăra care stătea în colț şi care îl examinase pe Alex mai devreme spusese acel cuvânt. Cu siguranță că ea nu fusese considerată suficient de importantă pentru a i se oferi un loc la masă, dar acum se ridică şi făcu un pas înainte. Arăta cam de treizeci de ani – după Alex, era cea mai tânără din încăpere –, subțire şi palidă, purtând un costum cu o cămaşă albă şi un lanț din argint la gât.

— Ce dracu' sunt nanoparticulele? întrebă vice-premierul. Şi cine sunteți?

— Aceasta este doctor Rachel Stephenson, spuse ofițerul medic. Este scriitoare şi cercetător… un specialist în domeniul nanotehnologiei.

— Aha, deci acum intrăm în ştiințifico-fantastic, se plânse

Kellner.

— Nu este nimic fantastic în asta, răspunse dr. Stephenson, refuzând să se lase intimidată. Nanotehnologia reprezintă manipularea materiei la nivel de atom şi este deja activă în mai multe feluri decât vă închipuiți. Universități, companii alimentare, farmaceutice şi, bineînțeles, armata cheltuiesc miliarde de lire sterline anual în programe de dezvoltare, şi toți sunt de acord. În scurtă vreme, viața fiecărei ființe umane pe această planetă se va schimba pentru totdeauna. Sunt nişte descoperiri uimitoare, şi, dacă nu ştiați de asta, e timpul să vă treziți la realitate.

Kellner o luă ca pe un afront personal.

— Nu văd cum... începu el.

— Vorbiți-ne despre nanoparticule, îl întrerupse prim-ministrul, şi Alex îşi dădu seama că trecuse ceva timp de când acesta nu mai scosese un cuvânt.

— Da, domnule. Dr. Stephenson îşi adună gândurile. Mă gândeam deja la nanoparticule când am auzit despre particulele de aur, dar Alex a clarificat totul. Este destul de complicat şi ştiu că nu avem prea mult timp, dar voi încerca să simplific totul. Vaccinurile trebuie să fie răspunsul. Ceea ce au făcut oamenii aceştia a fost să injecteze mai întâi fotbaliştii, iar apoi cine ştie câți copii cu nanoparticule îmbrăcate în aur. Se opri. Vorbim aici despre un fel de capsule minuscule – şi, când spun minuscule, mă refer la unele cu diametrul de o sută de nanometri. Ca să ştiți, un nanometru este a miliarda parte dintr-un metru. Sau, ca să spunem altfel, un singur fir de păr de pe capul cuiva are cam o sută de mii de nanometri lățime. Aşa că fiecare dintre aceste capsule este de o mie de ori mai mic decât dimetrul firului de păr.

Se aplecă înainte, sprijinindu-şi mâinile pe masă. Nimeni nu mişca. Alex nu auzea pe nimeni nici măcar respirând.

— Din ce ar putea consta aceste capsule? continuă dr. Stephenson. Putem doar ghici. Dar, dacă vă imaginați un baton de ciocolată... ei bine, e ceva de genul ăsta. Interiorul ar fi ceea ce numim o rază polimer şi poate fi făcut dintr-un material nu foarte diferit de o sacoşă de la un supermarket.

Nu uitați totuşi, vorbesc doar despre câteva molecule. Polimerul ar ține totul la un loc şi ar fi destul de uşor de amestecat cu cianură. Când polimerul şi cianura sunt eliberate, persoana moare. Şi ce le opreşte din a fi eliberate? Ei bine, asta e ciocolata din exteriorul batonului – numai că noi vorbim aici despre aur. O capsulă din aur solid, atât de mică, încât nu poate fi văzută. Toate astea probabil că au fost făcute de doctorul Liebermann, bărbatul care a fost ucis, folosind chimia coloidală foarte avansată. Se opri din nou. Îmi pare rău. Probabil că fac ca totul să sune mai complicat decât este în realitate. În esență, avem de a face cu o capsulă cu otravă înăuntru, şi după aceea este fixată o proteină pe exterior, o învelitoare.

— Ce face proteina? întrebă cineva.

— Ghidează întregul compus, cam ca un proiectil care caută căldura. Ar dura prea mult pentru a vă spune cum funcționează, dar proteinele îşi pot căuta drumul prin corpul uman. Ele ştiu exact unde să meargă. Şi, odată ce nanoparticula a fost injectată, proteina adecvată o direcționează către inimă.

— Câte dintre aceste nanoparticule trebuie injectate pentru a produce moartea? întrebă Blunt.

— Este imposibil de apreciat, răspunse dr. Stephenson. Acestea se localizează exact în inimă. Odată ce otrava este injectată, ar acționa instantaneu, şi nu este nevoie de multă. De fapt, am studiat efectul nanoparticulelor asupra corpului omenesc, dezvoltându-le ca un tratament al cancerului. Bineînțeles, este diferit, pentru că Scorpionul este interesat doar să ucidă, dar să vedem... Se gândi un moment. Nu este prea mult lichid într-un vaccin antituberculoză. Cam a cincizecea parte dintr-o linguriță. Estimativ, aş spune că este nevoie să se adauge o parte de cianură pentru fiecare o sută de părți din vaccin. Calculă mental şi dădu aprobator din cap. Asta înseamnă cam un miliard de nanoparticule, spuse ea. Destul pentru a acoperi capul unui ac.

— Dar ați spus că otrava nu acționează. Este protejată de aur.

— Da. Însă mă tem că aici au fost foarte deştepți aceşti

oameni. Amestecul de polimer şi de otravă este conținut în aur. Stă în interior şi nu face niciun rău. Dacă îl laşi în pace, va fi eliminat de organism după ceva timp, şi nimeni nu va şti. Dar Scorpionul poate sparge învelişul de aur. Şi poate face asta, după cum a spus Alex, de la distanță. Ați pus vreodată un ou crud în cuptorul cu microunde? După câteva momente, explodează. Este acelaşi lucru şi aici. Poate că intenționează să folosească tehnologia microundelor. Stephenson scutură din cap, părul lung unduindu-se. Nu. Microundele ar avea frecvența prea joasă. Îmi pare rău. Nu sunt expert în rezonanța plasmatică. Ezită. O rază terahertz poate fi răspunsul.

— Îmi pare rău, dr. Stephenson, dar începeți să mă pierdeți pe traseu. Ce sunt aceste raze? spuse ministrul de externe.

— Nu sunt încă foarte folosite. Se află între razele infraroşii şi microunde, în spectrul electromagnetic, şi se dezvoltă pentru imagistica medicală şi pentru comunicațiile prin satelit.

— Deci spuneți că Scorpionul ar putea trimite un semnal folosind un satelit şi ar sparge aurul, eliberând otrava...

— Da, domnule. Doar că nu ar avea nevoie de un satelit. De fapt, n-ar putea. Razele n-ar fi suficient de puternice. Dacă mă întrebați pe mine, când acei bieți oameni au coborât din avion pe Heathrow, probabil că era ridicată vreo antenă satelit. Cred că fusese pusă acolo cu mult înainte, pe una dintre clădiri sau poate pe un stâlp, şi au dat-o jos deja. Dar tot ce au avut de făcut a fost să apese un comutator, razele terahertz au distrus învelişul de aur şi... ei bine, ştiți rezultatul.

— Este vreo şansă ca nanoparticulele să poată fi sparte accidental? întrebă Sir Graham Adair.

— Nu. Asta este nemaipomenit la treaba asta. Trebuie să ştii exact grosimea învelişului de aur. Îți spune ce frecvență să foloseşti. Este ca atunci când spargi o sticlă cântând nota adecvată. Cred că Alex a văzut aceeaşi tehnologie aplicată la acel tigru.

Animalul probabil că avea un fel de sedativ în sânge. Ei

apăsau doar pe buton, şi acesta adormea.

— Deci, dacă nu folosesc satelitul, ce anume trebuie să caute?

— O farfurie. Aceasta arată cam ca o antenă TV de tip satelit, doar că este mai mare. Au spus că au ca țintă copiii din Londra, deci se află undeva în Londra. Instalată probabil pe o clădire de birouri. O numesc ei Sabia Invizibilă, dar eu zic că sunt mai degrabă săgeți invizibile trase din antene satelit. Țintesc în linie dreaptă.

— Şi cât durează ca aurul să se spargă odată ce comutatorul este activat?

— Câteva minute. Poate mai puțin. Odată ce aurul se sparge, copiii mor.

Dr. Stephenson se retrase de la masă şi se aşeză din nou. Nu mai avea nimic de spus. Imediat toată lumea începu să discute. Alex observă câțiva înalți funcționari vorbind la celulare. Cele două femei îmbrăcate în alb şi negru tastau furioase, încercând să facă față conversației mormăite. Între timp, secretarul permanent se aplecase peste Alex, vorbind repede şi încet cu Alan Blunt. Alex văzu că spionul-şef aprobă din cap. Apoi prim-ministrul ridică mâna pentru a se face liniște. Trecură câteva momente până când se potoliră.

Prim-ministrul privi către directorul său de comunicații, care se uita în jos şi-şi rodea unghiile. Toată lumea aştepta ca acesta să vorbească.

— În regulă, spuse Kellner. Ştim cu ce ne confruntăm. Ştim despre Sabia Invizibilă. Întrebarea este ce vom face.

MOMENTUL DECIZIEI

— Trebuie să evacuați Londra.

Sir Graham Adair fu cel care făcu sugestia. Acesta era rezultatul conversației sale şoptite cu Alan Blunt. Vocea sa era moale şi măsurată, dar Alex putea sesiza tensiunea din glas. Secretarul permanent era ca de gheață.

— Scorpionul a planificat asta la momentul potrivit. Ora patru. Mii de copii vor ieşi de la şcoală – vor fi în drum spre casă. Nu avem cum să ştim cât de departe pot ajunge razele acestea terahertz. Pot exista mai multe antene, instalate pe clădiri în toată capitala... lângă şcoli, lângă stații de metrou. Niciun copil din Londra nu va fi în siguranță. Dar, după cum tocmai ne-a spus dr. Stephenson, dacă ei nu intră în contact cu razele, otrava va ieşi în cele din urmă din corpurile lor. Îi putem ține departe de oraş atâta timp cât e necesar.

— O evacuare de asemenea proporții? Şeful poliției scutură din cap. Aveți idee ce presupune asta? Şi toate astea trebuie să se întâmple până la ora patru mâine după-amiază. Nu putem face totul la timp.

— Ați putea încerca...

— Iertați-mă, Sir Graham. Dar ce motiv veți invoca, mai exact? Veți închide toate şcolile din capitală. Familii întregi vor trebui să se mute. Unde se vor duce? Ce le veți spune?

— Le vom spune adevărul.

— Nu cred.

Alex nu fu surprins că directorul de comunicații îşi alesese momentul acesta pentru a reintra în discuție.

— Dacă le spunem britanicilor că toți copiii lor au fost injectați cu un fel de nanoparticule, vom crea panică, iar aceasta se va transforma rapid în isterie în masă, spuse el.

— E mai bine decât să avem străzile pline cu cadavre, mormăi Blunt.

— Şi de unde ştiți că Scorpionul nu va apăsa comutatorul, în orice fel de circumstanțe? continuă Kellner. Dacă apăreți la TV şi anunțați că evacuați capitala, poate că vor decide să ducă la capăt amenințarea cu câteva ore mai devreme.

— Nu există alternativă, spuse Sir Graham. Nu putem lăsa copiii expuşi pericolului. Dacă nu facem nimic... Clatină din cap. Naţiunea nu ne va ierta niciodată.

Alex îl privi pe prim-ministru, care era aşezat la capătul celălalt al mesei. Părea să fi intrat la apă în ultimele minute. Faţa sa era şi mai palidă ca la începutul întâlnirii. Viceprim-ministrul mesteca furios; ministrul de externe îşi lustruia ochelarii. Toată lumea aştepta hotărârea celor trei, dar aceştia păreau depăşiţi de situaţie. Prim-ministrul se uita de la Kellner la Adair.

În sfârşit, vorbi.

— Cred că Mark are dreptate.

— Domnule prim-ministru... începu Sir Graham.

— Dacă am avea mai mult timp, poate am găsi o soluţie. Dar avem puţin mai mult de 24 de ore. Şi este adevărat. Dacă facem totul public, vom înspăimânta lumea. Dar vom alerta şi Scorpionul. Mulţumită... – prim-ministrul arătă cu capul în direcţia lui Alex, dar păru să nu vrea să-i menţioneze numele – ştim ce este această armă şi cu ce ne confruntăm. Sabia Invizibilă. Este singurul nostru avantaj. Nu putem risca asta apărând la TV.

— Deci ce vom face? întrebă viceprim-ministrul.

Mark Kellner se întoarse către dr. Stephenson. Avea o privire ştearsă, iar ochii îi erau măriţi de ochelarii săi rotunzi, cu rame subţiri. Alex ştia că luase deja o hotărâre.

— Aşadar, antene satelit, spuse el.

— Da.

Dr. Stephenson aprobă din cap.

— Spuneţi că trebuie să fie destul de mari. Am putea să le recunoaştem?

Dr. Stephenson se gândi repede.

— Presupun că pot fi ascunse, spuse ea încet. Multe clădiri din Londra au antene satelit pentru un motiv sau altul. Dar sunt sigură că ar fi posibil să aflăm dacă nu ar avea ce să caute acolo.

— Şi credeţi că trebuie să se afle destul de sus.

— Da, probabil. Aş spune... cam la o sută de metri înălţime. Dar este doar o estimare.

— Asta ne-ar uşura treaba. Kellner uitase că în urmă cu câteva minute se îndoise de însăşi existența Sabiei Invizibile. Deținea din nou controlul. Dacă aveți dreptate, căutăm antene satelit neautorizate care au fost montate pe orice structură înaltă în ultimele două sau trei luni, anunță el. Tot ce avem de făcut este să le găsim şi să le deconectăm. În acelaşi timp, putem afla exact cine a făcut vaccinuri produse de Consanto. Fiecare nume şi adresă. Ne pot da şi indicii despre unde sunt localizate aceste antene – în ce zone din Londra.

— Iertați-mă, domnule prim-ministru. Sir Graham era exasperat. Spuneți că ar fi dificil să evacuăm Londra. Dar ce se sugerează aici este imposibil. Un mare joc de-a v-ați ascunselea, şi nu avem idee câte căutăm. Dacă rămâne nedetectată chiar şi una dintre aceste antene, tot vor muri copii.

— Nu avem alternativă, insistă Kellner. Dacă facem public lucrul acesta, copiii vor muri oricum.

— Pot mobiliza douăzeci de mii de ofițeri care să lucreze non-stop, spuse şeful poliției. Poliția metropolitană. Suburbiile. Pot chema pe toată lumea din sudul Angliei.

— Putem aduce trupe.

Aceasta fu contribuția unui militar.

— Şi credeți că vederea acestor oameni care escaladează clădiri nu va produce panică? comentă Sir Graham.

Prim-ministrul ridică mâna pentru a se face linişte.

— Vom începe căutarea imediat, ordonă el. Vom trece totul sub tăcere; putem spune că este o alertă pentru un atac terorist. Nu contează ce spunem. Nimeni nu trebuie să ştie.

— Nu vor fi greu de găsit, mormăi Kellner. Nu pot fi multe clădiri înalte în Londra. Şi tot ce căutăm este o antenă ataşată.

— Şi mai există o posibilitate, adăugă prim-ministrul. Îl privi pe Blunt. Femeia aceasta, Julia Rothman, ştie unde sunt localizate antenele. O puteți găsi?

Blunt nu trăda nicio urmă de emoție. Nu se uita la nimeni din încăpere. Privirea sa era goală.

— Este posibil, spuse el. Putem încerca.

— Atunci sugerez să faceți asta imediat.

— Foarte bine, domnule prim-ministru.

Blunt se ridică. Sir Graham făcu semn, şi Alex se ridică şi el. Se simți deodată foarte obosit, de parcă ar fi stat în camera aceea zile întregi.

— Mă bucur foarte tare că te-am întâlnit în sfârşit, Alex, spuse prim-ministrul. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut!

Putea la fel de bine să-i fi mulțumit lui Alex pentru că servise ceai şi biscuiți. O secundă mai târziu, Alex trecuse în uitare. El şi Blunt părăsiră încăperea.

Alex ştia ce aveau să-i ceară. Nu spuse nimic în timp ce el şi Blunt erau duşi înapoi în Liverpool Street. Nici Blunt nu vorbi, în afară de o singură dată, exact când intrau pe strada respectivă.

— Te-ai descurcat foarte bine acolo, Alex, spuse el.

— Mulțumesc.

Era pentru prima oară când şeful Departamentului de Operațiuni Speciale de la MI6 îl lăuda.

Şi în final intrară în camera de la etajul 16, biroul pe care Alex îl cunoştea foarte bine. Doamna Jones îi aştepta. Nu se mai întâlniseră de când Alex încercase să o ucidă. Ea arăta exact aşa cum şi-o amintea el. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Era îmbrăcată în negru şi stătea picior peste picior. Mesteca una dintre bomboanele ei de mentă.

După ce Alex intră în cameră, se lăsă un moment de linişte.

— Bună, Alex, zise ea.

— Doamnă Jones... Alex se simțea stânjenit, neştiind ce să spună. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, mormăi el.

— Cred că trebuie să ştii ceva, Alex. Este important. Îl privi pe Blunt. I-ai spus?

— Nu.

Femeia oftă şi se întoarse către Alex.

— Ştiu că tu crezi că ai tras în mine, dar n-a fost deloc aşa. Glonțul n-ar fi ajuns aproape de mine. Te aflai la mai puțin de doi metri distanță şi nu aveai cum să ratezi accidental, aşa că – după câte văd – te-a oprit ceva în ultima

secundă. Oricât m-ai urî – şi presupun că eşti cât se poate de îndreptățit să o faci –, n-ai fost capabil să mă împuşti cu sânge rece.

— Nu vă urăsc, spuse Alex.

Era adevărat. Nu simțea nimic.

— Ei bine, nu trebuie să te urăşti nici pe tine. Orice ți-ar fi spus cei din Scorpion, nu eşti unul de-al lor.

— Trecem la treabă?

Blunt se aşează la birou. Îi relată rapid ce se întâmplase la Cobra.

— Au luat numai hotărâri greşite, conchise el. Vor căuta antene – de parcă ar avea vreo şansă să le găsească. Cred că o evacuare ar fi prea dificilă.

— Kellner.

Doamna Jones pronunță numele cu o voce gravă.

— Bineînțeles. Prim-ministrul face întotdeauna ce zice el. Şi problema e că sărmanul Kellner e total pe dinafară. Mi se pare că avem o singură speranță.

— Vreți să mă întorc la ei, spuse Alex.

Era evident. Lui Blunt i se spusese să o găsească pe Julia Rothman. Dar recunoscuse deja că nu ştia unde se afla. Nimeni nu ştia. Doar Alex o putea găsi. Avea un număr de telefon; cei din Scorpion aşteptau apelul lui.

— Vor şti că am eşuat, spuse el. În orice caz, vor şti că am fost luat prizonier de dumneavoastră.

— Ai putea evada, sugeră doamna Jones. Scorpionul nu are de unde să ştie dacă sunt vie sau moartă. Le-ai putea spune că m-ai ucis şi că ai reuşit să scapi din custodia noastră ulterior.

— S-ar putea să nu mă creadă.

— Va trebui să-i faci să creadă. Doamna Jones ezită. Ştiu că îți cerem mult, Alex, continuă ea. După tot ce s-a întâmplat, sunt sigură că nu vrei să ne mai vezi vreodată. Dar cunoşti miza acum. Dacă ar exista o altă cale...

— Nu există, spuse Alex. Se hotărâse chiar înainte de a pleca de pe Downing Street. Îi pot suna. Nu ştiu dacă va funcționa; nu ştiu nici măcar dacă îmi vor răspunde. Dar pot încerca.

— Să sperăm că te vor duce la Julia Rothman. Este singura noastră şansă de a o găsi, şi poate că ea ne va conduce la antene. Blunt se întinse şi apăsă un buton al telefonului. Vă rog să-l trimiteți pe Smithers sus, şopti el în aparat.

Smithers. Alex aproape că schiță un zâmbet. Îşi dădu seama că Alan Blunt şi doamna Jones planificaseră deja asta. Ştiuseră că îl vor trimite înapoi şi îi spuseseră deja lui Smithers să facă nişte dispozitive de care ar fi avut el nevoie. Era tipic pentru MI6. Se aflau mereu cu un pas înainte. Nu doar planificau viitorul, ci îl şi controlau.

— Uite ce vreau să fac, explică Blunt. Vom aranja o evadare pentru tine. Dacă va fi suficient de spectaculoasă, putem s-o facem chiar să apară la ştirile de seară. Vei suna la Scorpion. Le poți spune că ai împuşcat-o pe doamna Jones. Vei părea agitat, aproape panicat; le vei cere să vină să te ia.

— Credeți că vor veni?

— Să sperăm. Dacă poți lua cumva legătura cu Julia Rothman, vei putea afla unde sunt localizate antenele. Şi, în momentul în care ştii, ne contactezi. Noi vom face restul.

— Va trebui să fii foarte atent, îl avertiză doamna Jones. Cei din Scorpion nu sunt proşti. Te-au trimis la noi, şi, când te vei întoarce, vor fi într-adevăr suspicioşi. Vei fi verificat, Alex. Tot ce spui şi faci va fi examinat. Va trebui să îi minți. Crezi că te vei descurca?

— Cum vă voi contacta? întrebă Alex. Mă îndoiesc că mă vor lăsa să folosesc un telefon.

Ca un răspuns la întrebarea sa, uşa se deschise şi Smithers intră. Într-un mod ciudat, Alex era bucuros să-l vadă. Smithers era atât de gras şi de vesel, încât îți venea greu să crezi că făcea parte din MI6. Purta un costum ce nu mai era la modă de cel puțin cincizeci de ani. Cu capul chel, mustață neagră, bărbie dublă şi figură jovială, ar fi putut fi unchiul oricui, tipul care face tot felul de trucuri la petreceri.

Şi totuşi, de data asta, era serios.

— Alex, băiatul meu drag! exclamă el. Ce nenorocire, nu-i aşa? Ce mai faci? Eşti în formă?

— Bună ziua, domnule Smithers, spuse Alex.

— Îmi pare rău să aud că ai avut de-a face cu Scorpionul. Sunt foarte, foarte periculoşi. Mai răi chiar decât erau ruşii. Unele dintre lucrurile pe care le fac... ei bine, sincer vorbind, sunt criminale. Nu mai putea respira şi se aşeză cu greu pe un scaun gol. Sabotaj şi corupție. Informații secrete şi omoruri. Ce urmează oare?

— Ce ai pentru noi, Smithers? întrebă Blunt.

— Ei, mereu cereți imposibilul, domnule Blunt, şi de data asta e chiar mai rău. Sunt tot felul de dispozitive pe care mi-ar plăcea să i le dau tânărului Alex. Mereu am idei noi. Tocmai am terminat de lucrat la o pereche de patine pe rotile. Lamele sunt de fapt ascunse în roți, şi pot tăia orice. Am o grenadă de mână într-un cub Rubik, foarte drăguță. Dar înțeleg că oamenii ăştia n-o să-l lase să păstreze nimic când apare din nou. Dacă e ceva cât de cât suspicios, vor examina totul cu atenție, şi atunci vor şti că lucrează pentru noi.

— Ar trebui să aibă un dispozitiv de detectare, spuse doamna Jones. Trebuie să putem să-l depistăm oriunde merge. Şi trebuie să ne poată semnala când e momentul să intervenim.

— Ştiu, spuse Smithers. Căută în buzunar. Şi cred că am găsit răspunsul. Este ultimul lucru la care se aşteaptă... dar, în acelaşi timp, este exact ce te aştepți să aibă un adolescent.

Scoase o pungă de plastic transparentă, şi înăuntru Alex văzu un obiect mic din metal şi plastic. Nu se putea abține să nu zâmbească. Ultima dată când văzuse unul se afla la dentist.

Era un aparat dentar. Pentru dinții săi.

— S-ar putea să fie necesar să mai facem nişte ajustări, dar ar trebui să se potrivească în gura ta. Smithers bătu în pungă. Sârma care vine peste dinții tăi este transparentă, aşa că nu va fi sesizată. Este, de fapt, o undă radio extinsă. Aparatul va începe să transmită în momentul în care îl pui. Întoarse punga în degetele sale grosuțe şi arătă partea de jos. Este un buton mic aici, continuă el. Îl activezi cu limba. De îndată ce poți face asta, trimiți un semnal, şi putem să intervenim.

Doamna Jones dădu aprobator din cap.

— Bine făcut, Smithers. E de primă clasă!

Smithers oftă.

— Mă simt groaznic că-l trimitem pe Alex fără nicio armă. Şi am şi un nou dispozitiv grozav pentru el! Am lucrat la un Palm Organizer ce aruncă flăcări. Îl numesc Napalm Organizer…

— Fără arme, spuse Blunt.

— Nu putem risca, aprobă doamna Jones.

— Aveți dreptate. Smithers se ridică încet. Ai grijă, Alex, dragul meu! Ştii că îmi fac griji în privința ta. Să nu îndrăzneşti să te laşi ucis! Vreau să te mai văd.

Plecă, închizând uşa în urma lui.

— Îmi pare rău, Alex, spuse doamna Jones.

— Nu.

Alex ştia că avea dreptate. Chiar dacă i-ar fi convins pe cei din Scorpion că îşi îndeplinise sarcina, ei tot n-ar fi avut încredere în el. L-ar fi căutat din cap până în picioare.

— Activează dispozitivul de detectare de îndată ce găseşti antenele, ordonă Blunt.

— Este posibil şi ca oamenii din Scorpion să nu te ducă la ele, adăugă doamna Jones. În cazul acesta, dacă nu te poți strecura, dacă te simți în vreun pericol, activează-l totuşi. Vom trimite forțele speciale să te scoată de acolo.

Asta îl surprinse pe Alex. Nu arătaseră în trecut că le păsa prea mult de el. Era ca şi cum faptul că el intrase în apartamentul femeii schimbase lucrurile între ei. O privi cum stătea dreaptă, plăcută şi calmă, mestecând încet guma, şi ghici că exista ceva ce ea nu-i spunea. Ei bine, amândoi se aflau în situația asta.

— Eşti sigur în legătură cu toate astea, Alex? întrebă ea.

— Da. Alex tăcu puțin. Îi puteți face într-adevăr să creadă că am evadat?

Blunt zâmbi uşor, fără a fi însă amuzat.

— A, da, spuse el. Îi vom face să creadă asta.

Se întâmplă în Londra şi ajunse la ştirile de la ora şase.

O maşină conducea cu viteză pe Westway, unul dintre drumurile principale ce duc în afara oraşului. Maşina se afla

sus de tot – această parte a drumului era suspendată pe stâlpi imenşi din beton. Deodată pierdu controlul. Martorii o văzură răsucindu-se în dreapta şi în stânga, intrând în restul maşinilor din trafic. Cel puțin alte douăsprezece maşini fură implicate în accidentul în lanț. Printre ele, un Fiat Uno, făcut ghemotoc ca o foaie de hârtie. Un BMW avea o aripă distrusă. O camionetă plină de flori, care nu putu opri la timp, se izbi de ele. Uşile acesteia se deschiseră şi, deodată – în mod bizar –, drumul se acoperi de trandafiri şi de crizanteme. Un taxi încercă să oprească, dar nu putu evita impactul şi zbură, izbindu-se de geamul casei cuiva.

Fu un miracol că accidentul nu se soldă cu victime, deşi o duzină de oameni ajunseră la spital. Urmările coliziunii au fost înregistrate de polițiştii de trafic dintr-un elicopter, şi difuzate la TV. Drumul era închis. Fumul se ridica încă dintr-o maşină arsă. Găseai metal contorsionat şi sticlă peste tot.

Câțiva martori fură intervievați şi descriseră ce văzuseră. Era un băiat în maşina din față, spuneau ei, cea de la care pornise totul. Îl văzuseră ieşind după impact. Fugise pe stradă şi dispăruse în trafic. Mai era şi un bărbat – în costum negru şi cu ochelari – care încercase să-l urmărească. Dar acesta fusese evident rănit. Şchiopăta. Băiatul scăpase.

Două ore mai târziu, drumul era încă închis. Poliția spunea că este pe urmele băiatului, pentru a-i cere declarații. Dar, în afară de faptul că avea cam paisprezece ani şi era îmbrăcat în negru, nu se mai spunea nimic. Nu se aflau în posesia unui nume. Traficul în vestul Londrei se blocase. Aveau să treacă zile bune până să revină totul la normal.

Într-un hotel din Mayfair, Julia Rothman văzu reportajul, şi ochii ei se îngustară. Ştia, bineînțeles, cine era băiatul. Se întreba ce se întâmplase. Mai bine zis, se întreba când avea să îi contacteze Alex Rider.

De fapt, de-abia la ora şapte în acea seară Alex dădu telefon. Se afla într-o cabină lângă Marble Arch. Purta deja aparatul dentar, iar gura începuse să i se obişnuiască de acum cu acesta. Dar îi era încă greu să vorbească bine.

Răspunse un bărbat.

— Da?

— Sunt Alex Rider.

— Unde eşti?

— Sunt într-o cabină telefonică pe Edgware Road.

Spunea adevărul. Alex era îmbrăcat din nou în costumul negru de ninja pe care Scorpionul i-l dăduse. Cabina telefonică era lângă un restaurant libanez. Nu se îndoia că Scorpionul folosea echipament sofisticat pentru a localiza convorbirea. Se întreba cât va dura până vor ajunge la el.

Se gândi la accidentul de maşină. Se văzu nevoit să recunoască faptul că totul fusese bine pus la cale de cei de la MI6. Nu mai puțin de douăzeci de maşini fuseseră implicate şi avuseseră doar vreo două ore la dispoziție, împreună cu o echipă de cascadori, pentru a face totul cum trebuie. Nimeni din public nu fusese rănit. Dar, privind reportajul TV şi ascultând ştirile, Scorpionului ar fi trebuit să-i pară totul autentic. Asta spusese şi Blunt de la bun început. Cu cât mai mare era grămada de fiare, cu atât ar fi existat mai puține motive de îndoială. Prima pagină a ziarului *Evening Standard* avea o fotografie a taxiului care lovise fereastra casei.

Nimic din toate astea nu conta pentru vocea de la capătul firului.

— Femeia e moartă? întrebă aceasta.

„Femeia."

Scorpionul nu o mai numea doamna Jones. Dar cadavrele oricum nu au nevoie de nume.

— Da, răspunse Alex.

Când aveau să vină la el, aveau să găsească arma Kahr P9 în buzunarul său şi singurul glonț tras. Dacă îi examinau mâinile (Blunt era sigur că ar fi făcut-o), ar fi găsit urme de praf de puşcă pe degetele lui. Şi exista şi o pată de sânge pe o mânecă. Sângele doamnei Jones. Ea le dăduse o mostră.

— Ce s-a întâmplat?

— M-au prins când ieşeam. M-au dus în Liverpool Street şi m-au interogat. În după-amiaza asta mă duceau în altă parte, dar am reuşit să scap. Alex lăsă panica să-i afecteze glasul. Era adolescent; tocmai ucisese pentru prima dată; şi era urmărit. Ați spus că mă luați de îndată ce o fac. Sunt

într-o cabină telefonică. Toată lumea mă caută. Vreau să-l văd pe Nile...

O pauză scurtă.

— În regulă. Du-te la stația de metrou Bank. Este o intersecție acolo. Întâlnirea a şapte drumuri. Să fii la intrarea principala la ora nouă fix, şi vom veni să te luăm.

— Cine va... începu Alex.

Dar telefonul era mort.

Închise şi ieşi din cabina telefonică. Două maşini de poliție trecură în viteză pe lângă el, cu luminile aprinse. Dar nu pe el îl căutau. Alex îşi luă lucrurile şi porni către est. Stația de metrou Bank se găsea în partea cealaltă a Londrei, şi avea să-i ia cel puțin o oră să ajungă acolo pe jos. Nu avea bani la el şi nu putea risca să meargă fără bilet cu autobuzul. Şi când ajunse acolo – şapte drumuri! Scorpionul fusese grijuliu. Puteau veni din orice direcție. Dacă ar fi fost o înscenare şi MI6 îl urmărea, aveau şapte căi de scăpare.

Porni pe trotuarul aglomerat, rămânând în umbră, încercând să nu se gândească la ce îl aştepta. Noaptea se apropia. Vedea o lună crudă, albă, moartă pe cer. Totul avea să se termine, într-un fel sau altul, a doua zi. Rămâneau doar douăzeci de ore până la termenul-limită dat de Scorpion.

Era totodată şi termenul lui limită.

Acesta era singurul lucru pe care nu i-l spusese doamnei Jones.

Îşi amintise ce se întâmplase pe Malagosto. În ultima zi petrecută acolo fusese trimis la psihiatru – un bărbat de vârstă medie, cu vocație de inchizitor – care îi dăduse anumite teste şi apoi scosese raportul său medical. Ce spusese doctorul Steiner? Că era puțin extenuat. Că avea nevoie de mai multe vitamine.

Şi îi făcuse o injecție.

Alex era sigur că fusese injectat cu aceleaşi nanoparticule care erau pe cale de a ucide mii de alți copii în Londra. Aproape că le simțea în sânge, milioane de capsule aurii rotindu-se în inima sa, aşteptând să elibereze conținutul lor ucigător. Avea un gust amar în gură. Scorpionul îl păcălise.

Îşi bătuseră joc de el de la bun început. Atunci când doamna Rothman îşi sorbea şampania la Positano, deja se gândea, probabil, cum să scape de el.

Nu-i spusese asta doamnei Jones pentru că nu voia ca ea să ştie. Nu voia ca nimeni să ştie ce neghiob se dovedise. Şi, în acelaşi timp, era cât se poate de hotărât. Odată ce butonul era apăsat, ar fi murit. Dar mai avea timp până atunci.

Scorpionul îi spusese că e bine să te răzbuni.

Şi exact asta intenționa Alex Rider să facă.

BISERICA SFINȚILOR UITAȚI

Căutarea începuse deja.

Sute de bărbați şi de femei cercetau întreaga Londră, iar alte sute îi susțineau: la telefon, pe computere, căutând şi cercetând prin toate înregistrările. Oamenii de ştiință ai guvernului confirmaseră previziunea doamnei Stephenson că antenele terahertz trebuiau să fie la cel puțin o sută de metri deasupra pământului pentru a fi eficiente – şi asta le uşura într-adevăr sarcina. Căutarea în subsolurile oraşului, în pivnițe şi pe alei întortocheate s-ar fi dovedit imposibilă, chiar cu toată poliția şi forțele armate ale țării la un loc. Dar ei căutau ceva ce trebuia să fie sus de tot, la vedere. Minutele erau numărate, dar ce-şi propuseseră se putea realiza.

Fiecare antenă satelit din Londra era notată, fotografiată, autentificată şi apoi eliminată din aria de căutare. Se încerca găsirea planificării originale de amplasare şi se proba cu antena însăşi. Experții în telecomunicații fuseseră chemați şi, dacă existau dubii, erau duşi la etajul respectiv pentru a vedea ei înşişi.

Chiar dacă oamenii erau derutați de forfota din blocurile cu apartamente şi cu birouri, nimeni nu spunea nimic. Cei câțiva jurnalişti care începuseră să pună întrebări fuseseră traşi deoparte în linişte şi amenințați cu ferocitate, astfel încât deciseseră repede că erau alte subiecte, mai puțin periculoase, către care să se orienteze. Se răspândise zvonul că exista o problemă cu licențele posturilor TV. Şi în fiecare moment, în tot oraşul, mai mulți tehnicieni probau şi examinau antenele, asigurându-se că acestea erau îndreptățite să se afle acolo.

Şi apoi, chiar după ora zece în dimineața de joi, cu şase ore înaintea termenului-limită dat de Scorpion, le găsiră.

Era un bloc de apartamente la marginea cartierului Notting Hill, cu vedere spectaculoasă asupra întregii Londre. Era una dintre cele mai înalte clădiri din oraş – vestită atât pentru înălțimea sa, cât şi pentru aspectul urât. Fusese creată în anii 1960 de către un arhitect care probabil că

fusese uşurat că nu trebuia să locuiască acolo.

Acoperişul avea o structură din cărămizi: cabluri pentru lifturi, aparate de aer condiționat, generatoare electrice pentru urgență. Alături de unul dintre acestea inspectorii găsiseră trei antene satelit nou-nouțe îndreptate înspre nord, sud şi est.

Nimeni nu ştia pentru ce sunt. Nimeni nu avea vreo înregistrare a plasării lor acolo. În câteva minute, pe acoperiş se aflau zece tehnicieni, şi mai multe elicoptere survolau zona. Cablurile găsite duceau la un dispozitiv de transmitere radio, programat să înceapă să emită raze terahertz de frecvență înaltă exact la ora patru în acea după-amiază.

Mark Kellner acceptă convorbirea telefonică în Downing Street, numărul 10.

— Am reuşit! exclamă el. Un bloc de apartamente în vestul Londrei. Trei antene. Le deconectează acum.

Cobra era încă în şedință. În jurul mesei se auzi un murmur de neîncredere ce crescu în volum şi deveni o explozie de bucurie.

— Vom căuta în continuare, spuse Kellner. Există totuşi posibilitatea ca Scorpionul să fi pus alte antene, în alte locații, de rezervă. Dar, dacă mai sunt şi altele, le vom găsi şi pe acelea. Cred că putem spune că pentru moment am depăşit situația de criză.

Pe Liverpool Street, Alan Blunt şi doamna Jones primiră şi ei veştile.

— Ce crezi? întrebă doamna Jones.

Blunt scutura din cap.

— Scorpionul este mai deştept de atât. Dacă aceste antene au fost găsite este doar pentru că trebuia să fie găsite.

— Deci Kellner se înşală din nou.

— Tipul ăsta e un tâmpit. Blunt se uită la ceas. Nu avem mult timp la dispoziție.

Doamna Jones îl privi.

— Alex Rider este singura noastră speranță.

Alex era în partea cealaltă a Londrei, departe de antenele satelit.

Fusese luat din afara staţiei de metrou Bank la ora stabilită cu o seară înainte – dar nu cu maşina. O femeie tânără cu un aspect neglijent, pe care nu o mai văzuse vreodată, trecuse pe lângă el, şoptind două vorbe şi dându-i subtil un bilet de metrou.

— Urmează-mă!

Îl condusese în staţia de metrou, şi apoi în tren. Nu mai vorbise deloc cu el, stând la distanţă în vagon, privind în gol, ca şi cum nu avea nimic de-a face cu Alex. Schimbară trenurile de două ori, aşteptând până în ultimul moment când uşile se închideau şi apoi sărind repede pe peron. Dacă i-ar fi urmărit cineva, ea ar fi observat. În final, ieşiră în staţia King's Cross. Îl lăsă pe Alex pe stradă, făcându-i semn să aştepte. Câteva minute mai târziu sosi un taxi.

— Alex Rider?

— Da.

— Urcă!

Totul fusese făcut cât se poate de subtil şi de eficient. În timp ce plecau, Alex ştia că ar fi fost imposibil pentru vreun agent MI6 să-i urmărească. Ceea ce, bineînţeles, avusese şi Scorpionul în plan.

Fusese dus la o casă – alta decât cea pe care o vizitase atunci când se întorsese în Londra. Aceasta se afla la marginea cartierului Regent's Park. Un bărbat şi o femeie îl aşteptau, şi îi recunoscu drept părinţii italieni falşi care îl însoţiseră la sosirea pe aeroportul Heathrow. Îl duseră sus într-un dormitor degradat, care avea şi baie. Cina îl aştepta pe o tavă. Îl lăsară acolo, încuind uşa în urma lor. Nu exista telefon. Alex verifică fereastra. Şi aceasta era încuiată.

Iar acum era unu şi jumătate a doua zi, şi Alex stătea pe pat, privind pe geam la copacii şi la elementele de arhitectură în stil victorian din parc. Îi era puţin rău. Începuse să creadă că Scorpionul planificase pur şi simplu să îl lase acolo până la ora patru, că dorea ca el să moară odată cu ceilalţi copii din Londra. Şi asta îi reaminti de nanoparticulele despre care ştia că se află înăuntrul lui, în inima sa. Îşi aminti înţepătura acului, faţa zâmbitoare a doctorului Steiner atunci când îi injectase moartea. Gândul acesta îi făcu pielea de găină.

Oare îi era sortit să-şi petreacă ultimele ore ale vieții acolo, în acea cameră, pe un pat nefăcut, singur?

Uşa se deschise.

Intră Nile, urmat de Julia Rothman.

Ea purta o haină scumpă, gri, cu un guler alb de blană, încheiată până la gât – o altă haină de firmă. Părul ei negru era imaculat, machiajul, precum o mască din acelea care fuseseră purtate la petrecerea ei din Palatul Văduvei. Zâmbetul era de un roşu strălucitor. Ochii impresionau parcă mai mult ca niciodată, subliniați de un tuş negru perfect aplicat.

— Alex! exclamă ea.

Părea cu adevărat încântată să-l vadă, dar Alex ştia acum că totul în legătură cu ea era fals: nu te puteai încrede în nimic.

— Mă întrebam dacă veți veni, comentă Alex.

— Bineînțeles că am venit, dragul meu! Doar că este o zi cam aglomerată. Ce mai faci, Alex? Mă bucur foarte mult să te văd!

— Chiar ai omorât-o? întrebă Nile.

Era îmbrăcat de zi, într-o jachetă largă şi jeanşi, adidaşi şi o bluză albă.

Doamna Rothman se încruntă.

— Nile, trebuie să fii atât de direct? Ridică din umeri. Se referă la doamna Jones, bineînțeles. Şi cred că ar trebui să ştim ce s-a întâmplat. Misiunea a fost un succes?

— Da.

Alex dădu din cap. Aceasta era partea cea mai periculoasă. Ştia că nu putea vorbi prea mult; se temea să nu se dea de gol. Şi era cât se poate de conştient de aparatul dentar. Acesta se potrivea bine, dar îi distorsiona vorbitul, chiar dacă numai puțin. Sârma de pe dinți era transparentă, dar, chiar şi aşa, cu siguranță doamna Rothman avea să o observe.

— Deci ce s-a întâmplat? întrebă Nile.

— Am reuşit să intru în apartamentul ei. Totul a mers exact cum ați spus. Am folosit arma...

— Şi apoi?

— Am luat liftul înapoi şi tocmai ieşeam, când cei doi tipi

de la recepție m-au prins. Alex petrecuse jumătate de noapte repetând asta. Nu ştiu cum au aflat că eram eu. Dar, înainte să pot face ceva, m-au trântit la pământ şi mi-au pus cătuşe.

— Continuă!

Doamna Rothman îl privea. Parcă ochii ei încercau să-l absoarbă.

— M-au dus undeva. O celulă. Partea aceasta era mai uşoară – Alex spunea de fapt adevărul. Se afla sub Liverpool Street. M-au lăsat acolo peste noapte, şi apoi Blunt a venit să mă vadă a doua zi.

— Ce a spus?

— Nu prea multe. Ştia că lucram pentru voi. Aveau fotografii luate din satelit cu mine sosind pe Malagosto.

Nile o privi pe doamna Rothman.

— Pare credibil, spuse el. Întotdeauna mi s-a părut că suntem supravegheați.

— N-a vrut să ştie prea multe, continuă Alex. Nu voia să stea de vorbă cu mine. A spus că urma să fiu interogat undeva în afara Londrei. Am fost lăsat acolo o vreme, apoi o maşină a venit să mă ia.

— Ai fost legat la mâini? întrebă doamna Rothman.

— Nu şi de data asta. A fost greşeala lor. Era o maşină obişnuită. În față stătea doar şoferul, şi un bărbat de la MI6 se afla în spate, cu mine. Nu ştiam unde vor să mă ducă şi nu voiam să merg. Nu-mi păsa ce se întâmpla. Nu-mi păsa nici măcar dacă eram ucis. Am aşteptat până ce a prins puțină viteză, şi apoi m-am aruncat pe şofer. N-a putut face nimic. A pierdut controlul, şi maşina s-a lovit de o alta.

— S-au izbit mai multe, remarcă doamna Rothman.

— Mda. Însă am avut noroc. Totul a fost dat peste cap, dar următorul lucru pe care l-am conştientizat a fost că ne-am oprit, şi am putut coborî din maşină şi fugi. Am ajuns într-un final la un telefon şi am sunat la numărul pe care mi l-ați dat... Şi iată-mă!

Nile îl privise cu atenție în tot acest timp.

— Cum te-ai simțit, Alex? întrebă el. Când ai ucis-o pe doamna Jones.

— N-am simțit nimic.

Nile aprobă din cap.

— A fost la fel şi pentru mine, prima dată. Dar vei învăța să te bucuri de asta. În timp.

— Te-ai descurcat foarte bine, Alex. Doamna Rothman rostise aceste cuvinte, dar părea încă neîncrezătoare. Trebuie să spun că încă sunt uimită de evadarea ta îndrăzneață. Am văzut-o la ştiri şi nu mi-a venit să cred. Dar ai trecut testul, cu siguranță. Eşti într-adevăr unul de-al nostru.

— Asta înseamnă că mă duceți înapoi la Veneția?

— Nu încă. Doamna Rothman se gândi un moment, şi Alex văzu că ea se străduieşte să ia o hotărâre. Suntem într-un punct critic într-o anumită operațiune, dezvălui ea. Te-ar putea interesa să vezi momentul culminant; va fi spectaculos. Ce crezi?

Alex ridică din umeri. Nu trebuia să pară prea nerăbdător.

— Nu mă deranjează, spuse el.

— L-ai cunoscut pe doctorul Liebermann; ai fost acolo, la Consanto, când Nile l-a aranjat. Este deci firesc să vezi rezultatele muncii lui. Femeia zâmbi din nou. Mi-ar plăcea să te afli lângă mine la sfârşit.

„Ca să mă vezi murind", gândi Alex.

— Aş vrea să fiu acolo, răspunse el.

Apoi privirea femeii se îngustă şi zâmbetul păru să-i înghețe pe chip.

— Dar mă tem că va trebui să te verificăm, spuse ea. Am încredere în tine, bineînțeles. Dar, după cum vei vedea după ce vei fi alături de Scorpion pentru ceva timp, noi nu lăsăm nimic la voia întâmplării. Ai fost luat prizonier de către MI6. Este posibil să fi fost contaminat cu ceva fără să ştii. Aşa că, înainte de a pleca, vreau să mergi în baie cu Nile. Îți va face o examinare completă. Şi ți-am adus şi un rând de haine de schimb. Totul trebuie dat jos, Alex. Este puțin stânjenitor, ştiu, dar sunt sigură că înțelegi.

— Nu am nimic de ascuns, spuse Alex.

Nu se putea însă abține să nu țină limba peste aparatul dentar. Era sigur că ea îl va vedea.

— Bineînțeles că nu ai. Sunt doar cât se poate de precaută.

— S-o facem!

Nile arătă cu un deget în direcția băii. Părea amuzat de idee.

Douăzeci de minute mai târziu, Alex şi Nile coborâră. Alex era îmbrăcat acum într-o pereche de jeanşi largi şi o bluză pe gât. Nile adusese hainele cu el, împreună cu şosete curate, adidaşi şi chiloți. Doamna Jones avusese dreptate. Dacă ar fi avut chiar şi o monedă la el, Nile ar fi găsit-o. Alex fusese examinat în întregime.

Dar Nile nu observase aparatul dentar. Gura lui Alex fusese singurul loc în care nu căutase.

— Ei bine? întrebă doamna Rothman.

Era nerăbdătoare să plece.

— E curat, răspunse Nile.

— Bine. Atunci putem merge.

Pe hol era un ceas vechi, aşezat în colț pe pardoseala din gresie negru cu alb. În timp ce Alex se îndrepta către uşa din față, acesta bătu ora exactă. Era ora două.

— A sosit deja timpul? spuse doamna Rothman. Se întinse şi-l bătu pe Alex uşor peste obraz. Mai ai doar două ore, Alex!

— Două ore până la ce? întrebă el.

— În două ore vei şti totul.

Femeia deschise uşa.

O maşină îi aştepta afară. Îi duse prin Londra, către sud. Trecură pe lângă Podul Waterloo şi, pentru o clipă, Alex văzu pe geam una dintre cele mai frumoase privelişti ale capitalei: Casa Parlamentului şi Big Ben, cu Roata Mileniului pe malul opus. Cum ar fi arătat peste două ore? Alex încercă să-şi imagineze ambulanțele şi maşinile de poliție cu sirenele urlând, lumea holbându-se fără a-i veni a crede, trupurile micuțe întinse pe asfalt. Ar fi fost ca un alt război mondial – dar fără a se trage măcar un singur cartuş.

Şi apoi trecură pe malul sudic al râului, către est. Clădirile pe lângă care treceau deveneau tot mai vechi şi mai prăfuite. Se părea că nu călătoriseră doar câțiva kilometri, ci câteva sute de ani înapoi în timp. Alex era aşezat în spate, lângă Nile. Doamna Rothman stătea în față, alături de un şofer lipsit de orice expresie. Nimeni nu vorbea. Era cald în maşină

– bătea soarele –, dar Alex simțea o tensiune ce înghețа atmosfera. Era sigur că se îndreptau către un punct unde se afla ascunsă Sabia Invizibilă, dar nu ştia la ce să se aştepte. Un bloc de birouri? Poate o clădire în construcție? Privea pe geam, cu capul lipit de sticlă, încercând să rămână calm.

Se opriră.

Maşina trase pe o stradă goală, cu un aspect straniu, care se întindea pe vreo cincisprezece metri înainte de a se înfunda. Doamna Rothman şi Nile coborâră din maşină, şi Alex îi urmă, examinând împrejurimile cu inima grea. Se părea că nu-l duseseră la antene, până la urmă. Nu erau clădiri înalte la vedere, pe o rază de mai bine de un kilometru şi jumătate. Strada – aproape la fel de lată pe cât era de lungă – trecea printre două rânduri de magazine părăsite, cu zidurile de la parter murdare şi cu ferestrele sparte. Până şi drumul era acoperit de gunoaie: ziare rupte, conserve goale şi pachete vechi de snackuri.

Dar clădirea din capăt îi atrase atenția. Strada ducea la o biserică – aceasta s-ar fi potrivit mai bine în Veneția sau în Roma decât în Londra. Fusese evident abandonată cu mult timp în urmă şi se deteriorase, dar se lupta încă să fie impunătoare. Doi stâlpi uriaşi, crăpați, susțineau un acoperiş triunghiular deasupra intrării principale. Trepte de marmură duceau la nişte uşi imense din bronz masiv, care erau acum mai degrabă verzi decât aurii. Corpul imens al bisericii se ridica în spate, depăşit de o cupolă ce strălucea în lumina soarelui după-amiezii. Statui erau aliniate de-a lungul treptelor şi stăteau parcă presărate înspre acoperiş. Fuseseră brutalizate de timp şi de fenomenele naturii. Unora le lipseau brațele; multe nu aveau față. Odată fuseseră sfinți şi îngeri. Două sute de ani de stat în Londra îi transformaseră în infirmi.

— De ce suntem aici? întrebă Alex.

Doamna Rothman se afla lângă el, privind în susul bisericii.

— M-am gândit că ți-ar plăcea să fii martor la ceea ce poate Sabia Invizibilă.

— Nu ştiu nimic despre Sabia Invizibilă. Fără să se dea de

gol, Alex căuta vreun semn al antenelor satelit. Dar nu părea să fie nimic pe biserică, şi, oricum, oricât de impresionantă ar fi fost, aceasta nu era suficient de înalta. Antenele trebuiau să fie situate mai sus.

— Ce este acest loc?

Doamna Rothman îl privea într-un fel straniu.

— Ştii, Alex, aş jura că este ceva diferit la tine.

Alex închise gura, ascunzând aparatul. O privi uimit.

— Nile! L-ai căutat din cap până în picioare?

— Da. Exact cum mi-ați spus.

— Credeam că aveți încredere în mine deja, protestă Alex, dar de data asta privi în altă parte, pentru ca ea să nu-i vadă dinții. Am făcut exact ce mi-ați spus. Şi aproape că am fost ucis.

— N-am încredere în nimeni, Alex! Nici măcar în Nile. Dacă tot ai întrebat, clădirea aceasta este Biserica Sfinților Uitați. De fapt, nu e o biserică; este un oratoriu. A fost construit în secolul al XIX-lea de o comunitate de preoți catolici care locuiau în zonă. Erau destul de ciudați. Venerau o serie de sfinți căzuți în obscuritate. Ai fi uimit să ştii câți sfinți de care s-a uitat complet există. Sfântul Fiacru, de exemplu, este patronul grădinarilor şi al taximetriştilor. Probabil că este foarte ocupat! Sfântul Ambrozie are grijă de apicultori, şi ce s-ar face croitorii fără Sfântul Homobonus? Ştii că şi antreprenorii şi creatorii de parfumuri au propriii sfinți? Şi ei erau venerați aici. Presupun că nu este surprinzător că biserica a rămas nefolosită. A fost bombardată în război şi este pustie de atunci. Scorpionul a preluat-o acum câțiva ani. După cum vei vedea, am făcut câteva adaptări interesante.

Alex ridică din umeri.

— Cum spuneți.

Nu avea de ales. Dintr-un motiv anume, Julia Rothman alesese să îl aducă aici, şi probabil că se va afla tot aici când razele terahertz aveau să fie împrăştiate de-a lungul Londrei. Privi din nou către biserică, întrebându-se dacă suprafața acesteia era suficientă pentru a-l proteja. Se îndoia de asta.

Cei trei înaintară. Maşina plecase. Alex privi magazinele de

pe ambele părți. Niciunul nu mai funcționa. Se întreba dacă era urmărit. Își dădu seama că oricine ar fi vrut să intre în biserică ar fi trebuit să vină pe acolo, și ar fi fost destul de ușor să fie supravegheați cu camere ascunse. Ajunseră la ușile principale, care parcă le simțiseră sosirea și se deschiseră electronic. Acest lucru era interesant. Doamna Rothman vorbise despre ceva modificări, și devenise clar deja că oratoriul nu era chiar atât de pustiu pe cât părea la prima vedere.

Intrară într-un hol grandios, de formă dreptunghiulară, care folosea drept anticameră corpului principal al bisericii. Totul era gri: balcoanele imense, tavanul, stâlpii din piatră care îl susțineau. Alex privea în jur în timp ce ochii săi se acomodau cu lumina slabă. Existau ferestre circulare pe ambele părți, dar sticla era atât de groasă, că părea să blocheze mai mult lumina decât să o lase să intre. Totul era șters și prăfuit. Două statui – alți sfinți uitați? – stăteau de o parte și de alta a unei cristelnițe crăpate și sparte. În atmosferă persista un miros de umezeală. Era ușor de crezut că nimeni nu fusese acolo de cincizeci de ani. Alex tuși și ascultă sunetele. Camera rămase tăcută; părea să nu se poată merge mai departe. Strada se afla în urma lor; un bloc solid bloca drumul. Dar atunci Julia Rothman trecu peste pardoseală. Tocurile ei înalte făcură zgomot pe piatră, stârnind ecouri ce se răspândiră prin colțurile întunecoase.

Mișcarea ei fusese un fel de semnal. Se auzi un bâzâit puternic și dintr-odată se aprinseră o serie de lămpi arcuite, ascunse în pereți și în tavan. Raze de lumină strălucitoare se răspândiră din toate direcțiile. În același timp, cinci panouri se deschiseră încet, unul după altul. Acestea făceau parte dintr-un perete, fiind construite în el, deghizate pentru a arăta precum cărămida. Acum Alex văzu că acestea erau de fapt din oțel solid. Lumina deveni mai intensă și, odată cu aceasta, răzbătu zgomot de bărbați, de mașinării aflate în funcțiune, de muncă intensă.

— Bine ai venit la Sabia Invizibilă, anunță doamna Rothman, și în acel moment Alex știu de ce îl adusese aici.

Era mândră de ceea ce făcuse. Nu-și putea ascunde

satisfacția din glas. Voia ca el să vadă.

Alex trecu prin deschidere şi păşi într-un cadru pe care n-avea să-l uite vreodată.

Era o biserică normală, la fel ca mănăstirea de pe Malagosto. Scorpionului părea că îi place să se ascundă în spatele religiei. Pardoseala era făcută din gresie negru cu alb. Existau vitralii, un altar din lemn bogat incrustat, chiar şi câteva bănci. Rămăşițele unei orgi atârnau de un perete, dar, privind la tuburile acesteia, unele sparte, altele lipsă, Alex ştiu că nu avea să mai cânte vreodată. Cupola se înălța deasupra capului său, cu interiorul pictat cu şi mai mulți sfinți, bărbați şi femei ținând diferite obiecte cu care erau asociați: mobilă, pantofi, cărți şi pâine. Toți fuseseră uitați. Toți fuseseră imortalizați împreună într-un singur, imens tablou ce domina interiorul.

Biserica fusese umplută cu echipament electronic: computere, monitoare TV, lumini industriale şi o serie de butoane şi de manete ce nu puteau fi mai nelalocul lor. Fuseseră construite două poduri rulante din oțel, unul pe fiecare parte, cu gărzi înarmate poziționate la intervale regulate. Erau probabil douăzeci sau treizeci de persoane implicate în operațiune, cel puțin jumătate având mitraliere, în timp ce Alex observa toate acestea, se auzi o voce, amplificată de difuzoarele prinse în perete.

— Şase minute până la lansare. Numărătoarea continuă...

Alex ştiu că ajunsese în centrul rețelei şi, chiar în timp ce privea la toate acestea, limba lui apăsă pe cerul gurii pe butonul pe care Smithers îl construise în aparatul dentar. Mark Kellner, directorul de comunicații al prim-ministrului, se înşelase din nou. Scorpionul nu ataşase antenele terahertz de nicio clădire înaltă.

Le ataşase de un balon cu aer cald.

Şase bărbați îmbrăcați în salopete închise la culoare îl umflau. Biserica era largă, înaltă cât o clădire cu şase etaje. Balonul fusese vopsit în albastru şi alb. „Cum au să-i dea drumul?" se întrebă Alex. Biserica era complet închisă. Chiar şi aşa, probabil că aveau un plan. Exista un cadru sub balon cu un singur arzător îndreptat în sus şi, dedesubt, o

platformă de circa douăzeci de metri pătrați. Balonul era demodat, dar într-un fel ciudat, ca dintr-o poveste de aventuri din epoca victoriană. Platforma părea să fie una foarte modernă, construită dintr-un fel de plastic uşor, cu o balustradă joasă pentru a proteja echipamentul pe care îl căra.

Alex recunoscu echipamentul pe dată. Erau patru antene, una în fiecare colț, îndreptate spre cele patru puncte cardinale. Aveau culoare argintie, fiind cam de trei metri diametru, cu un triunghi metalic ce ieşea din centrul lor. Antenele erau legate prin fire de nişte cutii complicate ce ocupau aproape tot spațiul din centrul platformei. Țevi negre duceau până la arzător, cărând propan din rezervoarele aşezate alături de cutii. Balonul era aproape umflat. Fusese aşezat pe pământ, dar, în timp ce Alex privea, aerul fusese încălzit de trei bărbați care foloseau un al doilea arzător, şi balonul începuse să se ridice uşor.

Mai mulți bărbați alergară să țină platforma pe loc. Erau două sfori, una la fiecare capăt. Alex văzu că întregul obiect fusese ancorat cu un set de inele din fier din podea. Acum înțelese ce intenționa să facă Scorpionul. Julia Rothman probabil anticipase că oamenii de ştiință ai guvernului vor depista cum muriseră fotbaliştii de pe Heathrow. Ştiuse că vor scotoci întreaga Londră după antene. Aşa că le păstrase ascunse până în ultimul moment. Balonul cu aer cald le ridica spre cer. Trebuia să stea acolo doar câteva minute. Când ar fi realizat cineva ce se întâmpla, ar fi fost deja prea târziu. Nanoparticulele de aur s-ar fi dizolvat, provocând moartea a mii de copii.

Observă că Nile îşi scosese jacheta şi îşi prindea ceva la spate. Era un ham din piele cu două arme ce păreau mortale: nu chiar nişte săbii, nici pumnale, ci ceva între cele două. Alex îşi aminti cum murise doctorul Liebermann şi ştia că Nile era expert în *iaido,* arta ninja de a lupta cu sabia. Putea tăia cu săbiile sau putea arunca la țintă cu ele. Oricum ar fi fost, era iute ca fulgerul; Alex ştia că putea ucide instantaneu.

Nu putea face altceva decât să stea şi să privească. Nu

avea niciun dispozitiv, nicio armă ascunsă. Doamna Rothman îi crezuse probabil povestea despre prindere şi evadare, dar îl păzea în continuare. Era suspicioasă încă. Dacă ar fi strănutat fără permisiunea ei, ar fi dat ordin, iar Alex ar fi fost pe loc executat.

Cât timp trecuse de când activase dispozitivul de depistare? Un minut? Poate mai mult. Alex simțea sârma peste dinți şi încercă să-şi imagineze semnalul transmis către MI6. Cât le va lua să ajungă acolo?

Doamna Rothman se apropie şi puse o mână pe umărul lui. Degetele ei îi mângâiară gâtul. Îşi trecu limba, mică şi umedă, peste buze.

— Să-ți explic ce facem noi aici, Alex, începu ea. Ca membru al Scorpionului, sunt sigură că vrei să ştii.

— Plecați la o plimbare cu balonul? întreba Alex.

— Nu. Nu plec nicăieri. Zâmbi. Acum două zile am făcut anumite cereri. Aceste cereri erau direcționate împotriva guvernului american, dar am spus clar că, dacă nu se supun, britanicii vor fi cei care vor suferi consecințele. Termenul-limită se apropie – se uită la ceas – în mai puțin de un sfert de oră. Americanii nu au făcut ce am cerut. Acum este momentul să înceapă pedepsirea.

— Ce veți face? întrebă Alex.

Nu-şi putea ascunde teama, pentru că, bineînțeles, ştia deja.

— În câteva minute, balonul se va umfla complet şi se va ridica deasupra bisericii. Sforile îl vor ține suspendat la exact o sută de metri, şi, când ajunge la înălțimea respectivă, maşinăria pe care o vezi pe platformă se va activa imediat. Raze terahertz de mare frecvență vor fi transmise deasupra Londrei timp de exact două minute, şi, în acel moment, mă tem că foarte mulți oameni vor muri.

— De ce? Alex de-abia putea vorbi. Ce le-ați cerut americanilor? Ce ați vrut să facă?

— De fapt, n-am vrut ca ei să facă nimic. Cererile erau complet ridicole. Le-am cerut dezarmarea; le-am spus să plătească un miliard de dolari. Ştiam că nu vor fi de acord.

— Atunci de ce le-ați cerut asta?

— Pentru că tot ce doreşte clientul nostru este răzbunarea. Răzbunare pentru intervențiile constante şi pentru amestecul americanilor şi al britanicilor în probleme care nu îi privesc. Ce doreşte este să se asigure că prietenia specială dintre cele două țări va fi distrusă pentru totdeauna. Şi aşa se va întâmpla. Mă tem că foarte mulți oameni vor muri în Londra. Morțile vor fi rapide şi total neaşteptate. Va fi ca şi cum ar fi doborâți de o sabie invizibilă. Întreaga țară va fi şocată. Şi apoi se vor răspândi ştirile: au murit pentru că americanii nu au fost de acord cu cererile noastre. Au murit pentru că americanii au refuzat să ajute aliatul care le-a fost mereu alături. Îți imaginezi ce vor scrie ziarele? Îți imaginezi ce va crede lumea? Până mâine britanicii îi vor urî pe americani. Şi apoi, Alex, în câteva luni, Sabia Invizibilă va lovi din nou – dar data viitoare va fi în New York. Iar data viitoare cererile vor fi mai rezonabile. Vom cere mai puțin, şi americanii ne vor da ce vrem, pentru că vor fi văzut ce s-a petrecut în Londra şi nu vor dori să se întâmple din nou. Nu vor avea de ales. Şi acesta va fi sfârşitul alianței anglo-americane. Nu vezi? Americanilor nu le pasă de englezi. Au fost mereu preocupați doar de ei înşişi. Asta va spune toată lumea, şi n-ai idee câtă ură se va isca. O țară, umilită; alta, strivită. Iar Scorpionul va fi câştigat o sută de milioane de lire sterline în acest timp.

Se opri, ca şi când ar fi aşteptat ca el s-o felicite. Alex trebuia să fie un membru al organizației ei, cel mai nou recrut. Tatăl său ar fi fost bucuros să se afle alături de ea. Dar Alex n-o putea face. Nu îi stătea în fire. Nici măcar nu era în stare să se prefacă.

— Nu puteți face asta! şopti el. Nu puteți ucide copii doar pentru a vă îmbogăți!

Nici n-apucase să rostească acele cuvinte, că-şi dădu seama de greşeala pe care o făcuse. Reacția Juliei Rothman fu rapidă ca a unui şarpe... rapidă ca a unui scorpion. Într-un moment, acel zâmbet blând, specific ei, îi era pe buze; în următorul, deveni rigidă, în alertă, cu întreaga atenție îndreptată asupra lui Alex.

Nile privi înspre ei, simțind că era ceva în neregulă. Alex

aştepta ca securea să cadă. Şi căzu.

— Copii? murmură doamna Rothman. N-am spus nimic despre copii.

— Dar vor fi şi copii. Alex încercă în zadar să o întoarcă. Adulți şi copii.

— Nu, Alex. Doamna Rothman părea aproape amuzata. Ştii că țintele sunt copii. Nu ți-am spus eu asta; aşa că ştii de la altcineva.

— Nu ştiu la ce vă referiți.

Femeia îl examina cu atenție. Se apropie de el. Şi deodată văzu.

— Mi s-a părut mie că era ceva diferit la tine, răbufni ea. Ce ai acolo pe dinți?

Era prea târziu să se mai ascundă. Alex deschise gura.

— Port aparat dentar.

— Nu purtai aparat dentar în Positano.

— Nu-l aveam pus.

— Scoate-l!

— Nu iese.

— Va ieşi – cu un ciocan.

Alex nu avea de ales. Băgă mâna în gură şi scoase piesa din plastic. Nile se apropie, cu ochii trădându-i curiozitatea.

— Să văd, Alex!

Ca un băiat obraznic prins mestecând gumă, Alex întinse mâna. Aparatul dentar se afla în palma lui. Şi era evident că nu aveau de-a face cu unul obişnuit. Se puteau vedea nişte circuite ce duceau la butonul pe care-l activase.

Îl apăsase oare la timp?

— Dă-i drumul! comandă doamna Rothman.

Alex lăsă aparatul să cadă pe podea şi ea făcu un pas înainte. Piciorul ei călcă pe acesta, şi Alex auzi sunetul plasticului care se sparge în timp ce ea îl strivea de gresie. Când îşi luă piciorul, aparatul era rupt în două, cu sârma îndoită. Dacă transmisese înainte, cu siguranță nu o mai făcea acum.

Doamna Rothman se întoarse către Nile.

— Eşti un cretin, Nile! Am crezut că l-ai examinat din cap până în picioare.

— Gura lui... Nile nu ştia ce să spună. Este singurul loc în care nu m-am uitat.

Dar ea se întorsese deja către Alex.

— N-ai făcut-o, nu-i aşa, Alex? Vocea femeii era plină de reproş. N-ai omorât-o. Doamna Jones este încă în viaţă.

Alex nu spuse nimic. Doamna Rothman se uită la el preţ de ceea ce păru o eternitate, apoi lovi. Era mai rapidă şi mai puternică decât şi-ar fi închipuit băiatul. Palma îl lovi peste faţă. Sunetul se auzi cu ecou. Alex se clătină în spate. Fu cuprins de ameţeală şi simţi cum obrazul i se înroşeşte. Doamna Rothman făcu semn, şi două gărzi cu mitraliere se postară lângă Alex, de o parte şi de cealaltă.

— S-ar putea să avem musafiri, anunţă ea cu voce tare. Vreau ca echipele 3, 4 şi 5 să ia poziţie de apărare.

— Echipele 3, 4 şi 5 în perimetru.

O voce amplificată repetă comanda, şi douăzeci de bărbaţi alergară înainte, tropăind, către partea din faţă a bisericii.

Doamna Rothman îl privi pe Alex cu ochi ce-şi pierduseră orice aparenţă de blândeţe. Erau cât se poate de cruzi.

— S-ar putea ca doamna Jones să fie în viaţă, spuse ea, dar tu nu vei fi. Mai ai foarte puţin de trăit, Alex. De ce crezi că te-am adus aici? Pentru că vreau să văd cu ochii mei. Aveam un motiv special să vreau să te ucid şi, mă crezi sau nu, dragul meu, eşti deja mort!

Privi dincolo de el. Balonul era umflat de tot, plutind în spaţiul dintre podea şi cupolă. Platforma cu încărcătura ucigaşă se afla dedesubtul acestuia, la un metru deasupra solului. Funiile erau gata. Antenele fuseseră setate pe automat.

— Porniţi lansarea! ordonă doamna Rothman. Este timpul ca Londra să vadă puterea Sabiei Invizibile!

REZOLUȚIE MARE

— Lansare... status roşu. Lansare... status roşu.

Vocea se auzea în timp ce un tehnician al Scorpionului, aşezat în faţa unei maşinării, se întinse şi apasă un buton.

Se auzi un declic metalic, şi apoi zumzetul maşinăriei în timp ce o roată se răsuci undeva deasupra. Alex privi în sus. La prima vedere, i se păru că sfinţii şi îngerii o iau din loc, de parcă prinseseră viaţă şi coborau către bănci să se roage. Apoi îşi dădu seama ce se întâmpla de fapt. Întregul acoperiş se mişca. Cupola oratoriului fusese reconstruită cu braţe hidraulice ascunse, ce o deschideau încet. Apăru o deschizătură. Puteau vedea cerul. Centimetru cu centimetru, imensa cupolă se desfăcea. Doamna Rothman privea în sus, cu faţa radiind de încântare. De-abia acum realiza Alex cât de bine fusese pusă la punct această operaţiune. Întreaga biserică fusese adaptată – probabil costase milioane – pentru acest unic moment.

Şi nimeni habar nu avuse. Poliţia şi armata scotociseră întreaga Londră, examinând fiecare structură ce se afla la cel puţin o sută de metri înălţime. Dar antenele fuseseră ascunse la nivelul solului. De-abia acum le ducea balonul cu aer cald deasupra oraşului. Cu siguranţă că va observa cineva. Dar, până autorităţile vor ajunge în zona aceea pustie, va fi prea târziu. Antenele îşi vor fi făcut treaba. Mii de copii vor fi murit deja.

Şi Alex era unul dintre ei. Doamna Rothman nu-l ucisese, pentru că nu avea de ce să o facă. O spusese chiar ea: băiatul era deja mort.

— Ridicaţi balonul!

Doamna Rothman dădu ordinul cu voce blândă. Dar cuvintele ei sunau răspicat în spaţiul vast din biserică.

Arzătorul de sub balon era aprins, trimiţând o flacără roşu cu albastru în sus. Doi bărbaţi înaintară şi traseră mecanismul de lansare, şi pe dată platforma începu să se ridice. Întregul acoperiş dispăruse. Era de parcă oratoriul fusese cojit ca un fruct exotic. Era spaţiu arhisuficient

pentru ca balonul să-şi înceapă călătoria, şi Alex îl privi cum pluteşte lin, în linie dreaptă, de parcă ar fi repetat în trecut acest lucru. Nu bătea deloc vântul. Şi vremea părea să fie de partea Scorpionului.

Alex privi în jur. Fața îl durea încă acolo unde doamna Rothman îl plesnise, dar ignoră durerea. Era conştient într-un mod terifiant de faptul că secundele treceau, dar nu putea face nimic. Nile îl privea cu ură, o ură cum nu mai văzuse pe fața cuiva. Cele două săbii de samurai se zăreau de după umerii săi, şi Alex ştia că era nerăbdător să le folosească. Trădase Scorpionul şi, mai rău, îl trădase pe Nile. Îl umilise pe acesta în fața Juliei Rothman, şi pentru aceasta Nile avea să-l facă să plătească, tăindu-l în bucăți. Nu aştepta decât cel mai mic motiv. Cele două gărzi înarmate îl încadrau încă pe Alex. Ceilalți îl priveau din pozițiile pe care le ocupau. Era complet neajutorat.

Şi unde erau cei de la MI6? Privi la bucățile sparte ale aparatului dentar. Îşi dorea acum să fi activat aparatul în momentul în care văzuse biserica. Dar de unde să fi ştiut? Cum ar fi putut şti cineva?

— Alex, înainte să mori, vreau să-ți spun ceva, îi dezvălui doamna Rothman.

— Nu mă interesează, răspunse Alex.

— O, ba cred că da, dragul meu! Pentru că, vezi tu, este despre tatăl tău. Şi despre mama ta. Trebuie să ştii ceva.

Alex nu voia să audă. Şi hotărâse ceva. Avea să moară – dar nu avea de gând să aştepte moartea pur şi simplu. Avea s-o rănească pe Julia Rothman cumva. Îl minţise; îl manipulase. Mai rău, aproape că-l făcuse să trădeze toate lucrurile în care el credea. Încercase să-l facă parte a Scorpionului, ca pe tatăl lui. Dar, orice fusese tatăl său, el nu avea să fie la fel.

Alex se încordă, gata să se arunce înspre ea, întrebându-se dacă Nile l-ar fi hăcuit înainte ca gloanțele soldaților să-l atingă.

Şi atunci una dintre ferestre se sparse şi ceva explodă în interiorul bisericii. Un fum gros se împrăştie peste gresia negru cu alb, împânzind totul. În acelaşi timp se auzi

zgomotul mitralierelor şi o a doua explozie, de data aceasta afară. Julia Rothman se clătină şi căzu într-o parte. Nile se răsuci, petele albe de pe faţa sa devenind mai palide ca niciodată, iar ochii i se holbară de uimire.

Alex acţionă.

Se repezi la garda din stânga sa, lovind cu cotul în stomacul bărbatului şi simţind cum osul se afundă în carnea moale. Bărbatul se chirci. Cealaltă gardă se întoarse, şi Alex pivotă pe un picior, lovind puternic cu celălalt. Călcâiul său se izbi de mitraliera acestuia cu o fracţiune de secunda înainte de a trage. Alex simţi gloanţele trecând pe lângă umărul lui şi auzi un ţipăt, pentru că un alt soldat fusese atins. Ei, asta făcea să fie cu unul mai puţin de înfruntat! Se pregăti, cu capul în piept, şi se avântă în bărbat ca un taur înfuriat. Acesta răcni. Alex lovi cu pumnul în gâtul bărbatului. Garda căzu la pământ, izbindu-se puternic de podea.

Alex era liber.

Se instaurase confuzia. Fumul plutea, răsucindu-se. Alte mitraliere, altă explozie. Alex văzu balonul ridicându-se încet deasupra bisericii. Nu fusese atins de vreun glonţ; trecuse prin acoperişul deschis şi-şi continua călătoria în sus, către cerul Londrei. Deodată Alex înţelese că, orice s-ar fi întâmplat acolo jos, el trebuia să fie sus. Cei din MI6 ajunseseră acolo. Puteau lua cu asalt biserica şi să o prindă pe Julia Rothman; puteau aduce balonul înapoi jos. Dar mai rămăseseră doar câteva minute. Se temea să nu fie prea târziu.

Alex nu putea face decât un lucru. Balonul trăgea după el cele două funii care l-ar fi ancorat atunci când platforma ajungea la înălţimea corectă. Alex sări înspre acestea. Un bărbat îi blocă rapid calea, dar Alex îl doborî instantaneu cu o lovitură bine ţintită. Se apucă de funia cea mai apropiată şi simţi o smucitură în timp ce balonul îl ridica de la sol.

— Opriţi-l! strigă doamna Rothman.

Ea îl văzuse, dar fumul îl ascundea încă privirilor celorlalte gărzi. Se auzi o rafală de mitraliera, dar gloanţele îl ratară, retezând funia la câţiva metri sub picioarele sale. Alex privi în jos şi văzu că pământul era deja destul de departe. Şi apoi fu

scos în afara bisericii, suspendat în aer, lăsându-i pe Nile, pe doamna Rothman şi tot haosul în urmă.

Pe jumătate orbită de fum şi şocată de atacul neprevăzut, doamna Rothman pierdu secunde preţioase forţându-se să se calmeze. Privi către monitoarele TV, încercând să-şi dea seama ce se întâmpla. Vedea soldaţii în haine de lupta negre, cu căşti pe cap, luând sub control exteriorul bisericii. Ei bine, se putea ocupa de ei la timpul cuvenit. Acum, prioritatea ei o reprezenta băiatul.

— Nile! strigă femeia. Du-te după el!

Nile fusese lovit de fragmente de sticlă ce zburaseră la prima explozie. Pentru prima dată părea încet în reacţii, confuz.

— Acum! ţipă ea.

Nile se puse în mişcare. O funie atârna încă, tremurând în faţa lui. Se apucă de aceasta şi, la fel ca Alex, fu săltat în aer. Platforma era acum la patruzeci de metri deasupra solului. Mai avea de parcurs alţi şaizeci de metri înainte ca antenele să se activeze. Greutatea în plus – Alex pe o funie, Nile pe cealaltă – o încetinise. Dar arzătorul funcţiona încă, încălzind aerul dinăuntrul balonului. Un afişaj digital pe una dintre cutiile de metal clipea şi se schimba mereu, măsurând distanţa. 41... 42... Maşinăriile nu ştiau nimic din ce se întâmpla jos. Ele făceau ce trebuiau să facă. Antenele aşteptau semnalul pentru a începe să transmită.

Balonul continua să se ridice. Mai erau doar patru minute.

Doamna Jones acţionase imediat. Cinci echipe SAS se aflau în aşteptare în părţi diferite ale Londrei şi, de îndată ce fusese primit semnalul lui Alex, alertase echipa cea mai apropiată de el, celelalte pornind ca forţe de susţinere.

Opt bărbaţi se apropiau încet de biserică, toţi echipaţi cu haine de luptă, cu salopete negre din material ignifug, centuri, veste antiglonţ şi căşti de luptă Mk6 cu microfoane încorporate. Aveau diferite arme. Majoritatea aveau un pistol Sig de 9 mm prins pe coapsă. Unul avea o armă cu pompă de acţiune pentru a sparge uşile bisericii. Alţii cărau topoare, cuţite şi grenade; şi fiecare era echipat cu acelaşi tip de

mitralieră semiautomată de mare putere, Heckler & Koch de 9 mm MP5, arma de asalt preferată a celor de la SAS. În timp ce se împrăştiau pe strada goală, păreau orice, dar nu oameni. Arătau ca nişte androizi controlaţi prin radio, trimişi dintr-un război din viitor.

Ştiau că biserica era ţinta lor, dar această operaţiune reprezenta coşmarul fiecărui soldat. În mod normal, când SAS acţiona, ar fi fost pregătiţi înainte de poliţie şi de cei din armată. Ar fi avut acces la o imensă bază de date, de unde ar fi obţinut informaţii despre clădirea pe care trebuiau să o atace: grosimea pereţilor acesteia, poziţia ferestrelor şi a uşilor. Dacă nu sunt informaţii disponibile, se poate realiza o imagine tridimensională pe computer prin introducerea a doar câtorva detalii văzute din afară. Dar de data asta nu aveau nimic. Biserica Sfinţilor Uitaţi era goală. Şi rămăseseră doar câteva minute.

Instrucţiunile lor erau clare. „Găsiţi-l pe Alex Rider şi scoateţi-l de acolo. Găsiţi antenele şi distrugeţi-le.” Dar, după tot ce se întâmplase, Alan Blunt se asigurase că înţelegeau prioritatea. Antenele contau mai mult.

Soldaţii ajunseră chiar la timp pentru a vedea cupola deschizându-se şi balonul începând să apară deasupra bisericii. Era prea târziu. Dacă ar fi venit echipaţi cu proiectile Stinger – proiectile căutătoare de sursă de căldură –, ar fi putut să-l doboare. Dar se găseau undeva în mijlocul Londrei. Veniseră pregătiţi pentru ce era în esenţă o situaţie cu luare de ostatici. Nu se gândiseră la posibilitatea unui adevărat război.

Balonul se ridica în faţa ochilor lor, şi erau incapabili să-l oprească. Înţeleseră imediat că trebuiau să urce pe acoperişul oratoriului, dar pentru asta mai întâi trebuiau să ajungă la biserică. Unul dintre ei luă o decizie pe loc şi trase o rachetă HEAT de 94 mm dintr-un tub de plastic. Proiectilul se îndreptă către balon, dar nu-l atinse, spărgând o fereastră şi detonând în interiorul bisericii. Aceasta era explozia care îi oferise lui Alex şansa de a acţiona.

Era semnalul pentru oamenii Scorpionului să se arate. Deodată, echipa SAS se găsi sub foc din ambele părţi,

deoarece un torent de gloanțe erupse din magazinele abandonate. Cineva aruncă o grenadă. O minge imensă de flăcări şi bucăți de asfalt căzură din cer. Un bărbat sări în aer, cu brațele şi cu picioarele zdrobite. Se izbi de pământ şi rămase nemişcat.

SAS nu se aşteptase la un război, dar, în câteva secunde, se trezi în mijlocul unuia. Erau depăşiți numeric. Biserica părea intangibilă. Balonul continua să se ridice.

Unul dintre soldați căzu în genunchi şi vorbea nervos într-un radiotransmițător.

— Aici Delta Unu Trei. Am identificat inamicul şi suntem sub asediu. Avem nevoie urgentă de ajutoare! Urgent! Antenele satelit au fost localizate. Cerem ajutor aerian imediat pentru a le elimina repede. Sunt purtate de un balon cu aer cald peste zona-țintă. Repet, sunt într-un balon. Nu putem ajunge la ele. Ajutor aerian… cod roşu. Terminat.

Mesajul ajunse imediat la cartierul general al RAF High Wycombe[6], la cincizeci de kilometri în afara Londrei. Trecură câteva secunde prețioase până ce descifrară ce li se spusese şi alte câteva secunde prețioase până să înțeleagă cu adevărat. Dar, în mai puțin de un minut, două avioane de luptă Tornado GR4 se îndreptau spre pista principală. Fiecare avion era echipat cu bombe de uz general Paveway II cu sisteme încorporate de ghidare laser şi cu stabilizatoare verticale. Piloții erau bine antrenați pentru atacurile cu precizie la joasă altitudine. Zburând cu peste o mie de kilometri pe oră, ar fi ajuns la biserică în mai puțin de cinci minute. Ar fi spulberat balonul de pe cerul Londrei.

Acesta era planul.

Din nefericire, aveau mai puțin de cinci minute la dispoziție. Acesta era primul test autentic pentru Forța de Reacție Rapidă care fusese creată pentru alerte teroriste de maximă importanță. Dar totul se întâmplase prea rapid. Scorpionul amânase până în ultimul moment dezvăluirea operațiunii.

---

[6] Sediul din High Wycombe al Royal Air Force (forțele aeriene ale Marii Britanii).

Când avioanele ar fi ajuns acolo, ar fi fost prea târziu.

Alex Rider se cățăra în sus pe sfoară, punând o mână după cealaltă, păstrând o buclă între picioare. Făcuse acest exercițiu destul de des la orele de sport de la şcoală, dar – nu era nevoie să-şi reamintească acest lucru – acum situația nu era aceeaşi.

Chiar şi atunci când se oprea să se odihnească, tot urca. Balonul înainta constant. Aerul cald cântărea 741 de grame pe metrul cub. Aerul mai rece din atmosfera Londrei cântărea 988 de grame pe metrul cub. Acest simplu calcul matematic făcea ca balonul să se înalțe. Şi exact asta făcea şi Alex. Dacă ar fi privit în jos, ar fi văzut solul la cincizeci de metri distanță. Aşa că nu se uita în jos. Asta era diferit de exercițiile de la şcoală. Dacă ar fi căzut de la înălțimea aceea, ar fi murit.

Dar platforma se afla la mai puțin de zece metri deasupra lui. Vedea dreptunghiul mare, blocând perspectiva asupra cerului londonez. Deasupra acesteia arzătorul era încă aprins, aruncând o limbă de flăcări în balonul alb cu albastru. Pe Alex îl dureau umerii şi brațele. Mai rău decât atât, fiecare mişcare trimitea o suferința înfiorătoare în oasele sale. Încheieturile parcă îi erau rupte. Auzi o altă explozie şi o rafală de mitraliere. Se întreba dacă indivizii de la SAS trag în el. Dacă ar fi văzut balonul – şi probabil că îl văzuseră deja –, ar fi vrut să-l doboare, fără a ține seama de implicații. Putea sta în balanță viața lui cu viețile miilor care ar fi murit dacă antenele ar fi ajuns la o sută de metri înălțime?

Gândul acesta îi dădu puteri noi. Dacă un glonț l-ar fi atins în timp ce atârna de funie, ar fi căzut. Pentru o mulțime de motive, trebuia să fie pe platformă. Strânse din dinți şi se trase în sus.

Şaizeci şi cinci de metri, şaizeci şi şase... Balonul era de neoprit. Dar distanța dintre Alex şi ținta lui se scurta. Se auzi o a treia explozie, şi atunci îşi luă inima în dinți şi aruncă o privire în jos. Aproape pe dată îşi dori să n-o fi făcut. Pământul se zărea undeva foarte departe. Cei de la SAS erau de mărimea unor soldați de jucărie. Îi vedea luând poziție pe

strada ce ducea la biserică, gata să dărâme intrarea. Oamenii Scorpionului se aflau în magazinele părăsite de pe ambele părți. Explozia pe care Alex tocmai o auzise venise probabil de la o grenadă de mână.

Dar bătălia nu însemna nimic pentru el. Văzuse altceva ce îl înspăimântase. Un bărbat se cățăra pe cealaltă funie, şi nu putea fi confundat, datorită petelor albe de pe față. Era Nile. Se mişca încet, de parcă n-ar fi avut aer. Alex fu surprins de asta. Aproape că vedea muşchii încordându-se sub cămaşa acestuia. Trebuia să dezactiveze antenele – pentru totdeauna – înainte ca Nile să ajungă la el. Dacă-l prindea din urmă, n-ar fi avut nicio şansă.

Ceva îl lovi la mână, şi scoase un strigăt. Alex continuase să urce – chiar şi cu privirea ațintită asupra lui Nile – şi nu văzuse că ajunsese în sfârşit la platformă. Se lovise cu degetele de marginea unei antene. O secundă se întrebă dacă nu putea cumva să se întindă şi să tragă cu totul de ea. Să o lase să cadă şi să se zdrobească. Dar văzu imediat că antenele erau bine fixate cu piese din metal. Trebuia să găsească o altă cale.

Şi, pentru început, asta însemna să se cațăre pe platformă. Nu avea să fie uşor – şi totuşi, trebuia să se mişte repede, să aibă timp suficient înainte de a-l ajunge Nile.

Se lăsă pe spate şi dădu drumul funiei dintr-o mână. Stomacul i se întoarse pe dos, şi crezu că o să cadă. Dar apoi se întinse şi se prinse de balustrada care înconjura platforma. Cu un ultim efort, se săltă în sus peste, căzând în partea cealaltă. Aterizã într-o poziție ciudată, lovindu-se cu genunchiul de marginea cilindrului cu propan. Uită de durere, încercând să-şi dea seama ce să facă.

Examină balonul.

Erau două tuburi cu propan ce alimentau arzătorul la mai puțin de un metru deasupra capului său. Tuburi negre groase din cauciuc sau din plastic le legau, iar Alex se întrebă dacă le putea desprinde pentru a stinge flacăra. S-ar fi oprit balonul? Sau avea destul aer cald pentru a se ridica în continuare?

Examină cutiile de metal care stăteau, precum un sistem

stereo complicat, în centrul platformei. O cutie controla evident fiecare antenă. Era o rețea încurcată de cabluri ce le lega pe toate. Fiecare cutie avea o lumină intermitentă – pe moment, de culoare galbenă. Alimentarea cu energie fusese pornită. Antenele erau pregătite. Dar razele terahertz nu fuseseră încă activate. A cincea cutie era un fel de control principal. Avea o fereastră la suprafață, un afişaj digital. 77… 78… 79… Alex privea cum altitudinea creştea şi balonul se tot apropia de punctul de detonare.

Şi deodată îi veni răspunsul. Să deconecteze antenele. Să o facă înainte ca platforma să atingă o sută de metri. Înainte ca Nile să ajungă sus. Cât timp mai avea la dispoziție? Se gândi să dezlege cumva funia de care era prins Nile. Dar, chiar dacă era posibil, n-ar fi putut face asta, n-ar fi fost capabil să ucidă pe cineva cu atâta sânge rece. Oricum, ar fi durat prea mult. Nu. Cele patru lumini intermitente erau ținta lui. Trebuia să găsească o cale să le oprească.

Se ridică încet în picioare şi făcu un pas mic, platforma legănându-se sub el. Îi fu frică pentru scurt timp. Oare platforma îi susținea greutatea? Dacă s-ar fi mişcat prea repede, ar fi putut să-l arunce peste. Făcu o grimasă de durere şi înaintă. În afară de sunetul scos de gazul ce alimenta flama, balonul era cât se poate de tăcut. Alex simți undeva înăuntrul lui dorința de a se putea bucura de călătorie. Balonul maiestuos, sus pe cer. Priveliştea Londrei. Dar avea probabil mai puțin de un minut înainte ca Nile să ajungă acolo. Şi cât timp până când balonul ajungea la înălțimea potrivită?

83… 84…

Doamne! Parcă se afla din nou în Murmansk. Un alt contor digital, deşi acela cobora, nu urca, şi fusese ataşat de o bombă nucleară. De ce el? Alex căzu în genunchi şi se întinse către primul cablu.

Îl examină repede. Era gros, prins de panoul central printr-un racord ce părea solid. Încercă să îl desfacă, dar nu reuşi. Trebuia să îl rupă, şi astfel ar fi fost imposibil de reconectat. Prinse bine cablul şi trase cu toată puterea. Nu se întâmplă nimic. Legăturile erau prea bine făcute: metal înşurubat în

metal. Avea nevoie de un cuțit sau de o foarfecă; nu avea nimic.

Alex se lăsă pe spate şi apăsă cu picioarele pe cutia de metal. Se încordă, ținând în continuare de cablu, folosind toată greutatea corpului. Balonul urca în continuare. Trecu pe lângă un nor – sau poate că era fumul care se ridica de jos. Alex înjură printre dinți, concentrându-şi întreaga atenție asupra cablului şi asupra legăturilor acestuia.

Şi deodată se desprinse. Alex simți cum cablul se rupe. Căzu pe spate, dând cu capul de balustrada platformei. Ignorând noua durere, se ridică înapoi. Vedea capetele separate – firele rupte – ieşind din mâinile lui. Avea şanțuri adânci în palme şi se lovise la cap. Dar, când privi, văzu că una dintre luminile galbene se stinsese. Una dintre antene nu mai funcționa.

93... 94...

Mai erau trei. Şi Alex ştia că nu avea destul timp să le oprească pe toate.

Chiar şi aşa, se repezi şi prinse al doilea cablu. Ce altceva putea face? Încă o dată apăsă cu picioarele pe cutie. Inspiră adânc...

...şi cu coada ochiului surprinse ceva lucind. Din instinct, Alex se aruncă deoparte. Sabia samurai, de jumătate de metru lungime, sfârtecă aerul foarte aproape de fața lui. Îşi dădu seama că ținta fusese gâtul său. Dacă soarele nu s-ar fi reflectat în lamă, ar fi fost ucis.

Nile ajunsese la platformă. Stătea în colț, prins de balustradă. Avusese două săbii prinse pe spate – aruncase doar una din ele. Acum se întindea după a doua. Alex stătea drept. Nu se putea mişca. Nu avea spațiu pentru a face ceva. Era o țintă facilă, prinsă între cutiile de metal şi laterala platformei. Deasupra lui flacăra ardea, purtând balonul pe ultimii metri.

97... 98... 99...

Afişajul digital pâlpâi până la ultima cifră. Se auzi un bâzâit în controlul principal şi luminile de la cele trei cutii rămase conectate se schimbară din galben în roşu. Sistemul fusese activat. Semnale terahertz erau emise deasupra

întregii Londre.

Alex ştia că, înăuntrul lui, chiar în inimă, nanoparticulele de aur începuseră să se spargă.

Nile scoase a doua sabie.

Înăuntrul bisericii, doamna Rothman începea să conştientizeze faptul că bătălia era pierdută. Oamenii ei se luptaseră bine şi depăşiseră numeric inamicul – dar fuseseră pur şi simplu surclasați. Se înregistraseră mulți răniți, şi alte două unități SAS veniseră să o ajute pe prima.

Vedea bătălia de afară. O avea chiar în fața ei, pe monitoarele TV, unul pentru fiecare unghi. Strada fusese distrusă. Un soldat SAS rănit era tras deoparte de doi camarazi, praf şi moloz sărind în timp ce suprafața străzii era măturată de rafalele focului inamic. Mai mulți soldați se mişcau din uşă în uşă, aruncând grenade prin geamurile din spatele lor. Acesta era tipul de luptă experimentat de cei de la SAS în Irlanda de Nord şi în Orientul Mijlociu.

Întreaga zonă fusese împrejmuită. Maşinile de poliție veneau din toate direcțiile. Nu puteau fi văzute, dar sirenele umpleau atmosfera. Aceasta era Londra. Se apropia de sfârşitul unei zile de muncă. Era imposibil de crezut că aşa ceva se putea întâmpla aici.

Urmă o altă explozie – de data aceasta, mai aproape. Fum gros plutea deasupra cupolei deschise, şi de sus ploua cu vopseaua care se scorojea de pe pereți. Majoritatea oamenilor Scorpionului îşi abandonaseră pozițiile, preferând să-şi încerce norocul afară. O gardă fugi către doamna Rothman, cu sânge şiroindu-i pe față.

— Sunt înăuntrul bisericii, bâigui soldatul. Suntem terminați. Plec!

— Vei rămâne pe poziție! țipă doamna Rothman la el.

— La dracu' cu asta! Garda scuipă şi înjură. Toată lumea pleacă. Toți ne cărăm de aici!

Doamna Rothman părea agitată, speriată că avea să rămână singură.

— Dă-mi, te rog, arma ta! imploră ea.

— Bineînțeles. De ce nu?

Îi înmână arma.

— Mulțumesc, spuse femeia şi-i trase un glonț în cap.

Îl privi pe bărbat cum se prăbuşeşte, apoi se duse la monitoare. Cei de la SAS erau în camera de afară. Îi vedea punând explozibile pe peretele de cărămidă falsă. Era greu să-ți dai seama, dar ea se gândi că vor avea nevoie de mai mult explozibil decât foloseau. Ea însăşi concepuse peretele, şi era din oțel solid. Chiar şi aşa, oricum ar fi trecut prin el până la urmă. N-ar fi renunțat.

Privi în sus către balon, care acum se ținea doar de o funie, la o sută de metri deasupra Londrei. Ştia că ajunsese la înălțimea corectă – echipamentul din biserică îi spusese asta. Într-un minut, avea să fie totul gata. Se gândi la Alex Rider, care era undeva deasupra. La urma urmei, fusese o greşeală că-l adusese aici. De ce o făcuse? Să-l vadă murind, bineînțeles! Nu fusese acolo când murise John Rider, şi voia să recupereze cumva. L-ai pierdut pe tată, îl prinzi pe fiu. De asta riscase totul aducându-l pe Alex la biserică, şi ştia că alți membri ai comitetului executiv al Scorpionului n-ar fi fost la fel de încântați. Dar nu conta. Operațiunea avea să fie un succes. Membrii SAS veniseră prea târziu.

O explozie imensă. Întreaga biserică se cutremură. Trei dintre cele mai mari tuburi ale orgii se îndoiră şi se prăbuşiră. Mici fragmente de cărămidă şi de plastic pluteau în aer. Jumătate dintre monitoarele TV deveniră negre. Dar peretele de oțel rezistase. Avusese dreptate în legătură cu asta.

Aruncă mitraliera jos şi se grăbi către o uşă aproape invizibilă din perete, pe o laterală a capelei. Doamna Rothman era o persoană care se pregătea în prealabil pentru orice eventualitate – inclusiv pentru necesitatea de a se strecura afară fără a fi văzută.

Bărbatul pe care-l omorâse avusese dreptate. Chiar era timpul să plece.

Alex stătea pe spate, cu umerii apăsând balustrada platformei. Prima sabie pe care Nile o aruncase tăiase podeaua din plastic, la câțiva centimetri de capul său, şi era

încă acolo, vibrând, chiar lângă gâtul său. Nile scosese a doua sabie şi o balansa în mână. Nu se grăbea. Alex ştia că nu era cazul să se grăbească. Nu avea unde să se ascundă. Erau mai puțin de trei metri distanța. Alex văzuse ce putea face Nile. Nu avea cum să rateze.

Şi totuşi...

De ce era aşa de încet? Nu se grăbea cu sabia, se ținea încă de balustradă cu cealaltă mână...

Alex îl privi, examinând figura chipeşă, fără defecte, căutând ceva în privirea lui.

Şi găsi.

Acea uitătură. O mai văzuse. Îşi aminti de soldatul SAS cu care se antrenase. Şi deodată totul căpătă sens. Slăbiciunea secretă despre care vorbise doamna Rothman. Motivul pentru care Nile terminase al doilea, nu primul, la Malagosto. Se gândi la întâlnirea lor din clopotnița din mănăstire. Nile rămăsese la uşă, nedorind să înainteze, ținându-se de cadru în acelaşi fel în care se ținea acum de balustradă. Nu era de mirare că Nile urcase aşa de încet pe balon.

Nile avea frică de înălțime.

Dar asta nu putea să-l salveze pe Alex. Trecuseră cincisprezece secunde de când luminile deveniseră roşii. Deja nanoparticulele cu încărcătura lor otrăvitoare se agitau în inima lui. În toată Londra, copiii mergeau acasă, aşteptând autobuzele, intrând în stațiile de metrou, fără să ştie ce se petrece.

Apoi Nile vorbi.

— Ți-am promis că se va întâmpla asta dacă ne trădezi, spuse el. Poate că afişa un zâmbet forțat, dar nu era nicio îndoială asupra a ceea ce avea de gând să facă. Balansă sabia în mână, simțindu-i greutatea înainte de a ținti şi de a arunca. Am spus că te voi ucide. Şi asta voi face, chiar acum.

— Bineînțeles, Nile, răspunse Alex. Dar cum vei coborî înapoi?

— Cum?

Zâmbetul păli.

— Priveşte doar în jos, continuă Alex. Uite ce sus suntem. Privi către flacără şi către balon. Ştii, nu cred că balonul ăsta

ne va ține pe amândoi sus.

— Taci!

Nile abia pronunță cuvintele. Mâna prinsă de balustradă era mai albă ca niciodată. Alex văzu cum degetele se strâng tot mai tare.

— Priveşte oamenii; priveşte maşinile! Vezi cât de mici sunt!

— Opreşte-te!

Şi atunci, Alex făcu mişcarea. Ştia deja ce avea de făcut. Nile era ca de piatră, incapabil să reacționeze. Toată viteza şi puterea lui dispăruseră. Cu o mişcare, Alex trase prima sabie, eliberând-o din plastic. Cu un singur gest, o ridică şi reteză unul dintre tuburile de cauciuc care alimentau arzătorul.

După asta, totul se petrecu foarte repede.

Tubul tăiat se răsuci în dreapta şi în stânga ca un şarpe rănit. Propanul în formă lichidă era în continuare pompat, iar când capătul tăiat trecu pe lângă arzător, se aprinse, devenind pe dată o minge imensă de foc. Tubul se răsuci înapoi şi slobozi încărcătura mortală în direcția lui Nile.

Nile de-abia reuşise să ridice a doua sabie în poziție de aruncare. Țintea către pieptul lui Alex. Atunci mingea de foc îl lovi. Țipă o dată şi dispăru. Acum era acolo, în următoarea secundă fusese aruncat în aer, ca o marionetă arzând, căzând către moartea ce-l aştepta cu o sută de metri mai jos.

Alex părea pe cale să-l urmeze.

Întreaga platformă era cuprinsă de flăcări, plasticul se topea. Era propan arzând peste tot, şi acesta dizolva tot ce atingea. Alex se chinui să se ridice în timp ce flăcările se îndreptau către el. Acum ce putea face? Arzătorul se stinsese, dar balonul părea că nu pierde altitudine. Platforma avea totuşi să cadă – şi foarte curând. Cele patru funii ce o prindeau de balon erau făcute din nailon şi toate ardeau. Una plesni, iar Alex țipă când platforma se clătină, aproape aruncându-l peste margine. Ochii îi erau ațintiți asupra maşinăriei. Cablurile electrice probabil că erau rezistente la foc. Luminițele roşii îi arătau că antenele rămase transmiteau încă. Trecuse cu siguranță mai mult de un

minut de când apăruse Nile! Alex apăsă o mână pe piept, aşteptând din moment în moment să simtă durerea în timp ce otrava era eliberată.

Dar era încă viu şi ştia că mai avea câteva secunde pentru a scăpa de pe platforma arzând. Nu avea nicio şansă să scape sărind. Se afla la o sută de metri deasupra solului. Auzi o plesnitură de la o a doua funie ce se rupea. Focul scăpase de sub control. Îl ardea; ardea totul.

Alex sări.

Nu în jos – ci în sus. Sări întâi în cutia de control, şi apoi se prinse cu mâinile de cadrul metalic ce împrejmuia arzătorul. Se ridică şi rămase acolo. Acum ajungea la partea circulară de la baza balonului propriu-zis. I se părea incredibil. Privind în sus, se vedea de parcă se afla într-o cameră imensă, circulară. Pereții erau din material textil, dar foarte rezistenți. Se afla înăuntrul balonului, prizonierul acestuia. Văzu o sfoară de nailon. Ducea până la valva de control al coborârii, aflată sus de tot. Oare îi putea susține greutatea?

Şi apoi funiile ce mai țineau încă platforma cedară. Aceasta căzu, ducând arzătorul şi antenele cu ea, dispărând de sub picioarele lui Alex. Băiatul de-abia avu timp să tragă funia de nailon peste o mână şi să se apuce de materialul balonului cu cealaltă. Se trezi atârnând în aer. Încă o dată, brațele lui şi încheieturile preluaseră greutatea. Se întreba dacă balonul avea să se dezumfle şi să cadă. Dar aproape toată greutatea dispăruse; rămăsese doar el. Balonul nu se mişcă din loc.

Alex privi în jos. Nu se putea abține. Şi atunci văzu – în mijlocul focului şi al fumului ce cuprinseseră platforma ce se rotea – că luminile roşii se stinseseră. Era sigur de asta. Fie flăcările distruseseră maşinăria, fie antenele se dezactivaseră singure în momentul în care căzuseră o sută de metri.

Razele terahertz se opriseră. Niciun copil nu avea să moară.

Nimeni nu ştia de unde apăruse cerşetoarea. Poate se ascunsese în micul cimitir din spatele Bisericii Sfinților Uitați. Dar acum se plimba prin rămăşițele rămase după ceea

ce fusese până cu câteva minute în urmă un război în toată regula.

Avea noroc. Cei de la SAS preluaseră controlul bisericii şi al zonei învecinate. Majoritatea oamenilor Scorpionului erau morți; restul se predaseră. O explozie finală distrusese intrarea în biserica propriu-zisă. Soldații SAS se strecurau deja înăuntru, căutându-l pe Alex.

Cerşetoarea era evident derutată de toate aceste activități; probabil era şi beată. Avea o sticlă de cidru într-una din mâini şi se opri să-şi bage gâtul sticlei între dinții stricați şi să bea. Avea o față respingătoare şi păr sur lung şi încâlcit. Era îmbrăcată într-o haină murdară, legată în jurul taliei cu elastic. Cealaltă mână strângea două pungi de gunoi aproape de corp, de parcă ar fi conținut tot aurul din lume.

Unul dintre soldați o văzu.

— Pleacă de aici! țipă el. Eşti în pericol!

— Bine, iubitule! Cerşetoarea chicoti. Ce s-a întâmplat? Parcă e al Treilea Război Mondial.

Dar se îndepărtă, în afara zonei de pericol, în timp ce oamenii de la SAS trecură pe lângă ea, către biserică.

Sub perucă, machiaj şi costum, doamna Rothman râse în sinea ei. Era aproape incredibil că aceşti soldați proşti de la SAS o lăsaseră să plece, strecurându-se printre ei în plină zi. Avea o armă ascunsă sub haină, şi ar fi folosit-o dacă ar fi încercat cineva s-o oprească. Dar erau atât de grăbiți să intre în biserică, încât abia dacă o observaseră.

Şi atunci unul dintre ei strigă:

— Opreşte-te!

Fusese reperată până la urmă. Doamna Rothman grăbi pasul.

Dar soldatul nu încercase să o rețină; el încercase să o avertizeze. O umbră căzu peste fața ei, şi femeia privi în sus exact la timp pentru a vedea un dreptunghi în flăcări ce cădea din cer. Julia Rothman deschise gura pentru a țipa, dar sunetul nu avu timp să-i ajungă pe buze. Fu strivită, lipită de pavaj, presată ca o creatură dintr-un desen animat hidos. Bărbatul de la SAS care strigase nu putu decât să privească îngrozit la resturile arzânde. Apoi, încet, privi în

sus să vadă de unde venise.

Dar nu zări nimic acolo. Cerul era curat.

Eliberat de platformă şi de funiile ce-l ancorau, balonul se îndrepta către nord, cu Alex atârnat de el. Îl durea peste tot şi era epuizat; picioarele şi o parte din piept fuseseră atinse de foc. Tot ce putea face era să se țină bine.

Dar aerul din balon se răcise, şi acesta cobora. Alex avusese noroc că materialul balonului fusese rezistent la foc.

Bineînțeles, putea încă să fie ucis. Nu avea deloc controlul balonului, şi vântul putea să-l ducă în firele de înaltă tensiune. Traversase deja râul şi vedea Trafalgar Square, cu Coloana lui Nelson înălțându-se în fața lui. Ar fi fost o glumă proastă să aterizeze acolo şi să fie călcat de vreo maşină.

Alex nu putea decât să aştepte să vadă ce se întâmplă. În ciuda durerii din brațe, simțea o linişte interioară. Cumva, în ciuda tuturor celor întâmplate, scăpase cu viață. Nile era mort. Doamna Rothman căzuse probabil prizonieră. Nanoparticulele nu mai reprezentau un pericol.

Dar el? Vântul se schimbase. Îl ducea către vest. Da. Era Green Park – la puțin mai mult de cincizeci de metri mai jos. Vedea oameni gesticulând către el şi țipând. El ghidă balonul mai departe, în tăcere. Cu ceva noroc, putea ajunge în Chelsea, la casa lui, unde îl aştepta Jack Starbright. Cât de departe putea fi? Avea oare balonul puterea să-l ducă acolo?

Spera asta, pentru că era tot ce îşi dorea acum.

Nu voia decât să meargă acasă.

SUB ACOPERIRE

Povestea se termină – inevitabil, i se păru lui Alex – în biroul lui Alan Blunt de pe Liverpool Street.

Îl lăsaseră în pace o săptămână, dar apoi apelul telefonic venise într-o vineri după-amiază, rugându-l să le facă o vizită. Rugându-l, nu cerându-i. Cel puțin, era o schimbare. Şi aleseseră ziua de sâmbătă, ca să nu lipsească de la şcoală.

Balonul îl lăsase la margine de Hyde Park, aterizând pe iarbă lin ca o frunză de toamnă. Era sfârşitul zilei, şi la acea oră era puțină lume în parc. Alex putuse să se furişeze în liniște, cu cinci minute înainte ca o duzină de maşini de poliție să apară cu sirenele pornite. Avusese de mers pe jos douăzeci de minute până acasă; căzuse în brațele lui Jack, apoi făcuse o baie fierbinte, mâncase şi se culcase.

Nu era rănit grav. Avea arsuri pe brațe, şi încheieturile îi erau umflate acolo unde atârnase de balon. Doamna Rothman îşi lăsase şi ea amprenta pe obrazul lui. Privindu-se în oglindă, se întrebase cum avea să explice vânătaia foarte evidentă. La sfârşit, le spusese tuturor că fusese tâlhărit. Într-un fel, simțea el, chiar aşa se întâmplase.

Se întorsese la Brookland de cinci zile. Domnul Grey fusese printre primii cu care se întâlnise în curtea şcolii, şi acesta dăduse din cap îngrijorat, dar nu spusese nimic. Profesorul luase drept o insultă personală dispariția lui Alex din excursie; deşi Alex se simțea îngrozitor, nu-i putea spune adevărul. Pe de altă parte, Tom Harris era extaziat.

— Am ştiut că vei fi bine, spusese el. Păreai puțin supărat când am vorbit la telefon. Asta după ce sărise în aer locul acela. Dar măcar erai în viață. Şi, la vreo două zile, Jerry a primit un cec enorm pentru o paraşută nouă. Numai că era de vreo cinci ori mai mult. Este în Noua Zeelandă acum, datorită ție. Face sărituri CARP de pe o clădire din Auckland. Ceea ce şi-a dorit mereu. Tom scosese o tăietură din ziar. Tu erai ăsta? întrebase el.

Alex privi. Era o fotografie a balonului cu aer cald planând deasupra Londrei. Văzu o siluetă atârnând de acesta. Din

fericire, fotografia fusese făcută de prea departe pentru a putea fi identificat. Nimeni nu ştia ce se întâmplase la Biserica Sfinților Uitați. Şi nimeni nu ştia că era implicat.

— Da, recunoscuse Alex. Dar, Tom, nu trebuie să spui nimănui.

— I-am spus deja lui Jerry.

— Nimănui altcuiva.

— Mda. Ştiu. Secrete oficiale şi toate chestiile alea. Tom se încruntase. Poate că ar trebui să intru şi eu în MI6. Sunt sigur că aş fi un spion bun.

Alex se gândea la prietenul său acum când stătea față în față cu Alan Blunt şi cu doamna Jones. Se lăsă mai jos în scaun, întrebându-se ce îi vor spune. Jack nu dorise ca el să vină acolo deloc.

— În momentul în care ştiu că poți merge ca lumea, te vor paraşuta probabil în Coreea de Nord. Nu te vor lăsa în pace, Alex! Nici măcar nu ştiu ce ți s-a întâmplat după Veneția. Dar, te rog, promite-mi că nu vei permite să se mai întâmple asta!

Alex fu de acord cu ea. Ar fi preferat să rămână acasă. Dar ştia că trebuia să fie acolo. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru doamna Jones – i-o datora după ceea ce se întâmplase în apartamentul ei.

— Mă bucur să te văd, Alex, spuse Blunt. Încă o dată, felicitări, ai făcut o treabă foarte bună!

„Foarte bună.” Cea mai mare laudă de care era în stare Blunt.

— Te voi pune la curent, continuă Blunt. Nu cred că trebuie să-ți spun că planul Scorpionului a fost un eşec total, şi mă îndoiesc că vor mai încerca vreodată ceva la scara asta. Au pierdut unul dintre cei mai buni asasini ai lor, pe bărbatul numit Nile, atunci când acesta a căzut din balon. Cum s-a întâmplat asta, apropo?

— A alunecat, spuse Alex scurt.

Nu voia să mai treacă prin asta.

— Înțeleg. Ei bine, cred că te bucuri să afli că Julia Rothman a murit şi ea.

Asta era o noutate pentru Alex. El crezuse că scăpase

cumva.

Doamna Jones preluă povestea.

— Platforma de sub balon a căzut pe ea în timp ce încerca să scape, explică femeia. A fost strivită.

— Aş fi fost dezamăgit să fi scăpat, mormăi Alex.

Blunt pufni.

— Cel mai important lucru este că toți copiii din Londra sunt în siguranță. După cum a explicat omul de ştiință – dr. Stephenson –, corpurile lor vor elimina uşor, uşor nanoparticulele. Trebuie să-ți spun, Alex, că razele terahertz au transmis cel puțin un minut. Dumnezeu ştie cât de aproape am fost de un dezastru.

— Voi încerca să mă mişc mai repede data viitoare, spuse Alex.

— Da. Bine. Încă un lucru. S-ar putea să te amuze să auzi că Mark Kellner a demisionat azi-dimineață. Directorul de comunicații al prim-ministrului – ți-l aminteşti? A spus presei că vrea să petreacă mai mult timp cu familia lui. Amuzant însă e că familia lui nu-l poate suporta. Nimeni nu poate. Domnul Kellner a făcut mult prea multe greşeli. Nimeni n-ar fi putut prezice cascadoria cu balonul cu aer cald. Dar cineva trebuie să-şi asume greşeala, şi mă bucur că este el acela.

— Ei bine, dacă pentru asta m-ați chemat, ar fi bine să plec, spuse Alex. Am lipsit de la şcoală şi am mult de recuperat.

— Nu, Alex. Mă tem că nu poți pleca încă.

Doamna Jones părea mai serioasă decât o auzise Alex vreodată, şi băiatul se întreba dacă urma să-l facă să plătească pentru încercarea de a o ucide.

— Îmi pare rău pentru ceea ce era sa fac, doamnă Jones, spuse el. Dar cred că m-am revanşat pentru asta, mai mult sau mai puțin…

— Nu despre asta vreau să vorbim. În ceea ce mă priveşte, vizita ta în apartamentul meu n-a avut loc. Dar e ceva mai important. Noi doi n-am vorbit niciodată despre ce s-a întâmplat pe Podul Albert.

Alex se simți cuprins de fiori reci.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu?

— Pentru că ştiu că a fost bine ce aţi făcut. Am văzut şi eu Scorpionul acum; ştiu de ce e capabil. Dacă tatăl meu era unul de-al lor, atunci aţi avut dreptate. A meritat să moară.

Cuvintele îl dureră pe Alex în timp ce le rostea, îi rămaseră în gât.

— Vreau să cunoşti pe cineva, Alex. A venit la birou azi şi aşteaptă afară. Ştiu că nu vrei să stai aici mai mult decât trebuie, dar îl laşi să-ţi vorbească? Va dura doar câteva minute.

— Bine.

Alex dădu din umeri. Nu ştia ce dorea să dovedească doamna Jones. Nu dorea să revină asupra detaliilor morţii tatălui său.

Uşa se deschise, şi intră un bărbat înalt, cu barbă, cu păr şaten cârlionţat care începea să albească. Era îmbrăcat lejer, cu o jachetă de piele şi cu jeanşi. Părea să aibă vreo treizeci şi ceva de ani, şi, deşi Alex era sigur că nu-l mai întâlnise, părea vag cunoscut.

— Alex Rider? întrebă el cu o voce blândă, plăcută.

— Da.

— Îmi pare bine!

Întinse mâna. Alex se ridică şi simţi cum mâna îi este strânsă într-un mod cald şi prietenos.

— Mă numesc James Adair, spuse bărbatul. Cred că l-ai cunoscut pe tatăl meu, Sir Graham Adair.

Alex nu uita uşor. Sir Graham Adair era secretarul permanent al Cabinetului. Vedea asemănarea dintre chipurile celor doi. Dar îl mai ştia pe James Adair şi din altă parte. Bineînţeles. Era mult mai în vârstă acum. Avea altă culoare a părului şi ceva kilograme în plus. Dar figura rămăsese aceeaşi. O văzuse pe un ecran TV. Pe Podul Albert.

— James Adair este conferenţiar la Colegiul Imperial de aici, din Londra, explică doamna Jones. Dar acum paisprezece ani era student. Tatăl său era deja un înalt funcţionar, o persoană foarte importantă...

— Aţi fost răpit. Sunteţi cel răpit de Scorpion...

— Este adevărat. Uite, nu vrei să ne aşezăm? Totul pare prea formal stând aşa în picioare.

James Adair se aşează. Alex aşteptă ca el să vorbească. Era derutat şi nu prea înțelegea. Bărbatul acesta fusese acolo când tatăl său fusese ucis. Într-un fel, din cauza lui murise John Rider. De ce-l adusese aici doamna Jones?

— Îți voi spune povestea mea şi voi pleca, zise James Adair. Când aveam optsprezece ani, am fost victima unei încercări de şantaj asupra tatălui meu. Am fost răpit de o organizație numită Scorpionul care intenționa să mă tortureze şi să mă ucidă dacă tatăl meu nu făcea exact ce spuneau ei. Dar Scorpionul a făcut o greşeală. Tatăl meu putea influența politica guvernamentală, dar nu o putea schimba. Nu putea face nimic. Mi s-a spus că voi muri. Dar apoi, în ultimul moment, planurile s-au schimbat. Am cunoscut o femeie pe nume Julia Rothman. Era foarte frumoasă, dar era o scorpie. Cred că de-abia aştepta să-şi arate ghearele. Oricum, mi-a spus că voi fi dat la schimb pentru unul dintre oamenii ei. Fusese prins de MI6. Şi urmau să facă schimbul pe Podul Albert. M-au dus acolo dimineața devreme. Mă simțeam îngrozit. Aveam convingerea că era o înscenare. M-am gândit că mă vor împuşca şi mă vor arunca în Tamisa. Dar totul părea să fie în regulă. Era ca într-un film cu spioni. Se aflau trei bărbați cu mine pe o parte a podului. Toți aveau arme. Şi pe partea cealaltă vedeam o altă persoană. Tatăl tău. Îi stăteau alături nişte oameni de la MI6. Conferențiarul o privi pe doamna Jones. Dumneaei se afla printre aceştia.

— Era prima mea operațiune importantă pe teren, murmură doamna Jones.

— Continuați, spuse Alex.

Fusese captivat. Nu se putea abține să nu asculte.

— Ei bine, cineva a făcut semn şi am început amândoi să mergem – de parcă urma să ne duelăm, numai că aveam mâinile legate. Trebuie să-ți spun, Alex, mi se părea că podul avea un kilometru. Se părea că va dura o veşnicie să traversez. Dar în sfârşit ne-am întâlnit la mijloc, eu şi tatăl tău; îi eram într-un fel recunoscător, pentru că datorită lui

nu aveam să fiu ucis, şi totuşi, în acelaşi timp, ştiam că lucra pentru Scorpion, aşa că eu credeam că e unul dintre tipii răi. Şi atunci mi-a vorbit.

Alex îşi ținu respirația. Îşi aminti de filmul video pe care i-l arătase doamna Rothman. Era adevărat. Tatăl său şi adolescentul vorbiseră. Nu putuse auzi cuvintele, şi chiar se întrebase ce spusese.

— Era foarte calm, continuă James Adair. Sper că nu te superi că-ți spun asta, Alex, dar, privindu-te acum, îl pot vedea pe el cum era atunci. Dădea dovadă de un control deplin. Şi uite ce am discutat: „Se va trage. Va trebui să te mişti repede". „Cum? Ce vreți să spuneți?" „Când începe să se tragă, nu privi în jur. Fugi doar, cât poți de repede. Vei fi în siguranță."

Urmă o tăcere lungă.

— Tatăl meu ştia că se va trage în el?

— Da.

— Dar cum?

— Lasă-mă să termin. James Adair îşi trecu cu mâna prin barbă. Am mai făcut vreo zece paşi, şi deodată s-a auzit împuşcătura. Ştiu că nu trebuia să mă uit, dar am făcut-o. Doar o secundă. Tatăl tău fusese împuşcat în spate. Avea sânge pe jachetă; am văzut o gaură în material. Şi atunci mi-am amintit ce-mi spusese şi am început să fug... ca un nebun. Trebuia să scap de acolo.

Mai era ceva ce Alex observase când văzuse caseta. James Adair reacționase cu o viteză uimitoare. Oricine altcineva ar fi încremenit pe loc, cu siguranță. Dar el ştia clar ce făcea.

Pentru că fusese avertizat.

De către John Rider.

— Am fugit mâncând pământul, continuă el. Şi atunci s-a declanşat iadul. Oamenii Scorpionului au deschis focul. Voiau să mă ucidă, bineînțeles. Dar cei de la MI6 aveau mitraliere şi au ripostat. A fost un miracol că n-am fost rănit. Am reuşit să ajung pe partea nordică a podului, şi o maşină mare a apărut de nicăieri. S-a deschis o uşă şi am plonjat înăuntru. Şi cam asta a fost totul, în ceea ce mă priveşte. Am fost dus de acolo, şi în câteva minute m-am întâlnit cu tatăl

meu, care era foarte uşurat. Crezuse că nu o să mă mai vadă vreodată.

Şi asta înțelegea. Când Alex îl cunoscuse pe Sir Graham Adair, înaltul funcționar fusese surprinzător de prietenos. Era evident că se simțea dator lui Alex într-un fel.

— Deci tatăl meu... s-a sacrificat pentru dumneavoastră, spuse Alex.

Nu înțelegea. Tatăl său lucrase pentru Scorpion. De ce era pregătit să moară pentru cineva necunoscut?

— Trebuie să-ți spun un lucru, reluă conferențiarul. Te va şoca probabil. Pe mine m-a şocat cu siguranță. Cam la o lună după, am fost la casa tatălui meu din Wiltshire. Până atunci trecusem prin debriefing, şi erau multe lucruri pe care trebuia să le ştiu în cazul în care Scorpionul ar fi încercat să mă prindă din nou. Şi – înghiți cu greutate – tatăl tău era acolo.

— Cum?

Alex făcu ochii mari.

— Am ajuns devreme. Când intram, tatăl tău pleca. Avusese o întâlnire cu tatăl meu.

— Dar asta e...

— Ştiu. E imposibil. Dar era cu siguranță el. M-a recunoscut pe dată. „Ce mai faci?" „Foarte bine, mulțumesc." „Mă bucur că am fost de ajutor. Ai grijă de tine." Exact asta mi-a spus. Îmi aduc aminte cuvintele exact. Apoi a urcat în maşină şi a plecat.

— Deci tatăl meu...

James Adair se ridică.

— Sunt sigur că doamna Jones îți poate explica totul, spuse el. Dar tatăl meu a dorit să-ți spunem cât de recunoscători îți suntem. Mi-a cerut să-ți transmit asta. Tatăl tău mi-a salvat viața. Nu e nicio îndoială. Acum sunt căsătorit; am doi copii. L-am numit pe cel mai mare John, ca pe el. N-ar fi existat copiii dacă n-ar fi fost el. Tatăl meu n-ar mai fi avut fiu şi nici nepoți. Orice ai crede despre el, orice ți s-ar fi spus, John Rider a fost un om curajos.

James Adair înclină din cap în direcția doamnei Jones şi părăsi încăperea. Uşa se închise. Urmă o a doua tăcere

prelungă.

— Nu înțeleg, spuse Alex.

— Tatăl tău n-a fost asasin, începu doamna Jones. Nu lucra pentru Scorpion. Lucra pentru noi.

— Era spion?

— Unul foarte bun, mormăi Alan Blunt. I-am recrutat pe cei doi frați – Ian şi John – în acelaşi an. Ian era un agent bun. Dar John era de departe cel mai bun.

— A lucrat pentru voi?

— Da.

— Dar a ucis oameni! Doamna Rothman mi-a arătat. A fost închis...

— Tot ce credea Julia Rothman că ştie despre tatăl tău era o minciună. Doamna Jones oftă. Este adevărat că fusese în armată, că a avut o carieră strălucită în Regimentul de Paraşutişti şi că a fost decorat pentru participarea sa la războiul din Malvine. Dar restul – bătaia cu taximetristul, condamnarea la închisoare şi toate celelalte – l-am inventat noi. Se cheamă lucru sub acoperire, Alex. Am vrut ca John Rider să fie recrutat de Scorpion. El a fost momeala, şi ei au înhățat-o.

— De ce?

— Pentru că Scorpionul se extindea în întreaga lume. Trebuia să ştim ce face, numele celor pe care îi angaja, mărimea şi structura organizației. John Rider era expert în arme; era un luptător strălucit. Şi Scorpionul credea că fusese renegat. A fost primit cu brațele deschise.

— Şi în tot acest timp vă raporta?

— Informațiile lui au salvat mai multe vieți decât îți poți imagina.

— Dar asta nu e adevărat! Totul se învârtea în capul lui Alex. Doamna Rothman mi-a spus că a ucis cinci sau şase oameni. Şi Yassen Gregorovici îl venera! Mi-a arătat cicatricea. Mi-a zis că tatăl meu i-a salvat viața.

— Tatăl tău pretindea că este un ucigaş periculos, spuse doamna Jones. Şi astfel – într-adevăr, Alex – a trebuit să ucidă. Una dintre victime era un traficant de droguri din jungla amazoniană. Atunci i-a salvat viața lui Yassen. O alta

a fost un dublu agent american; o a treia a fost un politician corupt. Nu spun că aceşti oameni meritau să moară. Dar cu siguranță lumea a reuşit să se descurce fără ei, şi mă tem că tatăl tău nu a avut de ales.

— Dar ceilalți despre care mi-ați spus?

Alex trebuia să ştie.

— Au mai fost doi, interveni Blunt. Unul era un preot care lucra pe străzile din Rio de Janeiro. Şi apoi o femeie din Sidney. Era mai dificil. N-am putut să-i lăsăm să moară. Aşa că le-am înscenat moartea... cam la fel ca pe a tatălui tău.

— Podul Albert...

— A fost o înscenare. Doamna Jones preluă din nou povestirea. Tatăl tău ne spusese tot ce voiam să ştim despre Scorpion, şi trebuia să-l scoatem cumva de acolo. Existau două motive pentru asta. Primul era că mama ta tocmai născuse un băiețel. Este vorba despre tine, Alex. Tatăl tău dorea să vină acasă; voia să fie cu tine şi cu mama ta. Dar situația devenise şi prea periculoasă. Vezi tu, doamna Rothman se îndrăgostise de el.

Erau cam prea multe informații deodată. Dar Alex şi-o aminti pe Julia Rothman vorbindu-i, în hotelul din Positano.

„Eram foarte atrasă de el. Era un bărbat extrem de chipeş."

Alex încerca să desluşească adevărul din încrengătura de minciuni.

— Ea mi-a spus că a fost capturat. În Malta...

— Şi asta a fost înscenat, dezvălui doamna Jones. John Rider nu putea pleca pur şi simplu de la Scorpion; nu i-ar fi permis niciodată. Aşa că a trebuit să aranjăm lucrurile pentru el. Şi asta am făcut. Fusese trimis în Malta, chipurile pentru a ucide a şasea victimă a sa. Ne-a transmis asta, şi l-am aşteptat. Am pus în scenă o bătălie cu focuri de armă. Ştii de ce suntem în stare, Alex. Am făcut cam acelaşi lucru pentru tine pe Westway Street. Yassen era prezent, în Malta, dar l-am lăsat să scape. Aveam nevoie ca el să-i spună Juliei Rothman ce se întâmplase. Apoi l-am capturat pe John Rider. Din punctul de vedere al Scorpionului, urma să fie interogat şi apoi ori aruncat în închisoare, ori executat. Nu l-

ar mai fi văzut vreodată.

— Atunci de ce...? Alex încă nu înțelegea totul. De ce Podul Albert?

— Podul Albert a fost o mizerie, spuse Alan Blunt. Alex îl auzi prima dată vorbind urât. L-ai cunoscut pe Sir Graham Adair. Este un bărbat foarte influent. Este şi un vechi prieten de-al meu. Şi, când Scorpionul i-a luat fiul, nu credeam că pot face ceva.

— A fost ideea tatălui tău, continuă doamna Jones. Şi el îl cunoştea pe Sir Graham. Voia să ajute. Trebuie să înțelegi, Alex, aşa era el. Într-o zi îți voi povesti despre el – şi nu doar asta. Credea cu pasiune în ceea ce făcea. Îşi servea țara. Ştiu că pare naiv şi demodat ce spun. Dar era un adevărat soldat. Şi credea în bine şi în rău. Nu ştiu cum altfel să-ți prezint lucrurile. Voia să facă lumea un loc mai bun. Inspiră adânc. Tatăl tău a sugerat să-l trimitem înapoi la Scorpion, la schimb. Ştia ce simțea doamna Rothman pentru el; ştia că ea ar fi acceptat orice pentru a-l recupera. Dar, în acelaşi timp, plănuise să o tragă pe sfoară. Se găsea un țintaş în poziție de tragere, dar arma era încărcată cu gloanțe oarbe. John avea o capsă explozivă în jachetă, la spate, şi o pungă cu sânge. Când s-a tras, el le-a activat. A făcut o gaură mică în haina lui. S-a clătinat şi s-a prefăcut mort. Părea că oamenii de la MI6 l-au ucis cu sânge rece. Dar nu l-am rănit, Alex! De asta am vrut să-l cunoşti pe James Adair. Tatăl tău era în siguranță şi putea să dispară pur şi simplu.

Alex îşi îngropă capul în mâini. Voia să pună o sută de întrebări. Despre mama sa, despre tatăl său, despre Julia Rothman, despre pod... Tremura şi trebui să se abțină. În sfârşit fu gata.

— Am două întrebări, zise el.

— Te ascultăm, Alex. Îți vom spune tot ce vrei să ştii.

— Care a fost implicarea mamei mele în toate astea? Ştia ce era el?

— Bineînțeles că ştia că el era spion! N-ar fi mințit-o. Erau foarte apropiați, Alex! Însă eu nu am cunoscut-o vreodată. Nu suntem foarte sociabili, noi, cei din domeniul acesta. Ea fusese asistentă medicală înainte de a se căsători cu el. Ştiai

asta?

Ian Rider îi spusese lui Alex că mama sa fusese asistentă, dar nu voia să vorbească despre asta acum. Încerca să îşi revină, căutând tăria de a pune cea mai grea întrebare.

— Deci cum a murit tatăl meu? întrebă el. Şi mama? Este încă în viaţă? Ce i s-a întâmplat ei?

Doamna Jones se uită la Alan Blunt, şi bărbatul fu cel care răspunse.

— După afacerea de pe Podul Albert, s-a hotărât că e mai bine ca tatăl tău să aibă o vacanţă prelungită, spuse el. Mama ta l-a însoţit. Am aranjat ca un avion privat să îi ducă în sudul Franţei. Trebuia să mergi şi tu cu ei, dar în ultimul moment ai făcut o infecţie la ureche şi au fost nevoiţi să te lase acasă cu o dădacă. Voi doi i-aţi fi urmat când te simţeai mai bine. Se opri. Privirea sa, ca de obicei, nu trăda nimic. Dar era puţină durere în vocea sa. Julia Rothman a descoperit cumva că fusese păcălită. Nu ştim cum; nu vom şti niciodată. Dar Scorpionul este o organizaţie puternică: asta ar trebui să fie deja evident pentru tine. A aflat că tatăl tău trăia încă şi a aranjat ca o bombă să fie plasată în compartimentul de bagaje. Părinţii tăi au murit împreună, Alex. Presupun că a fost mila Domnului. Şi s-a întâmplat foarte repede. Nici n-au ştiut...

Un accident de avion.

Asta i se spusese lui Alex toată viaţa.

O altă minciună.

Alex se ridică. Nu era sigur de felul în care se simţea. Tatăl său nu fusese un om rău. Fusese exact contrariul. Nimic din ce îi spusese Julia Rothman şi din ce crezuse despre el însuşi nu fusese adevărat. Dar, în acelaşi timp, era o tristeţe copleşitoare, de parcă şi-ar fi jelit părinţii pentru prima dată.

— Alex, chemăm un şofer să te ducă acasă, spuse doamna Jones. Şi putem să mai stăm de vorbă când eşti pregătit.

— De ce nu mi-aţi spus? strigă Alex, iar vocea i se gâtui. Asta nu înţeleg. Aproape v-am ucis, dar nu mi-aţi spus adevărul! M-aţi trimis înapoi la Scorpion – ca pe tatăl meu –, dar nu mi-aţi spus niciodată că Julia Rothman a fost cea care l-a ucis. De ce?

Doamna Jones se ridică şi ea.

— Aveam nevoie de ajutorul tău să găsim antenele. Nu începea discuție. Totul depindea de tine. Dar n-am vrut să te manipulez. Ştiu că tu crezi că asta facem mereu, dar, dacă ți-aş fi spus adevărul despre Julia Rothman şi apoi ți-aş fi dat un dispozitiv de depistare şi te-aş fi trimis după ea, te-aş fi folosit în cel mai josnic fel. Ai fost acolo, Alex, pentru exact acelaşi motiv pentru care tatăl tău a fost pe Podul Albert, şi am vrut să ai de ales. Asta te face un spion atât de bun. Nu pentru că ai fi fost antrenat să fii aşa. Pur şi simplu ai asta în sânge. Presupun că se moşteneşte...

— Dar am avut o armă! Am fost în apartamentul dumneavoastră...

— N-am fost niciodată în pericol. În afara peretelui de sticlă, nici măcar n-ai putut să ținteşti către mine, Alex. Ştiu că n-ai putut. Nu era nevoie să-ți spun atunci. Şi nici n-am vrut. Felul în care te-a amăgit doamna Rothman a fost îngrozitor. Ridică din umeri. Am vrut să-ți ofer şansa să-ți dai seama singur de asta.

O vreme nimeni nu spuse nimic.

Alex se întoarse.

— Vreau să rămân singur, murmură el.

— Bineînțeles. Doamna Jones se apropie de băiat şi îl atinse uşor pe braț. Era brațul mai puțin ars. Întoarce-te când eşti pregătit, Alex.

— Da, o voi face.

Alex se îndreptă către uşă. O deschise, dar păru că se răzgândeşte.

— Pot să vă pun o ultimă întrebare, doamnă Jones?

— Da. Spune!

— Este ceva ce m-am întrebat mereu. Se opri. Care e prenumele dumneavoastră?

Doamna Jones pufni. De după biroul său, Alan Blunt ridică privirea. Apoi ea se relaxă.

— Este Tulip[7], îi spuse ea. Părinții mei erau grădinari înfocați.

---

[7] Lalea.

Alex dădu din cap. Totul avea sens. Nici el n-ar fi folosit numele acela.

Ieşi, închizând uşa în urma lui.

ATINGEREA UNEI MAME

Scorpionul nu uită niciodată.

Scorpionul nu iartă niciodată.

Lunetistul fusese plătit să se răzbune, şi asta avea să facă. Viaţa lui ar fi fost terminată dacă n-ar fi făcut-o.

Ştia că în câteva minute un băiat de paisprezece ani va ieşi din clădirea ce pretindea a fi sediul unei bănci internaţionale, dar care nu era nici pe departe asta. Conta pentru el că ţinta era un copil? Se convinsese singur că nu. Era groaznic să omori o persoană. Dar era oare mai rău să ucizi un bărbat de 27 de ani care nu avea să mai apuce să aibă 28 decât un băiat de 14 ani care nu avea să aibă niciodată 15? Lunetistul hotărâse că moartea era moarte. Asta nu se schimba. Nici cele cincizeci de mii de lire sterline cu care urma să fie plătit pentru această misiune.

Ca de obicei, avea să ţintească în inimă. Ţinta era puţin mai mică de data asta, dar nu putea rata. Niciodată nu o făcea. Era timpul să se pregătească, să-şi controleze respiraţia, să intre în starea de calm de dinainte de a ucide.

Îşi concentra atenţia asupra armei pe care o ţinea, Ruger-ul cu autoîncărcare de calibru .22 modelul K10/22-T. Nu era o armă rapidă, mai puţin letală decât altele pe care le-ar fi putut alege. Era uşoară. Şi foarte compactă. Scoţând doar două şuruburi, putu să separe ţeava şi mecanismul trăgaciului de pat. Acesta se împărţea în două. Fusese capabil să care întregul arsenal într-o geantă sport obişnuită de-a lungul Londrei fără a atrage atenţia asupra sa. În domeniul său de activitate, asta era un lucru esenţial.

Privi prin telescopul Leupold de 14x50 mm, ajustând centrul acestuia asupra uşii prin care urma să treacă băiatul. Îi plăcea cum simţea arma în mână, perfect echilibrată. O adaptase nevoilor sale. Patul era din lemn laminat cu adeziv rezistent la apă, ceea ce-l făcea mai puternic şi mai fiabil. Mecanismul trăgaciului fusese scos şi lustruit pentru a funcţiona mai uşor. Arma avea să se încarce singură de îndată ce trăgea cu ea – dar nu avea

nevoie decât de un singur glonț.

Lunetistul era mulțumit. Când avea să tragă, cât ai clipi, în timp ce cartuşul îşi începea călătoria prin țeavă, cu o viteză de 331 de metri pe secundă, el şi arma ar fi fost o singură ființă. Ținta nu conta. Chiar şi plata era neimportantă. Actul uciderii era îndeajuns. Era mai mulțumitor decât orice pe lume. În acel moment, lunetistul se simțea Dumnezeu.

Aştepta. Stătea întins pe burtă pe acoperişul unui bloc de birouri de pe partea cealaltă a străzii. Fusese un pic surprins că imobilul de peste drum adăpostea Departamentul de Operațiuni Speciale de la MI6, şi el s-ar fi aşteptat ca aceştia să fi fost extrem de atenți la toate birourile din jur. Pe de altă parte, fusese nevoit să spargă două lacăte şi să dezactiveze un sistem de alarmă complicat pentru a ajunge acolo. Nu fusese uşor.

Uşa se deschise, iar ținta apăru. Dacă ar fi vrut, lunetistul ar fi văzut un băiat chipeş de paisprezece ani, cu o şuviță atârnându-i deasupra unui ochi. Un băiat care purta un pulover gri şi jeanşi şi un colier din mărgele de lemn (putea vedea fiecare mărgea prin telescop). Ochi căprui şi o gură subțire, uşor strânsă. Genul de figură care ar fi atras multe fete dacă băiatul ar avea şansa să trăiască mai mult.

Băiatul avea un nume: Alex Rider. Dar lunetistul nu se gândea la asta. Nici nu se gândea la Alex ca la un băiat. Pentru el era o inimă, o pereche de plămâni, un sistem complicat de vene şi artere. Dar curând avea să nu mai fie nimic. De asta se afla lunetistul acolo. Pentru a face o mică operație chirurgicală – nu cu bisturiul, ci cu un glonț.

Îşi umezi buzele şi îşi concentră atenția asupra țintei. Nu ținea arma. Arma era parte din el. Degetele i se încolăciră pe trăgaci. Se relaxă, bucurându-se de moment, pregătindu-se să tragă.

Alex Rider ieşi în stradă. Era cam ora cinci după-amiază, şi erau destui oameni în jur. Se gândea la toate lucrurile care îi fuseseră spuse în biroul lui Alan Blunt. Încă nu asimilase totul. Era prea mult deodată. Tatăl său nu fusese asasin;

fusese un spion care lucrase pentru MI6. John Rider şi Ian Rider. Iar acum Alex Rider. În sfârşit, erau o familie.

Şi totuşi...

Doamna Jones îi spusese că dorise ca el să aleagă, dar nu era sigur că îi aparţinuse alegerea. Da, alesese să nu facă parte din Scorpion. Dar asta nu însemna că trebuia să fie membru pe viaţă al MI6. Alan Blunt va dori să-l folosească din nou: de asta era sigur. Dar poate că avea să găsească tăria de a refuza. Poate că, ştiind în sfârşit adevărul, ar fi fost de ajuns.

Tot felul de lucruri confuze îi treceau prin minte. Dar hotărâse deja ceva. Voia să fie cu Jack. Voia să uite de teme şi să iasă la un film şi la cină. Nimic sănătos. Spusese că va ajunge acasă până la şase, dar poate că o va suna să se întâlnească la multiplexul de pe Fulham Road. Era sâmbătă. Merita o seară în oraş.

Făcu un pas şi se opri. Ceva îl lovise în piept. Era de parcă ar fi fost izbit cu un pumn. Privi în stânga şi în dreapta, dar nu era nimeni lângă el. Ce ciudat!

Şi mai era ceva. Liverpool Street părea că o ia la deal. Ştia că fusese dreaptă, dar acum cu siguranţă era în pantă. Chiar şi clădirile se aplecau. Culoarea se scurgea cu rapiditate din aer. În timp ce privea, lumea deveni, din colorată, alb-negru, în afara unor pete ici şi colo: galbenul strălucitor al unui semn, albastrul unei maşini...

...şi roşul sângelui. Privi în jos şi fu uimit să vadă că pieptul său devenise stacojiu. O formă neregulată se împrăştia rapid peste pulover. În acelaşi timp, îşi dădu seama că zgomotul traficului devenise mai slab. De parcă dintr-odată ceva îl trăsese afară din lume şi o vedea doar de undeva de foarte departe. Câţiva pietoni se opriseră să-l privească. Erau şocaţi. O femeie ţipa. Dar nu se auzea niciun zgomot.

Apoi strada îi jucă o farsă, mişcându-se atât de repede, încât păru a se întoarce cu susul în jos. Se adunase o mulţime în jurul lui. Se apropiau de el, şi Alex îşi dorea ca toţi să plece. Erau probabil vreo treizeci, patruzeci, gesticulând agitaţi. De ce erau aşa de interesaţi de el? Şi de

ce nu se mai putea mişca? Deschise gura ca să ceară ajutor, dar nu putu rosti niciun cuvânt şi parcă îşi pierduse şi suflul.

Alex începuse să se teamă. Nu îl durea nimic, dar ceva îi spunea că era rănit. Zăcea pe trotuar, deşi nu ştia cum ajunsese în starea aia. Era un cerc roşu în jurul lui, care se lărgea cu fiecare secundă ce trecea. Încercă să o strige pe doamna Jones. Deschise din nou gura şi auzi o voce strigând, dar undeva, foarte departe.

Apoi văzu doi oameni şi ştiu că totul avea să fie bine până la urmă. Îl priveau cu un amestec de tristeţe şi înţelegere, de parcă s-ar fi aşteptat mereu să se întâmple asta, dar erau foarte supăraţi că se întâmplase. Culoarea începea să dispară din mulţime, dar cei doi erau în întregime în alb şi negru. Bărbatul era foarte chipeş, îmbrăcat în uniformă militară, tuns scurt, şi avea o faţă dură, serioasă. Semăna foarte mult cu Alex, deşi părea să aibă treizeci şi ceva de ani. Femeia, care stătea lângă el, era mai scundă şi părea mult mai vulnerabilă. Avea păr lung, blond şi ochi plini de regrete. Văzuse fotografii ale femeii acesteia, şi fu uimit să o găsească aici. Ştia că o privea pe mama lui.

Încercă să se ridice, dar nu putu. Voia să o ţină de mână, dar braţele nu-l mai ascultau. Nu mai respira, dar nu îşi dăduse seama de asta.

Bărbatul şi femeia ieşiră din mulţime. Bărbatul nu spuse nimic; încerca să-şi ascundă emoţiile. Dar femeia se aplecă şi întinse o mână. De-abia acum înţelese Alex că o căutase toată viaţa. Ea se întinse şi îl atinse, degetul ei găsind exact locul în care era o gaură mică în cămaşa lui.

Fără durere. Doar o stare de oboseală şi de resemnare.

Alex Rider zâmbi şi închise ochii.

În curând:

VOLUMUL AL ŞASELEA AL SERIEI

ALEX RIDER,
SUPERSPIONUL ADOLESCENT

ARK ANGEL

Alex Rider este în spital şi e hotărât să lase în urmă zilele sale ca spion. Dar adolescentul este forțat să acționeze din nou când un grup de ecoterorişti ucigaşi pătrunde în spital. Dintr-odată, Alex se trezeşte aruncat în mijlocul unui război ce pare cumva legat de Ark Angel, un hotel spațial revoluționar. De data aceasta va trebui să-şi depăşească orice limită. Şi tot nu va fi de ajuns!

Alex Rider este acum în Veneția, în încercarea de a afla adevărul despre tatăl său. Se pare că numele acestuia este legat de o organizație secretă, numită Scorpionul, care plănuiește o operațiune de proporții uriașe, menită să pună în pericol întreaga omenire. În curând, Alex va fi nevoit să aleagă: va lucra în continuare cu cei de la MI6, care l-au manipulat și l-au trădat, sau se va răzbuna, devenind membru al Scorpionului?

ISBN 978-973-103-387-7

www.rao.ro
www.raobooks.com

rao
international
publishing
company